

Zalán György

Macska a barázdában

A hasadó kutyabőr

Első fejezet - A Macska

Meglátogatott egy UFO.

Na, nem az a kis kopasz, nagyszemű, nem is az a magasabbik, a gonosz, hanem egy teljesen újfajta.

Igazság szerint én vagyok az egyetlen ember, akivel kapcsolatba került.

Azt mondta, hogy elég hosszú időbe telt számára, mire megállapította, hogy élőlény vagyok, az még tovább, hogy rájöjjön: - a Föld uralkodó fajához tartozom. Ez korántsem volt egyértelmű, hiszen például a méhek, vagy a hangyák sokkal zökkenőmentesebben szervezik társadalmukat...

A méhek mellett még az is szólt, hogy szemmel láthatólag kihasználnak bennünket, hiszen némi méz fejében az emberek házakat építenek a számukra, ha kell, akár cukros vizet is kitesznek nekik, a virágzás helyére viszik a családokat, stb.

Az gyanús volt viszont, hogy az emberek rendelkeznek hangyairtóval, míg a hangyák képtelenek az emberek elpusztítására...

Nos, Buborka (Én neveztem így el, mivel egy uborka alakú buborékról van szó) úgy gondolta, hogy az emberek a Föld urai, ezért e faj egy példányával szándékozott kapcsolatba kerülni.

Hogy miért pont énrám esett a választása? Hát, mert egyedül én nem léptem rá!

Igazság szerint, én azt hittem, hogy kutyapiszok. Már majdnem beleléptem, amikor az utolsó tizedmásodpercben sikerült megnyújtanom a lépést. Majdnem elestem, és emiatt szinte automatikusan mondtam, hogy - Szívesen! -, amikor agyamban egy „köszönöm!”- féle gondolat kezdet körvonalazódni. Tulajdonképpen nem voltam biztos abban, hogy hallottam-e? Senkit sem láttam a közelben.

- Hülye vagyok - gondoltam, amikor ismét mintha hallottam volna valamit: - Köszönöm, hogy nem léptél rám!

...Pedig rá volt írva az orvosságra, hogy nem szabad inni... Ekkor ismét a hang:

- Lehajolnál hozzám?

- Hova?

- Hát itt vagyok, a hátad mögött!

Megfordultam, de nem láttam semmi mást, csak a földön a kutyagumit - ami most mintha megmozdult volna! Sőt, felegyenesedett, és ugrálni kezdett!

Vagy az orvosságot dobom ki, vagy a piát hagyom abba!

- Én vagyok az - szinte kiabált agyamban, és integetett, most már láttam, mintha lábai is lennének - és nem vagy hülye! Egymás gondolatait halljuk!

Beszélő, sőt, telepatikus kutyaszar lábakkal – gondoltam.

- Kutyaszar az a nőnemű példánya fajodnak, aki génállományával hozzájárult, hogy létrejöjj, te hegyomlás!... Vedd már észre, hogy kommunikálunk, ami a Te agyvelődöt figyelembe véve, nem is olyan kis dolog!

Nos, hát így kezdődött. Hazavittem, berendeztem neki egy cipősdobozt, bevezettem hozzá egy vékony csövön a városi gázt - ezen él a lelkem! -, és betettem hozzá egy Barbie-széket. Igaz, erre semmi szüksége nem volt, nem is tudta volna mire használni, de jól nézett ki.

Éjszakákon át „beszélgettünk”. Ezt nappal is megtehettük volna, de világosban, ahányszor ránéztem, mindig az jutott eszembe, hogy - Jé, ez most is olyan, mint egy kutyagumi! - és már megint kész volt a

veszekedés... Éjjel viszont, a sötétben, csak hátradőltem a fotelban, ujjaimat tarkómon összekulcsoltam, és gondolkodtam.

Hol Ő kérdezett - akkor én válaszoltam -, hol én kérdeztem - arra meg Ő nem válaszolt. Inkább visszakérdezett.

- Hány ember él a Földön? - megmondtam. - És ti hányan vagytok?
- No, mit gondolsz? És milyen az ásványi anyagok megoszlása?

Hát valahogy így zajlottak gondolatváltásaink.

Annyit azért kiszedtem belőle, hogy Ő egy olyan tudós-féle, aki valami energiahullám formájában sugárzódott le a Földre, és szerencsétlen módon pont egy kutyaszarban materializálódott... Illetve, egy kutyaába költözött, de kezdeti tájékozatlansága miatt a kutya gyomrát gondolta az idegrendszer központjának, és mire rájött a tévedésre, már a járdán találta magát.

Napok teltek el, mire sikerült némileg átalakítania új testét, megszabadult kínos illatától, kifejlesztett néhány primitív végtagot, megállította a bomlást, pótolta azokat a részeket, amiket a belelépők szét-hordtak belőle - míg végre rátaláltam.

A gázévést azért alakította ki magában, mert ezzel tudta a saját, bomló szagát eltüntetni. Helyette olyan illatot képes kiengedni magából, ami a másik fél számára jó érzéseket kelt. Persze, aki a más gondolatai között szabadon turkálhat, könnyen rájöhet, hogy kinek mi a kedvenc illata!

Egyébként pontosan ez a tulajdonsága okozta Buborka vesztét.

A kandúr a nyitva felejtett ajtón beszökött a hálósobába.

Buborka valószínűleg kommunikálni szeretett volna vele. Odáig jutott, hogy mi a macska kedvenc illata, és mire rájött, hogy az egér-szag nem a legjobb döntés - már késő volt.

Tigrist nem hibáztatom, csak egyszerűen azt tette, amit minden macska megtett volna.

Én nagyon sajnáltam az esetet, mert mostanában már Buborka is kezdett megnyílni előttem. Már azt is megtudtam tőle, hogy Ő a saját bolygóján hímnemű, ami náluk az igavonó barom, kizsákmányolt balek szinonimája. Mondtam, hogy ez tulajdonképpen nálunk is így van. Azt is elmondta, hogy náluk a nőknek a hátukon van a mellük, ami két okból is jó dolog: Nem kell a szoptató anyáknak etetés közben a végtelenül ronda gyerekeket nézniük, és tánc közben is roppant kellemes.

Megtudtam továbbá, hogy náluk az utazás végtelenül egyszerű, fizikailag nem kell elmenniük sehova, egyszerűen energiává válnak, elsugárzódnak a kívánt helyre, és ott olyan testbe költöznek, amilyenbe akarnak. Ezért gyakori dolog náluk a csereüdültetés.

Az egész művelethez nem is kell más, mint egy üres műanyagflakon, egy laposelem, egy radír, vagy másfél méter madzag, és egy... - Várjál, hozok papírt meg tollat, ez fontos, ezt felírom! – átmentem a másik szobába, ...és ekkor ment be a macska...

Már írtam, hogy nagyon sajnálom az esetet.

Azóta a környéken hülyének néznek, mert minden kutyagumit hosszasan vizsgálgatok, néhány gyanús darabnál le is ereszkedem, megszagolni... Tán abban reménykedem, hogy Buborka valamelyik fajtársa ugyanazt a hibát követi el, mint Ő?!

A gyerekek csúfolnak, már egy mondókát is skandálnak, ha meglátnak:

Bácsi, kell-e kutyagumi?
Mindjárt végez itt a puli!
Három perc, és viheted,
örül majd a kedvesed!

Már nem is hallom, hogy miket kiabálnak. Azt figyelem, mikor szólal meg egy hang a fejemben, és mikor tudhatom meg végre, hogy mi kell a spárgán, flakonon, madzagon kívül...

Éjszakánként ülök a fotelban, nem tudok aludni, hiszen hozzászoktam, hogy ilyenkor beszélgetünk. Nostalgiaival, és bánatosan gondolkodom azokra az éjszakákra.

Egyszer csak megszólalt egy hang a fejemben:

- Banyeg, engedjél már ki, mert ha becsinálok az ágyad alá, akkor meg fintorogsz, miau!

Jézusom, a Tigris!

Hát ez megette Buborkát, az meg beléköltözött?!

-Buborka, Te vagy az?

- Francokat! Már a macskádat se ismered meg?

- Dehogynem, Tigris! De hát Te mióta olvasol a gondolataimban?

- Mindig is olvastam. Nincs olyan sok. Inkább az a meglepő, hogy Te is érted azt, amit én gondolkodom!

- Én most már semmin se csodálkozom...

- Dehogynem, fogsz, ha becsinálok az ágyad alá! Engedj már ki, hányszor szóljak?

Kiengedtem Tigrist, de azt szerettem volna, ha rögtön visszajön.

Napokig vártam, hülyére izgultam magam. Annyi minden történhet egy cicával! Elkaphatja egy kutya, elütheti egy autó, mérget ehet, megfoghatja a sintér, torkán akadhat egy egér, gyógyszergyárak kísérletezhetnek rajta, rácsukódhat egy lengőajtó, beküldik a Bigbradorbe, belép valamelyik pártba, stb., stb...

Hirdetéseket ragasztottam ki minden kapu alá, Tigris fényképével. Jutalmat tűztem ki, tízezer forintot. Minden kismamát megkérdeztem a játszótéren, még a gyerekeket is - magyarázkodhattam is a zsaruknak egy egész délelőtt...

Néhányan még emlékeztek rám, kutyaszarvizslató korszakomból... Persze, most is felcsendült mögöttem a gyerekkórus:

- Kutyaszar már nem kell neki,
most a macskáját keresi,
cirmos cica, hol van a vaj,
legnagyobb baj a macskakaj...

Telefonáltak vagy tízen a hirdetés miatt, ezek a becsületes megtalálók voltak, hozták a cicákat. A felének persze más színe volt, négyen nőstények voltak, de hogy két kutya is legyen köztük?...

A negyedik napon került elő Tigris. Kaparta az ajtót, kinyitottam, alig támolygott el a tányérjáig.

- Banyeg, lökjél már egy kis tejet... De hideg legyen!

Kérdezhettem én akármit, nem volt hajlandó válaszolni, csak csapkodta a farkát, és követelődzőn nézett rám. Ezt a nézését már ismertem, ehhez nem kellett telepátia. Tudtam, hogy amíg nem végzett a tejjel, semmi másra nem tud gondolni.

- Nna, banyeg, ez jólesett - mondta, mikor olyan tisztára nyalta a tálat, hogy csak úgy ragyogott. - Ez komoly buli volt!

- Merre jártál? Már lábrázósra izgultam magam!

- Máskor, amikor napokig elvoltam, miért éreztem úgy, amikor megjöttem, hogy kelletlen vagy? Sokszor voltam ám napokig el!

Elszégyleltem magam. Igaza volt. Számomra Tigris az események óta valóban fontosabbá vált.

- Na látod, - mondta - eddig is volt macskád, de igazság szerint ez nem jelentett többet Neked, mint az, hogy például mosógéped is van! Mikor volt egy mosógép hűséges hozzád, mikor dorombolt, ha rossz volt a kedved? Hányszor derített kismosógép korában jókedvre felhőtlen játszadozásával? Neked a Calgon ugyanaz, mint a Kitekat?!
- OK. Igazad van. Tényleg új alapra kell helyeznünk kapcsolatunkat!
- mondtam. - Merre jártál? - Ne is mondd, kinéztem egy csajt,

persze, a környék összes kandúrja ott szobrozott az ajtajuk előtt!
Volt köztük akkora is, mint egy kutya! - Miért nem jöttél haza?
- Miért, miért...Mert kellett a csaj! De megoldottam! - Mit csináltál?
- Buborkától azért egyet megtanultam: Isteni nősténymacska-szagot gyártottam egy igen magas fa tetejére, emiatt az összes kandúr arra mászott fel, persze, a kutyák meg beálltak a fa alá, így lefele se volt út... Én meg megtaláltam a cicababát... - Bocsi, hogy megszakítalak, de az utazás kellékeiről Buborkától nem tudtál meg valamit?
- Buborka utolsó gondolata, amikor...hm.. megettem... - ájtem szorri!
- az illatok körül csapongott, na, az ide vonatkozó tudása meg is maradt bennem, de a többitől nem tudok! - No, és mi lett a csajjal a kifejlet? - nem volt őszinte az érdeklődésem, ezt Tigris is észrevette, végignézett rajtam, és elvonult a rongyára.

Nos, az utazásokról lemondhatok. Viszont van egy macskám, akivel él egy különleges kapcsolat, ez komoly dolog, rajtam áll, hogy ebből mit hozok ki?

Reggel Tigris a szokottnál komolyabban nézett rám.

- Mi a baj? Nem volt elég puha a rongy?
- Nem, más a baj! Meg lettem gyanúsítva azzal, hogy emberek cicája vagyok! Sokat árt nekem az, hogy értem, amit gondolsz! A többiek szinte árulónak tartanak!

Hát, ez ellen nem sokat tehettem. Megígértem Tigrisnek, hogy ezen túl másképp leszek, - de hagytam mindent a régiben.

Tigris napról napra morózusabb lett. Nem járt el hazulról, a rongyán feküdt egész nap. Csak a farka hegye csapkodott időnként, ami nála az idegesség jele volt.

Próbáltam faggatni, mi baja, de nem szólt, még a szemét se nyitotta ki. A kirakott kitekathoz hozzá se nyúlt, csak a vízből ivott néha egy kicsit. Ha ki kellett mennie, megállt az ajtó előtt, de nem szólt, csak ha nem azonnal ugrottam. - Az ajtó, banyeg! - csak ennyit mondott ilyenkor. Aztán fél perc se telt el, már jött is vissza.

Ennyi idő alatt el se kaparhatta a piszkát rendesen. Pláne, ha azt is figyelembe veszem, hogy a környéken minden csupa beton, kő és aszfalt.

Úgy vettem észre, hogy fogyott is. A szívem szakadt meg, ahányszor ránéztem.

Nő! Az kell neki! Család, gyerekek, a mindennapok elfoglaltságai, azok majd kizökkentik a depiből!

- Anyádnak kell család - mint egy hatalmas, sárga felkiáltójel, úgy robbant be agyamba - , nem nekem! Ki hallott már olyat, hogy egy vén kandúr kismacskákat lovagoltat a térdén, és vasárnap papucsban meg köntösben lemegy az újságért? Ahogy végzett a húsleves-cérnabetélt-rántotthús-rizibizi-uborkasaláta-kettenegyüvegsörrel? Nem vagyok én...ember... - leírhatatlanul lekicsinylő hangszílyal mondta az „ember”-szót.

Én már teljesen elfelejtkeztem arról, hogy olvas a gondolataimban. Most már mindegy, ha elkezdtek, hadd menjen!

- Biztos, hogy jobban éreznéd magad, ha lennének körülötted! Te már majdnem úgy gondolkodsz, mint egy ember,...
- Még egy ilyen, és nem szólok többet hozzád!
- OK., visszavonom. Azt azért elismerheted, hogy más vagy, mint a többi macska!

Ezen azért elgondolkodott. Szó nélkül összegömbölyödött a rongyon, a szemét is becsukta. Onnan tudtam, hogy nem alszik, mert a farka vége csapkodott, mint ahogy az utóbbi időben egyre gyakrabban.

Vagy félóra múlva megszólalt:

- Beszéljük meg!

Nagy kő esett le a szívemről, mert úgy éreztem, megtettük az első lépést.

Ezután két napig csak a családot terveztük. Őt inkább csapongó fantáziája vezette, én pedig tudományos érveket vettem elő. A végén abban állapodtunk meg, hogy egy törzskönyvezett, féléves, rövidszőrű cicát kerítünk a számára. Félévesen még nincs félrenevelve, de már látszik, hogy milyen lesz. A törzskönyvhöz azért ragaszkodtunk, mert nem mindegy, hogy ki kerül be a családba, a rövid szőr pedig a takarítási szempontok miatt került elő.

Feladtam egy hirdetést. Ettől kezdve egymás kezébe adták a kilincset a cicások, de a nyolcvan százalékának nem volt törzskönyve, és a macskák túlnyomó része lopott volt. Tigris, miután olvasott a cicák gondolataiban is, ezt elég nagy biztonsággal megállapította.

Ja, elég nagy számban hoztak kandúrokat is... Az elsónél még odakacsintottam Tigrisre, kérdeztem, hogy mi a véleménye a másságról, erre beleakasztotta körmeit a zoknimba... Persze, akik a cicákat hozták, mitsem vettem észre abból a társalgásból, amit Tigrissel folytattunk ilyenkor.

Napokig zajlott a válogatás. Persze, Tigris szívesen kipróbált volna többet is, hogy majd aztán döntsön, de én nem voltam hajlandó kéjlakot csinálni a lakásomból.

Az utcai kórus persze ismét hallatott magáról. Ha kimentem, rögtön mögém csapódtak, és már kezdték:

- Macskák között válogat,
kipróbált már jó sokat,
ez se frankó, az se oké,
büdöslábú macskazsoké...

Mindegy, ha egyszer elkezdjük, fejezzük is be! Tigris megér nekem ennyit!

Egyszer végre eljött a várva várt pillanat: Egy álomszép cicát hozott - na ki? Egy álomszép nő!...

Az első pillanatokban azt se tudtam, hogy a saját, vagy Tigris gondolatait hallom fejemben! Zavaromban össze-vissza hebegtem, azt is mondtam, hogy már fizetem is a cicát, aztán a nőt hívtam Cicának, aztán megkérdeztem, hogy Ő mennyibe kerül, aztán mondtam, hogy maradjon, neki is keresek egy nagy rongyot, aztán végre eszembe jutott, hogy ülünk le, és beszéljük meg az egészet...

Tigris szinte kiabált agyamban, hogy ez álmai cicája! Én meg visszakiabáltam, hogy ennél a nőnél szebbet még életemben nem láttam...

Lassan lehiggadtunk, és megkértem Tigris, puhatojja ki a lány véleményét énrólam, és megdöbbsentem, mert Tigris szerint a lány is lángra lobbant irántam. Persze, ilyen információk birtokában már könnyen ment a széptevés.

Egy hét múlva összebútoroztunk. Kéz a kézben, mancs a mancsban, már aludni sem tudtunk egymás dorombolásától.

Persze, néhány nap alatt Kati - így hívják szerelmemet - előtt gyanússá vált az a kapcsolat, ami Tigrishez kötött, illetve az is feltűnt neki, hogy Tigris az Ő gondolatait is mintha kitalálná. Eljött az idő, és fel kellett fedni a titkot, elmeséltük neki az egészet.

Katinak rettentően tetszett a sztori, az meg különösen, hogy Tigrisék egymással milyen boldogok, Tigris szinte leste Cilike minden gondolatát, a legkívánatosabb falatokat hordta neki, szólt, hogy nyissak ajtót, ha szerelme ki akart menni, és még sorolhatnám.

Nemegyszer, amikor arcát mellkasomon pihentette, beszélgettünk arról, hogy milyen praktikus lenne, ha mi is olvashatnánk egymás gondolatában.

Egyik este, amikor hazamentem, isteni illatok fogadtak. Kati fantasztikusan megterített, az asztalon gyertya, vödörben, jég között pezsgő, Kati pedig boldogan ugrott a nyakamba, kérdezve, hogy tudom-e, milyen nap van ma?

Látva tanácstalanságomat, kiségtett: - Ma két hónapja ismerkedtünk meg!

Nagy pusztit nyomtam orrára, aztán alig vártam, hogy nekilássunk a nyúlknak, ami az isteni illatot ontotta magából...

Nagyon finom volt, fokhagymás, spékelve szalonnával, pirosra-ropogósra sütve, ahogy szeretem, a szósz és a gombócok is istenien sikerültek....

- Érezte, hogy bajban van - hallottam meg fejemben Kati gondolatait -, védekezett is, de hát csak legyűrtem valahogy! Végül is, nem volt több, mint egy macska...

Ránéztem Kati kezére.

Tele volt karmolásokkal.

Fantasztikus időszak következett.

Az, hogy mi történt Tigrissel - hát igen. Megettük.

Tulajdonképpen haragudnom kellett volna Katira, de nem tudtam igazán.

Magamnak is be kellett vallanom, hogy Tigris csak akkor lett fontos számomra, amikor kiderült különleges képessége. Most, hogy e szokatlan tor után már mindketten bírtunk ugyanezzel, - már nem tűnt túl nagy árknak egy macska...

Második fejezet – A Macska

Életünk Katival maga volt a megtettesült boldogság! Egy szót sem kellett szólnunk, hiszen képesek voltunk gondolatainkban szinte egygyé válni, olyanok lettünk, mintha egymás testrészei lennénk!

Minden megerőltetés nélkül kétszer annyit éltünk ugyanannyi idő alatt, hiszen elég volt, ha csak egyikünk nézte a Bigbradört, a másik addig kiolvashatta az újságot. Ha egyikünk megevett egy gyönyörű, friss orosz krémtortát, hát a másik is nyalogathatta a szája szélét, érezve szinte az ízeket. Néha már az is oltotta mindkettőnk szomját, ha csak az egyik ivott, - és hát nagyon érdekes volt, hogy az ebéd utáni söröm picit Katinak is a fejébe szállt...

A legfantasztikusabb mégis a szeretkezés volt! Pontosan tudtuk közben, hogy a másik hol tart, és mit szeretne, és így, a kitűnően szinkronizált orgazmus a mennyekbe röpített mindkettőnket! A saját gyönyörünk fölött ott volt a másiké is, és azt hiszem, hogy ezt a csodát rajtunk kívül senki nem élhette át!

Aztán egyszer Kati elcsapta a gyomrát. Én a szomszéddal beszélgettem az előszobában, amikor Kati éppen szenvedései tetőfokán küszködött a toaletten. Önkéntelen grimaszaimnak köszönhető, hogy a szomszéd mondat közben elbúcsúzott, szinte menekült a lakásból.

Kati persze jókat derült - szinte feledve a görcsöket -, hiszen odabent is tökéletesen átérezte a helyzet komikumát. Tudtam, hogy érzi, és Ő is tudta, hogy ezt én is tudom...

Később mérsékelte Kati önfeledt örömét, amikor engem meg herén vágott egy otfelejtett gereblye, amire ráléptem. Még fájdalomcsillapítót sem tudott szedni szegény, hisz mi használhat egy olyan testrész fájdalma ellen, ami nincs is?!

Nekem is váratlan volt a menstruációs görcs, de hamar megszoktam. Mi az a néhány nap havonta, a reggeli másnaposságokhoz képest?

Nos, kellett néhány hónap, mire megtanultunk "kívül maradni", nem feltétlenül mindig százszázalékosan összekapcsolódni.

Ettől kezdve azonban tökéletes harmóniában, szinte felhőtlen boldogságban éltünk.

Közben elhelyezkedtem, az APEH-nál, ellenőrnek. Ugyanakkor Kati a Vám- és Pénzügyőrséghez ment, és mindketten hihetetlen karriert futottunk be. Olvasva az emberek gondolataiban, nem nagyon maradt titokban előttünk semmi!

Időnként szándékosan el kellett siklanunk már néhány dolog felett, nehogy kiderüljön az igazság.

Egyre kevesebbet kellett dolgoznunk, már mindketten elértük, hogy csak a kiemelt esetekben vegyék igénybe a szolgálatainkat.

Rengeteg szabadidőnk szinte minden percét együtt töltöttük, többnyire a heverőn, összebújva. Tulajdonképpen szerencsénk volt munkahelyeinkkel, mert teljesen elszoktunk már attól, hogy hosszabb ideig egyhuzamban ébren legyünk, néhány óra múlva elálmosodtunk, jólesett a szunyókálás.

Ezek voltak a legboldogabb óráink. Félálomban, összesimulva, időnként meg-megnyalva egymás orrát...

Villanyt már szinte nem is használtunk, egész éjjel elvontunk úgy, hogy nem gyújtottuk meg a csillárt. Eleinte arra gondoltam, hogy egyre később sötétedik, aztán rájöttem, hogy jobban látok, mint régebben. Ez akkor vált igazán tudatossá, amikor egyszer a kapunk előtt vártam Katira, úgy éjfél felé. Szokás szerint nem égett a ház előtt a térvilágítás, de ez engem egyáltalán nem zavart.

Közeledett a szomszéd, és úgy nekem jött, mintha szándékosan tette volna. Egész felment bennem a pumpa, amikor észrevettem, menyire meglepődött. - Van itt valaki? Elnézést kérek, nem láttam!

No, ez azért elgondolkodtatott. Ezután az következett, hogy ki kellett csavarnom a hűtőszekrény lámpáját a foglalatból. Zavart minket az ajtónyitásnál szemünkbe csapódó vakító fénysugár. Egyébként is, minden ételt megtaláltunk könnyedén, hiszen az illatuk egyértelműen jelezte, melyiket hol találjuk! Tökéletes sötétség különben sincs...

Igazság szerint egyre inkább éjszaka voltunk fenn, istenieket sétáltunk a környékbeli kiserdőben, élveztük a Hold és a csillagok ezüsts csillogását a faleveleken, hallgattuk a neszeket, élvezettel habzsoltuk az illatokat...

Igaz, egyszer Kati nagyon megrémült - egy kicsit én is -, amikor egy kutya csaholva felénk rohant, de az adrenalin szinte rögtön szétáramlott ereinkben. Szembefordultunk vele, és nagyon megörültünk, amikor fenyegető sziszegésünk meghátrálásra kényszerítette az ebet.

Hasonló eset nem fordult elő, mivel messziről meghallottuk, ha valami nagyobb állat jött felénk, és inkább kitértünk.

Ma éjjel olyan dolog történt, ami valószínűleg gyökeresen megváltoztatja hátralevő életemet.

Ismét az erdőben sétáltunk, amikor meghallottuk, hogy valami kisebb állat neszezik az avarban. Minden előzetes megbeszélés nélkül tudtuk, hogy mi a dolgunk.

Szétváltunk, Kati balra indult, én jobbra. Ő csendesen, osonva, én hangosabban, szinte csörtetve.

Hallottam, amint a kis rágcső megáll, valószínűleg kétlábra is egyenesedhetett, aztán elkezdett távolodni - pont Kati felé. Egyszerre nagy zörgés támadt, aztán felhangzott egy éles sivítás, majd az is elcsendesedett.

Jóleső érzés kerített hatalmába, a tudatos zsákmányszerzés öröme. Kati irányából azonban még valami, olyan kielégülésféle gondolat is hömpölygött felém.

Hirtelen nagyon furcsa bizsergés lepette meg. Néhány ugrással odaértem Katihoz, és megláttam azt, amit néhány másodperccel előbb már tudtam: - Kati véres kezeivel az utolsó darabokat tömte szájába a kicsi, mintegy húsz-huszonöt centis nyúlfiókából. Szeméből különös, sárga fény csapott rám, tekintetéből a büszkeség és a birtoklás gögje áradt...

Elborult az agyam. Úgy éreztem, hogy kirabolt, meglopott, **ELOROZTA AZ ÉTELEMET, KOCKÁRA TETTE A BIZTONSÁGOMAT!**

Nekiugrottam, belemarkoltam a hajába, hátrarántottam a fejét, aztán idegeim, izmaid, testem minden porcikája egyszerre kezdtek emlékezni a legősibb parancsokra...

Biztosan eltelt néhány perc, mire magamhoz tértem. Kati ott feküdt a földön, arcán az elszántság, a harc kőkemény vonásai, már örökre. Nyakán vér - a sajátja, és a kisnyúlé.

Rákapartam az avart, aztán lemostam egy patakban az arcomról, kezeimről a harc véres, sáros nyomait. No, nem mintha zavartak volna, de a szag elfedhette az erdő fontos illatait.

Egészen felélénkülve, felszegett fejjel, kitágult orrcimpákkal belementem az éjszakába, az Én Erdőmbe!

Éltem én eddig egyáltalán?!...

Harmadik fejezet – A Macska

Életem legizgalmasabb éjszakája volt. Tomboltam, hatalmasnak, és szinte mindenhatónak éreztem magam! Ehhez hasonlót talán kisgyerekkoromban éltem át, amikor szüleim levittek a Nagy Tóhoz, és végre belevethettem magam a határtalan vízbe... *Azt csináltam, amit akartam!*

Szinte egész éjjel futottam, megálltam, figyeltem, megpróbáltam az illatokat, hangokat megfejteni, futottam tovább... Még három kisebb állatot – két tudomiségn rágcsálót, meg valami madarat - ejtettem el, a pocokok ébren voltak, meglapultak, így találtam rájuk, a madár viszont aludt, a zajra ébredt fel. Esélyük sem volt, hiszen minden gondolatuk ott világított agyamban, és akkor csaptam le rájuk, amikor a legbiztosabbak voltak abban, hogy már megúszták.

Fantasztikus ízvilág tárult fel előttem, álmomban sem hittem volna, hogy a félelem veritékétől, és a vértől tocsogós szőrnek, tollnak milyen felséges íze van! Az apróbb csontokat úgy ropogtattam el, mint a ropit, bár volt, amelyik kissé felsebezte a szájpaddásomat, ínyemet... Hiába, ennek is technikája lehet, rengeteg időm van még megtanulni!

Hajnalba mentem haza, még sötét volt, nem találkoztam senkivel.

Nem vágytam semmi másra, csak egy hatalmas alváásra! Az, hogy esetleg megfürödjek, eszembe se jutott. Éreztem, hogy a hasam tele, és agyam tompa... Ilyenkor aludni kell!

Lecibáltam az ágytakarót, ledobtam az ágy mellé. Nyújtózkodtam és ásítottam egy nagyot, aztán leheveredtem a földön a takaróra. Fészkelődtem, forgolódtam egy kicsit, és azt hiszem néhány percen belül el is aludtam.

Nem álmodtam semmit. Aludtam. Mindennek megvan az ideje. Most az alvásnak volt, és tudtam, hogy azért kell aludni, hogy éber, százszázalékos lehessen, amikor viszont annak van itt az ideje.

Iszonyatos görcsökre ébredtem. A gyomrom majdnem szétszakadt! Rámjött az öklendezés, még a WC-re sem értem ki, feltört belőlem egy nagy csomó, de ahogy kiköptem, már jött a második, a harmadik... Rángatózó rekeszizmom csak úgy lökdöste fel nyelőcsövemen az újabb- és újabb gombócokat...

Gyomrom végre megnyugodott, én meg kitöröltem szemeimből az erőlködés könnyeit. Ekkor láttam meg az összetapadt szőr- és tollcsomókat, melyekben itt-ott apró csontdarabok világítottak.

Úgy tűnik, az éjjel a mértéktelenség bűnébe estem, a szervezetem számára szokatlan dolgokból túl sokat ettem meg egyszerre!

Gyomrom megnyugodott, kimentem a konyhába, vizet inni. Közben elmentem a tükör elé. - Hát ez borzalmas! Pulóverem, farmerom számtalan helyen szétszakadt, és mindenhol csupa vér, és mocsok!

Leszedtem magamról mindent, bedobtam a szennyestartóba, majd beálltam a zuhany alá.

Alighogy lefűrödtem, csengett a telefon. Kati főnöke volt. Valami fülest kaptak egy nagy értékű szállítmányról, ehhez kérték a segítségét.

Érdekes, Kati eszembe se jutott, amióta... amióta megöltem. Jézusom! Ebből hogy mászok ki?!

- El kellett utaznia Katinak, már akartalak hívni – mondtam. – Segíthetek esetleg én is? – Megköszönném – mondta – ha bejönne! Ezeket muszáj elkapni!

Gyakran helyettesítettük egymást Katival, afféle intézménnyé váltunk az utóbbi időben. A különböző hatóságok gyakran kikértek minket, ha valami megoldhatatlannak tűnő feladattal találták magukat szemben. Igazából a megrendelőnek az is mindegy volt, hogy melyikünk megy, a felderítési arányunk közel egyforma volt – mindketten szándékosan hibáztunk olykor, nehogy kilógnon a lóláb.

Megbeszéltünk mindent, másnap nyélbe is ütöttük a dolgot, az ügyet természetesen annak rendje és módja szerint meg is oldottam. Még délelőtt hazaértem, de már ideje is volt, nagyon megéheztem, de el is álmosodtam.

Találtam a frigóban egy kis mélyhűtött tonhalat, meg se vártam, hogy teljesen kiolvadjon, már tömtem is a számba... Érdekes, és kellemes érzés volt, ahogy a finom, szinte láthatatlan szálkák végigcsiklandozták a nyelőcsővemet...

Eligazgattam magam alatt a rongyomat – illetve a pokrócot -, összegömbölyödtem, és már aludtam is.

Szinte szétszakadt a dobhártyám a telefoncsörgéstől.

- Figyelj, nagyon kellenél, az erdőben, tudod, ott, felétek, egy megcsonkított női holttestet találtak a turisták – az Életesek főnöke volt –, Te apám, hogy ez hogy néz ki, ezt valami elállatiasodott vadbarom tehette, gyere gyorsan, légy szíves, már úton van a kocsi hozzátok... - csak mondta, mondta.

Nem értettem. Kati nem volt megcsonkítva, miről beszél ez itt összevissza? Mindamellet most döbbszem rá, hogy mennyire felelőtlen voltam, nem rajtam múlt, hogy Katit, akit minden életos jól ismert, most nem ismerték fel!

Magamban ismeretlenül is köszönetet mondtam annak az embernek, akit ezek után már bizonyosan nem fogok megtalálni...

Érdekes volt, hogy Kati emléke semmiféle érzelmet nem ébresszett bennem, pedig hosszú ideig szinte minden gondolatomat kitöltötte, - még szó szerint is!

Azt hiszem, ez azért lehetett, mert nem volt rajtam a párosodási időszak. A bagzás! – elmosolyogtam magam, amikor e szó eszembe jutott.

Tulajdonképpen logikus is volt a dolog, semmi ésszerű indoka nincs annak, hogy akkor is elviseljem egy affektáló, kényeztetésre vágyó nőszemély társaságát, amikor nem is akarok párizni. Nem beszélve egy rakás gyerek folyamatos nyivákolásáról! No, meg arról, hogy nem lehet jóízűen lenyelni egy falatot! Az ember nem győzi dugdosni a kaját a kíváncsi és éhes tekintetek elől, vagy úgy elásni, hogy a többiek ne találják meg!

Fákra csavart, széles, - RENDŐRSÉG – feliratú szalaggal volt körbekerítve az a rész, ahol Kati maradványai heverték. Kint volt már a doki is.

- Valamikor éjfél körül halhatott meg, és úgy látom, hogy az arcát, combjait és a hasát kutyák marcangolták szét – mondta. – Nézd, még az ujjait is lerágták, majdnem kézközépig! - Akkor miért gyilkost kerestek? – kérdeztem. – Mert a kutyák ilyet nem tudnak! – és megmutatta Kati nyakán a hüvelykujj belövellt nyomát, mely alatt, bár nem láttuk de tudtuk: a nyelvcsont el volt törve. - Igazad lehet – mondtam, és tudtam, hogy valami nagyon hihető dolgot kell kitalálnom. Túl egyszerű lett volna simán a kóbor ebeknek tulajdonítani az esetet.

Körülnéztem, mindent alaposan megfigyeltem, minden ágat félrehajlítottam, minden követ megemeltem és alánéztem – szörnyen elfoglalt, és alapos ember benyomását keltettem. El is várták tőlem, és tudtam, éreztem gondolataikban: - biztosak abban, hogy megoldom az ügyet.

- **S**zóval, Te voltál, aki levágtad – szólalt meg egy hang a fejemben, teljesen váratlanul. – Nagyon köszönöm, én nem mertem volna megtenni! Azt hiszem, képtelen volnék megölni egy olyan embert, aki nem támad rá a gazdámra! Így azért könnyebb volt, és jól is laktam! - Felnéztem, és egy hatalmas kaukázusit pillantottam meg, vagy tíz méterre, a fák között. Éreztem, ahogy a hátamon borzolódik a szőr, és kezd felgömbülni a gerincem. Kellett egy pár másodperc, mire kordába szorítottam ösztöneimet. - Te ettél itt, ebből? – Igen,

rettentően éhes voltam! – Maradj takarásban, majd még beszélünk!
A többiek ne vegyenek észre semmit!

Igazán nem is döbbsentem meg, mert ahogy láttam Katin a harapásnyomokat, már számítottam valami hasonlóra. Igazság szerint én egy egész farkára tippeltem, de látva a kau méreteit, nem kellett ide egy farka, elég volt ez az egy.

- Hát, amikor ideértem, elzavartam egy kutyát, azt hiszem, nem evett még egy falatot sem, talán, ha megnyalhatta ott, ahol véres volt – hallottam a kau választát gondolataimra.

Ettől kezdve a helyszíni szemle ugyanúgy zajlott le, mint más hasonló alkalommal, bár nem mentem rögtön a zsarukkal, mint máskor, megígértem, hogy mindent megteszek, és majd szólok, ha valami nyom felmerül. – Köszí, nem kell a kocsi, hazasétálok! – utasítottam el a törzsőrmester ajánlatát, hogy hazavisz. Alig vártam, hogy kettesben maradjak a kutyával.

Az utolsó félórában, míg én a helyszínelőkkel tettem-vettem, azt hiszem, a köztünk lévő láthatatlan kapocs segítségével mindent megtudtunk egymásról, a múlttól, a jelenről.

És a jövő?

Hát ezért kellett kettesben maradnom a kutyával.

Negyedik fejezet - Dzsekicsen

...Szameg!... - dünnyögte Dzsekicsen -, csak kikanyarodott élém... - A tükörbe nézett, égen és földön nem volt a környéken rajta kívül más kocsi, a bekötőútról mégis elécsapódott az ütött-kopott, fekete, öreg Golf.

Egy darabig bízott benne, hogy a sofőr nyom egy követet, hátha mégsem kell fékeznie - nagy ritkán ilyen is előfordul -, de az illető a szokásosat választotta, szép, komótosan gangolgatott fölfele.

Már csak megszokásból is engedett a lelkében bujdosó kisördögnek, változatlan sebességgel ráfolyt a Golfra, majd fékezett egy csikorgósat. Ilyenkor, ha meglátják a tükörben a centikre levő kocsit, ijedtükből gyorsítanak egy nagyot - de a Golf nem ezt tette. Sőt, elkezdett cikázni, időnként a féklámpa is felvillant!

- Jobb egy kicsit lemaradni - gondolta. Attól tartott, hogy egy előzés se lenne biztonságos a szűk úton, hátha akkor tapos a gázba, vagy csap ki balra ez a szerencsétlen, amikor melléér!

Azt gondolta, részeg lehet a sofőr. Vagy veszekednek, tán verekszenek a kocsiban. A sötét üvegen nem látott be, azt se látta, hogy hányan vannak.

Úgy döntött, most veszi ki a kávéidőt! Megállt, hátranyúlt a táskáért, hogy megkeresse a termoszt és a poharat, amikor látta, hogy vagy ötven méterre a Golf is megállt. Egy nő kiszállt a jobboldalon, kitett az út mellé egy nagyméretű sporttáskát, visszaszállt, majd a Golf - most már csikorgó gumikkal - elfüstölt.

- Jó lett volna felírni a rendszámot! - gondolta. - Az ember sose tudhatja!

Visszatette a termoszt a táskába, és odagurult a táska mellé. Egy darabig a kocsiból nézte, kíváncsisággal vegyes izgalommal. Mintha mozdulna a táska oldala...

- Lehet, hogy egy csecsemő? - gondolta. Kiszállt, odament, a táska egyre jobban mozgott, de már hallotta a vékony hangú szűkölést, és mire széthúzta a zipzárt, már tudta is, mit fog látni:

- Egy kiskutya!

Tanácsztalanul körülnézett. Abszolút nem volt berendezkedve kutyatartásra, hiszen egy kezdő nyomozónak egy dolog biztosan hiányzik az életéből, és ez a rendszeresség. Állatot tartani pedig felelősség: - etetni, a mozgást biztosítani a számára, foglalkozni vele - ezekre nincs ideje. Igaz, nem rajta múlt a dolog, de amikor ezt a hivatást választotta, lemondott bizonyos normákról. Nórival is emiatt szakadt meg szépen induló kapcsolata, a lány megunt, hogy nem lehetett napokra előre tervezni, hogy nem győzte kimagyarázni az ő hiányát a jó előre megbeszélt közös eseményeken, hogy számtalanszor kellett az érintetlen tényér tartalmát kidobni, és este magányosan ágyba bújni...

Vannak olyan dolgok, amiket nem pótol a szenvedélyes szerelem, és ilyen egy nő számára például a biztonság, a kiszámíthatóság. Nóri most egy technikussal jár, akit elég jól megbecsülnek a szomszéd városban a Világcégnél, és, bár előfordul, hogy három-négy órát is ráhúzatnak velük - ilyenkor Zoli elég nyúzottan állítja le a család húszéves, de kitűnő állapotban lévő Ladáját -, de ez mindig meglátszik a borítékban is. Sőt, erősítik Nóriban a stabilitás érzését, azt a tudatot, hogy Zoli olyan ember, hogy lám, a Világceg is számíthat, és számít is rá!

Dzsekicsennek nem volt választása, hazavitte a kutyát. Menet közben beugrott a sarkon lévő kis egyszemélyes boltba.

- Csókolom, Margit néni! Van maguknál kutyakaja?

- Mi van, kisfiam, megszapordtál? Inkább valami kislányt kerítsél, még fiatal vagy ahhoz, hogy besavanyodj! - Látja, Margit néni, Nóri is csak meddig bírta!

Margit néni gyerekkora óta ismerte Dzsekicsent, de Nórit is. Mindkettőt szerette, és örült, amikor a gyerekek összekerültek, és megsiratta, amikor szakítottak. Persze megérette Nóri indokait, de mégis sajnálta őket.

- Ne féljen, Margit néni, nem pótcselekszem! Egy kiskutyát tett ki valami szívtelen nő az út mellé egy sportszatyorban, azt hoztam haza! Aproó, Margit néninek nem kell egy kiskutyá? - Jaj, kisfiam, tudod, hogy egész nap a boltban vagyok, mihez kezdenék egy kutyával?

Mindegy, megpróbáltam! – gondolta Dzsekicsen. - Milyen kaját vegyek neki? – Hát, ahogy Te élsz, a száraz a legjobb! Az bármédig eláll, és van benne minden, ami egy kiskutyának kel! Juj, de aranyos! – közben kikísérte Dzsekicsent a kocsihoz, és megnézte kutyust. – Milyen fajta lehet? – Talán farkaskutya, vagy valami keverék. – Dzsekicsen is csak most nézte meg jobban a kölyköt. – Úgy látom, fiú... Legalább egy gondnal kevesebb! – Hogy fogod hívni? – Tóth alesnek! – vágta rá nevetve Dzsekicsen – Legalább néha jól megmondhatom neki a magamét!

Margit néni vele nevetett, Tóth alezredest, Dzsekicsen főnökét ő is ismerte, azt is tudta, mennyire tartanak beosztottjai a szigorú, de egyébként nagyon emberséges kapitánytól.

Hazafelé Dzsekicsen bement abba a könyvesboltba, amit Nóri vezetett. – Van olyan könyved, ami kutyatartásról szól? – Csak nem kutyát akarsz venni? Vagy éhen halna, vagy bedilizne melletted! Vagy inkább pont akkor, amikor nem vagy mellette... - próbálta finomítani Nóri.

Dzsekicsen nem bántódott meg, már túltette magát a dolgon, ellenében a lánnyal, aki még néha el-eltöprengett, mi lett volna, ha akkor másként dönt. A fiú elmesélte Nórinak, hogy jutott a kutyához, aztán megvette a könyvet, és hazament.

Ötödik fejezet – A Macska

Természetesen hazavittem a kutyát. Egyszerűen nem engedhettük meg magunknak, hogy két, ilyen egyedülállóan különleges teremtmény, mint mi, de dolgozzon ki valamilyen együttműködési koncepciót!

Maugli – volt gazdája nevezte így – kiskölyök-korára nem nagyon emlékezett. Inkább csak onnan voltak foszlányos emlékei, amikor egy szatyorba zárták. Rettentően rémült volt, sírt és reszketett, az a férfi nevelte később fel és vált nagyon szerető és szeretett gazdájává, aki onnan kiszabadította.

A férfit Dzsekicsennek hívták a többiek, akikkel együtt járt edzésre. – Dzsekicsen? Emlékeztem a névre. Egy kábszer-buliban az egyik nyomozót így emlegették... Ez volt az egyik olyan ügy, ahol a statisztika miatt szándékosan hibáztam, hogy ne legyek százszázalékos... Igen, itt a nyomozó nem kapta meg a remélt támogatást, mert a megerősített egységet a másik címre irányítottam. Dzsekicsent a menekülő bűnözők lelőtték, legalábbis, mintha ezt mesélték volna utóbb a zsaruk.

- Akkor miattad?! - Éreztem, ahogy a gyűlölet átjárja Maugli agyát, és láttam, ahogy megfeszülnek izmai – Két napig voltam bezárva a lakásba, mire Margit néni sírva kinyitotta az ajtót egy nyomozóval!

- Hidd el, én azt se tudtam, hogy ki az a Dzsekicsen! Nekem egyszerűen nem szabad minden ügyet felderítenem, mert akkor lebukom! Mostantól Te sem teheted azt, amit akarsz, ezt jó lenne egyszer és mindenkorra megjegyezned, különben nagyon rövid időn belül egy tudományos labor műtőasztalán találsz magad, leszíjazva, mindenféle csövekkel és drótokkal az agyadban!

Maugli lassan megnyugodott. Azt hiszem, megértette, hogy nem szándékosan okoztam gazdája halálát, és talán azt is átérezte, hogy ezentúl neki is háttérbe kell szorítania érzelmeit. Mindezek ellenére tudtam, hogy fenntartásai vannak velem szemben, és soha nem fogom elérni azt a feltétlen odaadást és hűséget, ami egy közönséges kutyát egy közönséges gazdával összeköt.

Hatodik fejezet - Dzsekicsen

Dzsekicsen két év alatt teljesen összeszokott kutyájával. Maugli – azért nevezte el így, mert a kutyát kiskorában farkasok, *emberi farkasok* nevelték, hiszen jóérzésű ember nem tesz ki az országútra egy kiskutyát – feltétel nélkül elfogadta Dzsekicsent gazdának, farkavezérnek, de akár még anyának is, hiszen még „férfimód” pisilni is Dzsekicsen tanította meg, a többi nyomozó legnagyobb derűtségére. – Emeld fel az egyik lábad! Ahogy Te csinálod, úgy a lányok pisilnek!

Később Dzsekicsent kiemelték a kábszeresek közé. Ebben nagy szerepe volt a fiú kristálytisztá eszének, jó felderítési statisztikájának, és nem utolsó sorban Tóth alezredesnek, aki képes volt lemondani egyik legjobb emberéről, elfogadva, hogy nem tehet keresztbe egy tehetséges fiú karrierjének.

Dzsekicsen hamar kivívta új kollégái barátságát, nyílt, közvetlen és megbízható emberként ez nem volt nehéz. Rövid idő alatt szakmailag is elismerték, hiszen sokszor lendített egy-egy nyomozás menetén tisztánlátása, számtalanszor múlt azon az eredményesség, hogy a fiú többet tett le az asztalra, mint amennyi általában elvárható volt.

Edzésekre továbbra is járt, nagyon jó volt, de edzője legnagyobb bánatára, versenyeken már nem indulhatott. Semmi nem garantálja, hogy pont a verseny napján nem történik valamilyen kiemelt kábszeres bűncselekmény... Dzsekicsen aránylag könnyen viselte, hogy nem versenyezhet. – Sebjaj, most legalább megtanulhatok karatézni! – mondogatta, arra utalva, hogy a versenyzők a küzdősport-technikáknak csak néhány százalékát használhatják, a többi ugyanis maradandó károsodást, vagy halált okozhat. Így ezeket az ütéseket, fogásokat – felesleges lévén – meg sem tanítják a versenyzőknek. Nem véletlen az, hogy egy-egy karate-versenyen a nézőtéren, a kiöregedettek között több a veszélyes ember, mint a tatamin...

Ha volt egy kis idejük, az Osztály nyomozói le-lementek a tornaterembe, Dzsekicsen szívesen taníttatta őket a különböző

fogásokra, ütésekre, háritásokra. Addig-addig, míg Főnök kötelezővé is tette ezeket a foglalkozásokat, heti kétszer.

Maugli is bejárhatott ilyenkor a terembe. Fegyelmezett kutya lévén, nem kellett balesettől tartani. Ott feküdt a sarokban, fejét lábain pihentetve, de egy percre sem vette le szemét a gazdiról. Jellemző volt Maugli intelligenciájára, hogy a technikák gyakorlásakor nem rontott Dzsekicsen ellenfelére, nem döntötte le lábáról, és nem harapta át a torkát - talán orrával meg tudta különböztetni a játékot az életre szóló küzdelemtől. Néha azért, ha becsúszott egy fájdalmas ütés vagy rúgás, és Dzsekicsen feljajdult, Maugli rögtön felállt, és füleit hegyezve, ugrásra készen figyelt, míg Dzsekicsen oda nem szólt, hogy – Nyugi, semmi baj, Kiskutya!

Tréfálkoztak is a kollégák arról, hogy Dzsekicsent nem szabad leütni. Kezét-lábát törhetik, de a fejét kímélni kell! Törött lábbal még lenyugtathatja a kutyát, de ha padlózik, akkor a hetvenkilós Maugli rendet váгна közöttük!

Egyébként a mindennapok úgy teltek, hogy normál esetben Maugli otthon várta Dzsekicsent, de Margit néni, amikor ebédszünetre bezárta a boltját, rendszeresen elment hozzájuk, ennivalót és friss vizet adott a kutyának. Reggel és este viszont Maugli és Dzsekicsen fél - félórát kocogtak.

Ha többnapos akcióra kellett számítani, akkor Maugli átköltözött Margit néni kertés házába, a kertben nem volt gond a sétával, a pisikakival. Igazság szerint Margit néni legalább annyira megszerette a kutyát, mint Dzsekicsen, és Maugli is nagyon szerette őt. Hol volt már az, amikor az asszony tiltakozott, hogy kutyája legyen!

Azon a bizonyos napon, amikor Dzsekicsent lelőtték, nem ígérkezett az akció többnaposnak, így Maugli a lakásban maradt. Az úgy már szinte teljesen fel volt göngyöltve, gyakorlatilag csak a letartóztatások voltak hátra. Igaz, volt a nyomozásnak olyan szakasza, amikor úgy érezték, hogy megrekedtek. Az ígéretes szájakról sorban kiderült, hogy azok nem vezettek sehova. Főnök,

szégyen ide, szégyen oda, megkérte a Macskát, hogy segítsen kikerülni a holtpontról.

Macska igazi státusza tulajdonképpen ismeretlen volt. A legmagasabb rangú belügyesekkel, hivatalnokokkal volt jóban, sok politikus is szívesen hivatkozott barátságára. Mindenki ismerte, de *igazán* nem ismerte senki. Mintha természetes lenne, hogy van. Csak Macskának hívták, szemtől szemben is. Az igazi nevét szinte senki nem ismerte, de mindenki azt hitte, hogy mások tudják. Az biztos, hogy volt benne valami macskaszerű. Talán az, hogy szinte hangtalanul ment, végtelen harmónia, kecsesség sugárzott a mozgásából, és az is érdekes volt, ahogy beszélgetés közben az ember szemébe nézett. Mintha egy jóllakott oroszlán, vagy a tigris nézne az emberre, nagy figyelemmel, nyugalommal, de végtelen magabiztossággal. Az ember hajlamos arra, hogy elfordítsa a tekintetét...

Macska ritkán kérdezett, és általában magától nem nagyon kezdett beszélgetni. Ha a tájékoztatást meghallgatta, többnyire csak bólintott, aztán tette a dolgát.

Bármelyik szerv kérhetett tőle segítséget, és az esetek kilencvenkilenc százalékában segített is. Legendák övezték, melyek azt bizonygatták, hogy tán még a jövőbe is lát, és nem marad előtte titokban semmi.

Olyan hasznosan működött – anélkül, hogy bárkinek is benyújtott volna valami számlát -, hogy senki sem firtatta, ki is ő valójában. A régi APEH-osok csak annyit tudtak, hogy náluk felmondott, és amikor kérdezték, hova megy, csak mosolygott. Nyilvánvaló volt, hogy az ő képességeivel lecsapott rá valamelyik titkos állami szerv, és erről nem beszélhetett.

Főnök felhívta hát Macskát, elmesélte, hogy megakadtak, elkélne egy kis segítség. Ő jött is, tájékozódott, majd néhány napra eltűnt. Aztán jelentkezett, megmondta, hogy hol van az áru, és azt ott valóban, hiánytalanul meg is találták Dzsekicsenék.

Persze, egy ügy felderítése akkor teljes, ha a tettesek is megvannak! Macska egész hasznos támpontokat adott, ami alapján be lehetett tájolni a gengszterek tartózkodási helyét is, már csak le kellett csapni rájuk. Macska elmondta, hogy a feltételezett rejtékhelyeken hányan, milyen tűzerővel fognak tartózkodni, és Főnök ehhez képezt csoportosította az embereket.

Dzsekicsent másodmagával osztotta be oda, ahol minimális ellenállásra számítottak, míg a többiek – gyakorlatilag az Osztály teljes állománya – a másik helyszínt vette körül.

Elérkezett az idő: - egyszerre csaptak le, nehogy az egyik helyről riaszthassák a másikat -, és jött a meglepetés: Az erős ellenállásra számító csapat néhány csipás, alsógatyás, fegyvertelen kishalat talált, akiknek eszüik ágában sem volt ellenállni, míg Dzsekicsenékét gépfegyvertűz fogadta. Kollégája comblövést kapott, még az elején. Szegény a fájdalomtól félőrülten próbálta a nadrágszíjával elszorítani a saját lábát, közben Dzsekicsen egy szál pisztollyal szórványosan viszonzta a tüzet, csak annyira, hogy a rosszfiúk ne jöhessenek ki. Társa, hogy sikerült elszorítania combját, kissé megnyugodott, és sikerült rádióon erősítést kérnie.

Ekkor kapott gellert a bentiek egyik golyója, és találta fejen az egyébként jó takarásból lövöldöző Dzsekicsent.

Igen mély volt a csend. Bent feltehetőleg elfogyott a lőszer, kint pedig nem volt, aki lőjön.

A megérkező erősítés egy félig kivérzett comblövöttet, egy életjeleket mellőző fejsebest, és egy teljesen üres lakást talált.

A Macskát láthatólag nem terhelte felelősség, hiszen segítségével meglett az áru, és ez nagyon fontos volt. Egyáltalán nem hiányzott, hogy nagyobb mennyiségű anyag kerüljön ki a piacra! Ráadásul ez a szokottnál is tisztább volt, biztosan sokan túllőtték volna magukat. A Macska azt is megmondta, hogy hol héderelnek a rosszfiúk, igazság szerint Főnöknek kellett volna nagyobb rátartással megszervezni az akciót.

Főnök nem mozdult Dzsekicsen mellől, amíg az orvos vizsgálta, amíg újraélesztették, amíg a mentőautóval a kórházba nem vitték, és nem mozdult a műtő elől sem, amíg órák múlva ki nem jött véres köpenyben, maszkkal a szája előtt a műtétet végző sebész azzal, hogy Dzsekicsen túl van az életveszélyen.

Nemcsak Főnök, az egész osztály ott toporgott a folyosón, és nagy kő esett le a szívükről a hír hallatán.

Mindenki hazament, és csak másnap, bent az osztályon komorodtak el, amikor megtudták: - Dzsekicsen még nem tért magához a műtét óta.

Hetedik fejezet – A Macska

Maugli elmesélte, hogy Margit néni fogadta magához, és ettől kezd-ve gyakorlatilag egész nap egyedül volt – igaz viszont, hogy a kert-ben azt tehetett, amit akart.

Nagyon hiányzott Dzsekicsen, a reggeli-esti kocogás, az edzések izgalmas hangulata, az, hogy legyenek körülötte, és hiányzott a jó-kedv...

Margit néni nagyon szerette, de napközben az üzletben volt, délben ugyan hazaszaladt megetetni – ilyenkor vette ki a saját ebédidejét is - aztán sietett vissza a boltba. Este még megvakargatta a füle tövét, de aztán gyorsan ment lefeküdni, mert korán nyitott. Mindig szomorúan nézett Mauglira, hiszen Dzsekicsen jutott róla eszébe.

Maugli mondta, hogy vagy egy hétig bírta, aztán megszökött. Mire ráakadt Kati tetemére, már vagy három napja nem evett.

Amikor egymásra találtunk, hatalmas viharok dúltak benne. Még ki sem heverte gazdája elvesztését, már szembesülnie kellett a magány-nyal, az éhséggel. Ezután kénytelen volt áthágni egy nagyon erős belső gátat, és *evett egy emberből*. Nem sokkal ezután egy megdöbbentő dolgot tapasztalt: érezte, hallotta más állatok, majd emberek gondolatait. Végül találkoznia kellett egy emberrel, aki felelős lehetett szeretett gazdája elvesztéséért!

Én sajnáltam Dzsekicsent, hiszen sose ártott nekem, tulajdonképpen nem is ismertem, és nem kívántam a halálát. Azt sem akarhattam viszont, hogy a bünbarlangban megbújókat elkapják, mert a szálak si-keres felgöngyölítése nekem okozott volna kellemetlenséget.

Maugli végül elfogadta mentegetőzésemet, hiszen napról napra erő-sebben szembesült helyzetünk sajátosságaival. Elfogadta azt is, hogy kettőnk közül én legyek a főnök, mert látta, hogy milyen sikeresen tudom fedni mások előtt különös képességemet. Tudomásul vette azt is, hogy lebukásunk esetén rengeteg kellemetlenségnek lennénk kitéve, sőt, neki még az élete is veszélybe kerülhetne!

Praktikusan együtt jártuk az erdőt éjszakánként. Jó volt Mauglival! Nála a vadászat, a ragadozó életmód elsajátítása sokkal rövidebb időt vett igénybe, mint nálam, talán farkas őseinek köszönhetően. Bennem viszont keveredett a civilizáció több ezer éve a macskával - és talán még Buborkából is volt bennem valamennyi...

Maugli génből ismerte a falkavadászatot. Neki a belenevelt gátlások leküzdésével volt csak baja, de látva az én tudatos gátlástalanságomat, hamar túltette magát rajtuk. A vadászatok alkalmával rengeteget tanultam tőle, de mégis sikerült megőriznem falkavezéri pozíciómat. Maugli elismerte, hogy az éjszaka csak egy kis része életünknek, és életünk tulajdonképpen egy emberi társadalomban zajlik, itt viszont én ismerem ki magam jobban.

Egyik reggel az újságban érdekes cikkekre bukkantam. A szomszédos kiserdőben elszaporodó kóbor kutyákról írtak, és arról, hogy egyre többször találtak a kirándulók szétmarcangolt rágcsálókat, vagy elcsavargott háziállatokat.

Jót derültünk Mauglival azon, hogy a polgármester és az állatvédők összevesztek, szabad-e mérgezett csalétket kitenni, vagy valami humánusabb megoldást kell-e keresniük?

Cukkoltam Mauglit, hogy mit szólna egy állatbarátok által működtetett menhelyhez, ahol lefotóznák, és a TV-ben keresnének gazdit neki? Mondta, hogy választana magának egy huszonéves, száznyolcvan centis nagymellűt, zöld szemekkel! Úgy irányítaná a dolgokat, hogy megismerkedhessünk, aztán, ha már én párosodtam vele, ő megenné... Csak azért tudott elugrani a papucsom elől, mert pontosan érezte, hogy hova fogom dobni.

Mauglival majdnem hibátlan volt a kapcsolatunk, egy kivétellel: - amikor az ő kutyatermészete, és a lelkemben egyre inkább eluralkodó macska került konfliktusba. Engem például rettentően zavart, amikor Maugli - demonstrálva, hogy kiválóan érzi magát - csóválni kezdte a farkát. Ilyenkor már görbült is a gerincem, és készítettem magam a lehetséges összezapásra, hiszen „macskáéknál” a fark

mozgatása pont az ingerültség, a spannolt állapot jele. Persze, néhány gondolatcserével lerendeztük a félreértést, de mindketten éreztük, hogy hosszú távon megoldást kell találnunk. Nem lehetett minden hasonló feszülést egy éjszakai mészárlással levezetni!

Maugli eltanulta tőlem, hogy kell leplezni az érzelmeket. Ő volt a környéken talán az egyetlen kutya, amelyik nem csóválta a farkát! Igaz, később néha mégis megtette, hiszen olvasott a postás gondolataiban. Tudta, hogy addig nem mer szegény még közeledni sem, amíg el nem játszotta neki az örömtől repeső nagy mackó szerepét...

Mindamellett nagyon idegesítettek a jellemzően „kutyai” gondolatok, megközelítések. Engem sose zavart a telihold, illetve, csak azért bosszantott, mert elvesztettem a sötétben látás előnyét. Maugli viszont képtelen volt uralkodni az ősi érzelmeken, így teleholdkor kétfőfára kellett szednem a nyugtatót... Aztán volt, hogy Maugli pont az én nyugtatóm miatt nem tudott kellő férfias érzékenységet mutatni egy tüzelő szuka kihívására!

Megoldást kellett találnunk. Két hébe telt, mire megtanultunk „kívül maradni”, mint annak idején Katal, - de megtanultuk kizárni is egymást. Igaz, így lemondunk a másik feletti totális kontrollról, de ennek fejében visszanyertünk valamit, és ez a gondolati szabadság, a függetlenség volt. Persze, ez nem akadályozott meg minket abban, hogy egy külső személy – vagy állat – gondolataiban szabadon turkálhassunk!

És még egyet. Ha ki is zártuk valamilyen oknál fogva a másikat, a hangulat, az aktuális lelki állapot nem maradhatott titokban a egymás előtt. Továbbra is éreztük egymás örömét vagy bánatát, izgalmát vagy szorongását.

Maugli nagyon jó társ volt!

Ha vadászni mentünk, én voltam a „csörtető”, és én üldöztem Maugli felé a zsákmányt, neki viszont egyáltalán nem jelentett gondot az, hogy észrevétlen maradjon, és később elejtse a rázavart akármit.

Aztán megosztottunk a zsákmányon. Maugli tudta, hogy mi volt Kati utolsó cselekedete, nem követte el ugyanazt a hibát...

Nekem is hiányzott az ölés, ezért néha cseréltünk. Én inkább a nagyobb állatok levágását vállaltam, a kisebbek megölése nem okozott különösebb örömet. Azokat inkább csak megenni volt jó. Gyorsan be lehetett kapni, az első éhet elverte, kezdődhetett az igazi vadászat!

Okultam valamelyest egy régi baklövésből: - Szőröstül-bőröstül csak akkor ettem meg az elejtett állatokat, ha tudtam, hogy másnap nem kell emberek közé mennem. Idétlen látvány lehetett ugyanis, amikor elkezdtem mindenféle füveket rágcálni, aztán guvadt szemekkel az öklendezés...

Úgy vettem észre, hogy izmosabb lettem, és azt hiszem, szívósabb is. A kappanhajam eltűnt, a bőröm feszesebb lett. A mozgásom is megváltozott, úgy gondolom, hogy harmonikusabban mozgom, mint régen, és az érzékszerveim is tökéletesedtek. Talán ezek miatt kezdtek az emberek Macskának hívni. Nem is tudták, mennyire közel állnak a valósághoz! Szegény Tigrisnek sokat köszönhetek – majdnem azt mondtam, hogy béke haló poraira, de hát tudjuk, hogy azokkal mi lett!...

Egy alkalommal Maugli meglepett fantasztikus empátiájával.

Olyan lányt kergetett felém, aki minden szempontból megfelelt ízlésemnek! Féktelen fenevadként, habzó szájjal, hörögve csattogtatta agyaráit, még a szeme fehérje is villogott, a lány úgy menekült felém, hogy éreztem a hatalmas pánikot, ami elnyomott szinte minden más gondolatot agyában.

Én egy bottal a kezemben magam mögé toltam a lányt, és rátámadtam Mauglira. Fantasztikus műsort adtunk elő, Maugli hörögött és csaholt, én üvöltöztem, ugráltam, és csapkodtam a karóval a földet Maugli mellett. Hatalmas látvány lehetett, amikor Maugli elkapta a kezemben a botot, és rángattuk tiszta erőből, csak úgy röpködött a forgács... Rettenően élveztük a műsort, belefért egy-két

igazi ütés is a dologba, éreztem, hogy Maugli nem haragudott meg érte.

Néhány perc múlva Maugli láthatólag feladta, és maga alá csapott farokkal, szűkülve elszaladt.

A lány úgy értékelt engem, mint egy igazi hőst! Ő nekem nagyon tetszett, a haja, szeme, termete -, majd rémületének multával tiszta szelleme - megfelelt igencsak szigorú elvárásaimnak

Nagy meglepődöttséggel vettem tudomásul, hogy a lány akkor is csak jót és szépet gondolt rólam, amikor túltette magát a támadáson és a megmenekülésen. Jól esett, hogy rögtön azt nézte rajtam, nem sérültem-e meg, nem szorulok-e ellátásra, ápolásra? ...No, azért fájlaltam egy-két tagomat, lihegtem is, ahogy kell, hagytam, hogy a lány tapogasson, keresgélje a lehetséges sérüléseket!

Aznap este nem mertem tovább szövögetni a köztünk érezhetően erősödő szálakat. Nem tudtam, hogy jelenlegi körülményeim között kezelhető lenne-e egy ilyen jellegű kapcsolat! Mindenképpen meg kellett beszélnem ezt Mauglival, aki tisztes távolból figyelte a fejleményeket.

Telefonszámot cseréltem a lánnyal – kártyás mobilszámom adtam meg, és „véletlenül” elfelejtettem bemutatkozni -, majd elkísértem a villamosig, megvártam, míg felszáll, még integettem is a távolodó villamos után, aztán hívtam Mauglit.

Rengeteg megbeszélőnivaló várt ránk.

Nyolcadik fejezet – Dzsekicsen

Margit néni nagyon megrémült, amikor megtudta, hogy Dzsekicsent lelőtték. A fiút gyerekkora óta ismerte, sőt, apjával és anyjával is egy társaságba tartoztak annak idején. A szülők tulajdonképpen nagyon fiatalon haltak meg, Dzsekicsen apját gyomorrák vitte el, néhány hónap alatt. Dzsekicsen akkor volt másodéves a rendőrtiszti főiskolán, elég nehéz évek jöttek, anyja adminisztrátorként dolgozott a szomszéd városban, a Világcégnél. Világceg ide vagy oda, egy adminisztrátornak sehol nem túl nagy a fizetése, különösen nem vidéken. A cégek jelentős része egyébként is az alacsony bérek – no, meg az adókedvezmény miatt – húzzák fel egymás után gyáraikat a vidéki városokban...

Néhány évig, amíg még Dzsekicsen anyja élt, Margit néni kopott kis füzetében gyakran előfordult, hogy fizetéskor nem sikerült az összes hitelt rendezniük, de Margit néni ebből sose csinált gondot.

- Nem baj, kisfiam, az már el van adva, arról nekem le van a gond! Az árát meg tudom, hogy előbb-utóbb rendezitek, csak vége lesz ennek a nehéz időszaknak!

Vége lett, de másképp. Pont, amikor Dzsekicsen végzett, anyját egy belőtt, huszoneves srác elgázolta a zebrán. Nem volt vigasz, hogy semmit nem szenvedett, észre sem vehette, hogy mi történt vele, azonnal szörnyethalt.

Aki elgázolta, legalább annyira nem vette észre, hogy mi történt, mint áldozata, úgy el volt bódulva. Még a kocsiból se tudott a saját lábán kiszállni.

Dzsekicsen ekkor kérte magát a kábszeresekhez. Tóth alezredes, Dzsekicsen főnöke méltányolta a fiú kérését, bár nagyon sajnálta, hogy egyik legjobb embere – saját nevelés! – nem a Kapitányság eredményeit gazdagítja. Igazából Dzsekicsenben lehetséges utódját látta, azért is erőltette a főiskolát. Átérezte a fiú indokait, és arra gondolt, hogy sikeres nyomozóként még mindig visszajöhet kapitánynak, mire ő nyugdíjba megy.

Tóth ales hivatalból megkapta az értesítést a Dzsekicsennel történekről, azzal, hogy megkérték, amíg nem dől el a fiú sorsa valamelyik irányba, addig Dzsekicsen függőben levő dolgait vegye szárnjai alá. Persze, első útja Margit nénihez vezetett.

- Szervusz Margó! Megy a bolt?

- Eszem elhagyom! Te itt? Hát nem úgy vásárolsz, hogy leküldesz valami közrendőrt a boltba?

- Na, ha már minden boltoskisasszony tudja, hogy mi hogyan zajlik nálunk, hát nem sokat ér a titkos ügykezelésünk!

Egymás nyakába borultak, legalább tíz éve nem látták egymást. Igaz, Dzsekicsenen keresztül mindketten tudtak szinte mindent a másíkról, mégis nagyon jó volt ennyi év után találkozni.

- Mi lesz a gyerekekkel, Pista? Megmarad? Felépül?

- Azt mondja az orvos, hogy szervi oka nincs a kómának. Igazság szerint bármelyik pillanatban magához térhetne! Viszont tele van egy osztály olyan kómásokkal, akiknek ugyanez a bajuk, és évek óta nem térnek magukhoz!

Megbeszélték, hogy Margit vigyáz Dzsekicsen lakására, átveszi a postát, rendezi a csekkeket, - és magához veszi Mauglit.

Az már nem Margiton múlt, hogy Maugli egy héten belül megszökött.

Dzsekicsen kinyitotta a szemét. Zavarta az erős fény, ezért többszöri pislogás után is csak résnyire tudta kinyitni, így hunyorogva nézett körül. Rögtön látta, hogy kórházban van. – Baleset? Talán karamboloztam? Kell itt lenni valami személyzetnek!

- Nővér! Valaki! – Biztos van itt valami csengő... Körülnézett, de addigra beszaladt az ügyeletes nővér. – Csakhogy felébredt! Tudja, mennyi ideig aludt? Nem volt felhúzza a vekker?! – A nővér jobban örült, mintha valami rokona lett volna. Dzsekicsen, anélkül, hogy tudta volna, az osztály kedvence volt, kollégái, barátai annyi szépet meséltek róla a személyzetnek. – Isten hozta az innenső oldalon!

Főnökkel madarat lehetett volna fogatni, amikor megtudta, hogy Dzsekicsen magához tért, és csak fokozta örömét, hogy gyakorlatilag egészségesen, tulajdonképpen akár munkára képesen. Hiányzott is a fiú a csapatból, de úgy gondolta, hogy nem árt az ifjú hadnagynak még vagy két hét pihenés. Hagyni kellett egy kis időt, hogy Dzsekicsen feldolgozza magában: - átesett a tűzkeresztségen.

A csoport idősebb tagjai már egytől egyig forogtak közvetlen életveszélyben. Ez a tény mindig valamilyen változást okoz az érintettek további életében, többnyire kedvezőt. Ha az embert megcsapja a halál szele, mindenképpen átértékeli az életet. Rádöbben arra, amit elég nehéz elfogadni -, hogy a rossz dolgok nem csak mindig másokkal esnek meg...

Főnök – tudat alatt – mindig is jobban bízott azoknak a helyzetértékelésében, akik már a határról jöttek vissza. ...Hát, most már Dzsekicsen is a kipróbált harcosok közé tartozik!

Majdnem az osztály teljes állománya betódult a teljesen ledöbbsent Dzsekicsen mellett, a szűk előszobán. – Alhadnagy úr! Poharakat! Most! – Persze, ennyi pohár egy legényember háztartásában nincs, volt, akinek tejfölös pohár, de olyan is, akinek kompótos tál jutott. Főnök elővette a két üveg konyakot, elkezdett tölteni, és a nagy tumultusban nem is volt nehéz a hadnagyi csillagot Dzsekicsen poharába csempészni.

- Alhadnagy úr! Isten hozott újra köztünk! Fenéig! – és Dzsekicsen szemébe mélyedve legurította a féldeci konyakot. A fiú is így tett, de megakadt, amikor a fogához koccant valami. Leengedte a poharat, és akkor vette észre a csillagot. Főnök a másikat már kezébe adta a soron kívül előléptetett fiatalembernek, aki azt se tudta, hová legyen örömeiben és meghatottságában. – Jaj, Főnök, és még azt mondják, hogy az ital öl, butít... Iszom egy kortyot, és mire lenyelem, már ugrok is egyet a létrán! Nincs magánál még egy üveg? – Jézus, ez most ilyen szemtelen, mi lesz, ha százados lesz? – nevetett Főnök, amikor sorra került az ölelkezésben. – *Hadnagy* úr! Most parancsba adom, hogy két hétig pihenj, aztán gyere, mert hiányzol! Már

gyűlnek az asztalodon az akták, de ígérem, hogy senki nem fogja megcsinálni helyetted!

Margit néni sütött, főzött, leste Dzsekicsen gondolatait, szíve szerint még felkelni sem engedte volna a fiút. Dzsekicsen alig győzte bizonygatni, hogy nem a lába van eltörve, és, hogy semmi baja. Még az edzésekre is lement, de csak a bemelegítést csinálta végig, a kumitékat nem vállalta be. Nem merte megkérdezni az orvostól, hogy koponyája a műtét helyén milyen erős, mert attól félt, hogy a bemelegítéseket is megtiltaná. Mindamellet érdekelt látvány volt fehér giben és fekete sapkában... Dzsekicsen nem szívesen muto-gatta a leborotvált részt koponyáján, ahol ráadásul még frissen virítottak a műtét nyomai. – Mi van, mégis akadt egy donor? Remélem, nem női agyat kaptál! – mondta nevetve edzője, amikor Dzsekicsen először lement a dozsóba, és megmutatta, mi van a sapka alatt. Persze, azonnal körbevették a haverok, mindenkinek meg kellett mutatnia a heget, és el kellett mesélnie, mi hogy történt. Igazság szerint nagyon jólesett az érdeklődés, és a szeretet, amivel elhalmozták. Legyezgette a hiúságát az is, hogy az újabbak között még valamit felfedezett az öröm és a szeretet mellett: - a tiszteletet!

A fiúkat lenyűgözte, hogy egy *igazi detektív* mesélte el kalandjait, aki egy *igazi akcióban* sérült meg. Tetszett az is, hogy Dzsekicsen, bár a legjobbak közé tartozott, de más technikákat gyakorolt és tudott, mint a versenyzők. Arról már nem is beszélve, amikor szirénázó kocsiból kiugró emberek sürgetik Dzsekicsent, akinek ilyenkor egészen megváltozik a tekintete, és gondolatai szemmel láthatólag már máshol járnak.

A lányoknak pedig tetszett Dzsekicsen nemes vonású, férfias arca, kékreborotvált, határozott álla, értelmet sugárzó barátságos tekintete, kisportolt alakja, és az, hogy a többi fiú őszinte tisztelettel nézett rá.

Dzsekicsennek meg tetszett ez az egész, de a legjobban az tetszett volna, ha már végre letelne a két hét...

Kilencedik fejezet - A Macska

Sokat töprengtünk Mauglival. Igaziból mindketten afelé hajlottunk, hogy nem hiányzik tartós kapcsolat egyikünknek sem. Minden percnél örültünk, amikor nem kellett alakoskodnunk, és azok voltak a legszebb idők, amikor magunk voltunk, vagy vadásztunk. Alapvetően szerencsésebb volt a mi párosunk, mintha azonos fajhoz tartoztunk volna. Így önzetlenül segíthettük egymást, és semmiféle féltékenység nem ütötte fel a fejét köztünk.

Ha Mauglira rájött az üzekedhetnék, hát ment, aztán elintézte. Míg meg nem tanultuk kizárni egymást, hát érdekes lehettem, mert ilyenkor engem is magukkal ragadtak Maugli vágyai. Ez néha a kritikai érzésem rovására ment. Lehet, hogy néhány igazán visszataszító leány Mauglinak köszönhette élete legszebb – és valószínűleg soha vissza nem térő – perceit?

Nálam a dolog egyszerűbb volt, beültem valamelyik menőbb szálloda bárjába, aztán hagytam, hogy történjen, aminek történni kell. Pénzem több volt, mint amennyit el tudtam költeni, így sose kellett egy szint alá süllyednem. Az ilyen helyen nem kell udvarolni, utána nem kell beszélgetni, nem kérdik – illetve *nem komolyan kérdik* -, hogy honnan jön az ember, és hová megy. Általában néhány napig tartottak az ilyen időszakaim, aztán megint nyugtom volt egy jó darabig.

Nos, Mauglival abban maradtunk, hogy az új lányt kihagyom. Semmi kedvünk nem volt alkalmazkodni, felfedni valódi dolgainkat. Nekem úgy tűnt, hogy a lány normális – illetve szokványos – erkölcsi mérce szerint élhet, nem látszott valószínűnek, hogy elfogadta volna berzenkedés nélkül a mi életformánkat. Egyébként is, ha Mauglit meglátta volna, akkor vagy megrémül és elszalad, vagy rögtön magyarázkodással kéne indulnom. Egy szó mint száz, NEM! Fogtam a telefonszámát, és kihajítottam.

- Miau. – Szóltam bele a harmadik csengés után a telefonba, megelőzve a – Szia, Te vagy az, Macska? – kérdést..

- Elnézést, nem tudom, jó számot hívtam-e, de én azt a fiatalembert keresem, aki vagy egy hete megmentett egy hatalmas kóbor kutya támadásától! – hallottam a lány hangját.

- Ne haragudjon, hölgyem, rossz számot hívtam. Ez egy magánlakás... És útalom a kutyákat, meg mindenféle állatot! Ne zaklassanak ilyen baromságokkal!

- Bocsánat, lehet, hogy mellétárcsáztam! Én a következő számot hívtam – és elmondta a mobilom számát.

- Ez az enyém, és, legközelebb figyeljen jobban, ha felír egy számot, hölgyem! – szándékosan voltam goromba, nem akartam, hogy újra próbálkozzon.

Igazság szerint el is felejtkeztünk a dologról, mint annyi másról, ami nem érintette a mi külön kis világunkat közvetlenül.

Egy késő délután Mauglival az erdőben egy kisebb réten gyakoroltunk. Azt mutattam meg a kutyának, hogy hol vannak az emberen azok a pontok, melyeket, ha támad, gyakorlatilag harcképtelenné teheti ellenfelét. Soha nem tudhattuk, mikor kerülünk abba a helyzetbe, amikor a legnagyobb hatékonysággal kell harcolnunk.

Már vagy két órája ismételtük ugyanazt a néhány technikát, amikor meghallottam agyamban a lányt.

- Szélhámos... Az orromnál fogva vezetett! És én még milyen hálás voltam neki! Idomított kutyával szedi fel a nőket!

Jeleztem Mauglinak, hogy folytassuk, mintha mi sem történt volna, aztán lopva körülnéztem. A lány vagy tíz méterre tőlünk egy fa mögül lesett, a nyakában távcső. Azt hiszem, már messzebről is figyelt minket a távcsővel, aztán elindult felénk, és úgy látszik, most ért olyan távolságra, amin belül az intenzív gondolatokat már érezhettük.

Nem volt szerencsés fordulat. Egyáltalán nem volt szükség olyan emberre, aki ilyen körülmények között, pont ebben az erdőben együtt lát minket, és különösen nem olyanra, aki ellenséges érzelmeket táplál velünk szemben.

Éreztem a lányból felénk áramló dühöt, mely egyre fokozódott. Arra gondolt, hogy bolondot csinált magából, aztán arra, hogy ezt nekem köszönhette! Eszébe jutott az is, hogy a telefonszám sem lehetett téves, és ráadásul milyen gorombán beszéltem vele!

Úgy irányítottuk Mauglival a játékot, hogy észrevétlenül egyre közelebb- és közelebb kerültünk a lányhoz, mivel kíváncsi voltam a kevésbé intenzív gondolataira is. Valóban, a távolság csökkenésével egyre több részlet bontakozott ki a lány csapongó gondolatai közül. Amikor ott tartott, hogy most megfordul, észrevétlenül eloson, és az első dolga a Rendőrségre vezet, mi abbahagytuk a színjátékot, és néhány gyors lépéssel két oldalról melléléptünk.

A lány iszonyatosan megrémült. Talán nem is azért, mert észrevettük, hanem az összehangolt, hangtalan és minden látható előzményt nélkülöző akció rettentette meg. Tény, hogy az én arcomról nem olvashatott le semmit, és a teljesen gesztus nélküli kutya sem mindennapi látvány.

- Szia! – rebegette elhaló hangon. – Kerestelek, de nem jó számot írtam fel! – mondta, de arra gondolt, hogy most talán időt kéne nyernie, aztán mielőbb megszabadulni tőlünk. – Szerettem volna találkozni veled, és reméltem, hogy az erdőben meglátlak valahol, ezért hoztam a távcsövet. Jé, de nagy kutya, de aranyos, ez majdnem akkora, mint amelyik az erőben nekemjött, igaz? – hadarta, és erősen bízott abban, hogy nem jövök rá: felismerte Maugliban akkori támadóját. – Hogy elment az idő, haza kell mennem! Holnap leltározunk a könyvesboltban, korán kell felkelnem! Ilyenkor délután a távolsági buszok is ritkán járnak...

- Elviszünk. Nem messze innen van egy út, ott állítottam le a kocsit. Lesz időd bőven kialudni magad – mondtam nagyon csendesén, de nagyon határozottan. – Hagyd csak, jó nekem a busz, van bérletem, ne fáradj miattam! – éreztem, ahogy egyre jobban összeszorul a szíve a félelemtől, de nem volt visszaút. Megfogtam a karját, nem túl erősen, de határozottan. Tudta, hogy indulnia kell. Mint egy kattanást, úgy éreztem, amikor megadta magát sorsának.

Már csak azért is összemarcangoltuk, hogy megmaradjon a kóbor állatok számláján az eset. Én, tekintve satnya emberfogaimat, a lágyabb részekre szorítkoztam, míg Maugli felvállalta az arckoponyát, és az ujjakat - nem lehetett tudni, hogy a lány ujjnyomatai nyilvántartásban vannak-e valahol.

Iratái szerint boltvezető volt egy kis egyszemélyes könyvesboltban, abban a kis Nagyváros-közeli faluban, ahol lakott. Természetesen táskáját magunkkal vittük, sőt, a nyakából letépett láncot is, a medállal. Nem tartottam különösebben a leleplezéstől, de azért megkönnyíteni sem szerettem volna a bűnüldözők munkáját!

Aztán hazamentünk. Az éjszakai portya elmaradt, minek is mentünk volna, ha egyszer a mindennapi betevő izgalomból – és persze a falatokból is – már délután kijutott?

Ilyenkor, megnyugodva és jóllakottan, a legjobb a rongyon karikára gömbölyödni, és aludni egy hatalmasat!

Tizedik fejezet – Dzsekicsen

Vége bemehetett dolgozni! Az orvos kijelentette, hogy Dzsekicsen jobb, mint újkorában, és azonnal fejezze be a lógást, mert előbb-utóbb a kismama-betegség ellen kell majd felírnia valamit...

A doktor egyébként nagyon megkedvelte a fiút, tetszett neki az, hogy tele van tettvággyal, humorral, hogy nem viselte meg a halál közelsége.

- Fel a fejjel, fiam! – mondta néhány órával azután, hogy magához tért Dzsekicsen – Semmi baj nem lesz! Meg fog gyógyulni! - De doktor úr! Fogok tudni én hegedülni? – kérdezte nagyon halkán, kétségbeesett ábrázattal Dzsekicsen. - Az orvosi diplomámat teszem rá, hogy maga két hét múlva úgy hegedül, mint egy kisangyal! – Nagyon hálás vagyok, doktor úr! Eddig ugyanis nem tudtam... - Irány haza, maga szimuláns! – nevette el magát az agysebész.

A doktor a két hetet is csak Főnök kérésére adta a fiúnak. Tudta, hogy titokban lejár az edzésekre, hiszen Dzsekicsen barátai – őszinte aggodalmuk miatt – felkeresték, de a az orvos megnyugtatta őket, semmi veszély nem fenyegeti a mozgás miatt.

Dzsekicsen felvette a fegyverszobában a fegyverét, felcsatolta zakója alá a hónaljtokot, aztán leült a helyére. Megsimogatta az asztal sarkát, a telefont. – Hívjál már fel! – szólt oda a másik asztalhoz egyik kollégájának. – Mi a francnak, hát itt vagy! – Jól van, akkor is hívjál fel!

Kollégája értetlenül nézett Dzsekicsenre, de társázta a fiú mellékét. – Túri hadnagy! – Na és, tudom! De most mi van? – Semmi, csak még nem mondtam ki hangosan soha az új rendfokozatomat, kíváncsi voltam, hogy hangzik! Tessék, Túri hadnagy!

Nagy volt a kacagás. Még Főnök is velük nevetett, amikor tényleg megszólalt Dzsekicsen telefonja.

- Túri *alhadnagy!* – vette fel a fiú a telefont, a többiek kitörő derűsége közepette, hiszen élesben rögtön megfélekedzett az előléptetéséről.

- Dzse...Dzsekicsen... - egy férfihang zokogott a telefonban – Nórit megölték!

Zoli volt, az a fiú, akivel Nóri Dzsekicsen után járt.

- Jézusom! Kirabolták a boltot? Vagy otthon? Ki volt?

Zoli itt volt a városban, az életesek hívták fel, hogy azonosítsa a holttestet. Dzsekicsen engedélyt kért Főnöktől, hogy behívhatta az Osztályra Zolit.

A kisírt szemű fiú beszámolt a hír hallatán összetört Dzsekicsennek, hogy Nórit a Kiserdőben találták meg. Az első vélemények szerint valami vadállat, vagy esetleg több fenevad mészárolta le, de a boncolás megállapította, hogy előbb megfojtották.

Úgy kezdődött, hogy reggel a bolthálózat gazdaságisa hiába toporgott a bolt előtt, ahova Nórit várta, hogy leltározzanak. Hívta Nóri mobilját, de az ki volt kapcsolva. Felhívta Zolit, akinek a száma „de csak ha fontos!” – megjegyzéssel volt a noteszámban.

- Nóri? Nem láttam már vagy két napja! Igazság szerint összevesztünk egy kicsit. Nincs otthon? – Nem tudom, eddig csak telefonon kerestem. Na, mindegy, akkor elbattyogok hozzá, hátha elaludt! – mondta az asszony, kis letargiával a hangjában. – Inkább elszaladnék én! – ajánlotta fel Zoli – Így biztosan nem kerülük el egymást, én meg végre találtam egy indokot, amivel beszélhetek vele! Igazság szerint már nagyon hiányzik...

Zoli elment Nórihoz, egy darabig csengetett, aztán dörömbölt, majd megkereste a pótkulcsot az ablakpárkány műanyag vízvetője alatt. Bement, és látta, hogy a lány ágya érintetlen. Benyúlt a takaró alá, érezte, hogy hideg. A lány nem aludt otthon.

Felhívta Nóri - a bolt előtt várakozó - kolléganőjét, beszámolt arról, amit megtudott. Érezte, hogy baj van, mert ismerte Nórit. Azt tudta, hogy néha barátnőjénél alszik, ilyenkor végigbeszéljük az éjszakát, mint annak-idején a koleszban, ha valamelyiküknek szerelmi bánata volt. Igen, most a köztük levő mosolyszünet még indokoltta is tette volna a dolgot. De az, hogy másnap nem ment dolgozni! Ezt Nóri képtelen lett volna megtenni!

Bement az Őrsre, és bejelentette Nóri eltűnését. Az ügyeletes ismerte a lányt – itt mindenki mindenkit ismert! -, és komolyan is vette a dolgot. Bement Tóth alezredeshez, és engedélyt kért arra, hogy ne várja meg a 24 órát, hanem azonnal elrendelhesse a körözést.

- Mi van, Zolikám? Kerestétek annál a barátnőjénél, akivel együtt jártak a főiskolára? – a Kapitány őszintén aggódott a lány miatt.

- Hát, én hívtam a lakást, a nagymama vette fel, az unokája elment dolgozni, és éjszaka nem volt náluk Nóri! Más helyet meg elképzelni se tudok, hogy hol lehet! – Jól van, gyerekek, elrendeljük a körözést. Ja, és valaki menjen ki Nóri lakásába, nézzetek körül, van-e valami feljegyzés, hiányzik-e valami a lakásból, vagy ilyesmi, tudjátok... Zolikám, menj Te is a fiúkkal, te ismered a legjobban a lakást!

Még el sem indultak, amikor bejött a központos lány, egy faxot lobogtatva. – Az életesek egy ismeretlen, huszonöt év körüli női holttest körözését rendelték el, akit a Nagyváros melletti kiserdőben találtak meg!

Zolival megfordult a világ.

Nórival pont ezen vesztek össze. Ebben az erdőben támadta meg Nórit egy hatalmas farkaskutyaszerű fenevad vagy egy hete, és Nóri azóta is legendákat zengett egy hősről, aki saját életét kockáztatva megmentette.

- Tudtam! Éreztem, hogy nem hagyja annyiban! Bevallotta, hogy egyszer már kereste telefonon azt a terminátort, és nem volt jó a szám! Hát, most elment megkeresni!

Nóri idős szülei valahol nagyon messze, egy tanyavilágban éltek, még vezetékes víz sem volt náluk, hát még telefon. Természetes volt, hogy Zoli megy azonosítani a holttestet. A Kapitány felhívta az életesek főnökét, beszámolt neki arról, hogy feltehetőleg azonosítani tudják a hullát. Elmondta még, hogy mire alapozzák ezt, és, hogy Zoli utazik fel hozzájuk. Aztán megígérte, hogy megpróbálja Zolit felkészíteni a szörnyű látványra.

- Fiam! Nórit – ha ő az -, nagyon összemarták az erdőben az állatok. Képesnek érzed magad arra, hogy megnézd?

Zoli egy darabig hallgatott, aztán némán bólintott. Nem fogadta el Tóth alezredes felajánlását sem, hogy kocsival, és egy rendőr kíséretével utazzon.

A kapuban egy egyenruhás fogadta, aki megpróbálta nagyon kíméletesen felkészíteni a látványra. Azt kérte Zolitól, hogy gondolkodjon, van-e Nóri testén olyan ismertetőjel, amiről biztonsággal beazonosíthatja? Zoli elmondta, hogy Nóri bal bokájának belső felén van egy szemölcs, ami nemrég begyulladt attól a bokaláncától, amit ő vett neki. – Na, ez jó lehet! – mondta a rendőr.

Bementek a boncterembe. A test egy fehér lepedővel le volt takarva. Zoli két hosszú, gyors lépéssel megelőzte a rendőrt, és felemelte a fejrésznél a lepedőt, aztán felsikoltott, és megtántorodott. A rendőr éppen csak elkapta. Odaért a boncmester is, és egy széket tolt alá.

Zolinak remegett keze-lába, és örült erővel feltört belőle a zokogás. A rendőr megilletődve állt mellette, nem először volt hasonló helyzetben, és tudta, hogy ilyenkor teljesen mindegy, mit mond. A boncmester hozott egy nyugtatót, amit nehezen belediktáltak Zoliba.

Néhány perc múlva vagy a tableta hatott, vagy Zoli érezte úgy, hogy jobb a biztos rossz, mint az iszonyú bizonytalanság. Szó nélkül felállt, odament a letakart holttest lábaihoz, és a balról felemelte a takarót. Néhány másodpercig nézte, majd lehajolt, és megcsókolta a lány hideg lábfejét. A széttépett ruhákra már csak egy futó pillantást vetett. – Ő az. – mondta.

Tizenegyedik fejezet – Dzsekicsen

Természetesen Nóri elsődleges azonosítását megerősítette később a lány fogorvosának számítógépen rögzített státusa, a vércsoport, illetve az is, hogy az összeszabdalt ruhákat is egyértelműen felismerte környezete.

Zoli és Dzsekicsen sokat beszélgettek, és Zoli bevallotta a fiúnak, hogy az utóbbi néhány napban nagyon féltékeny volt rá. Mindezt azért, mert úgy tűnt – és ezt az ismeretlen megmentőről zengett dicséretetek miatt gondolta -, hogy Nóri életéből hiányoztak az izgalmak. Annak idején Nóri pont azért döntött Zoli mellett, mert az állandóságra, a megbízhatóságra vágyott. Lehet, hogy pont ebből lett elege, és amikor Zoli az ismeretlen ellen ágált, tulajdonképpen Dzsekicsen izgalmas, eseménydús életvitelétől próbálta távol tartani Nórit.

- Lehet, hogy néhány hónap múlva visszament volna hozzád! – mondta Dzsekicsennek szomorúan.

Dzsekicsen kétszeresen érintett volt így a dologban, hiszen annakidején őszintén szerette Nórit, és most azt kellett hallania, hogy talán újra összejöhetnek volna, ha a lányt nem ölik meg.

Bement Főnökhöz, aki hellyel kínálta.

- Tudom, mit akarsz mondani! Beszéltem az életeseikkel, itt van a vezénylésed, holnap náluk kezdesz. Visszavonásig vagy ott, és megígérem, hogy csak akkor vonom vissza, ha végeztetek az ügygel. Addig úgysem venném semmi hasznodat!

Dzsekicsen meg sem tudott szólalni. Könnyekkel a szemében szorította meg Főnök kezét, aztán kezében a vezényléssel kiment. Kollégáinak is csak intett, és örült, hogy ők sem akartak mindenáron hosszasan búcsúzkodni.

Másnap jelentkezett új főnökénél.

- Őrnagy úr, Túri hadnagy szolgálatra... - Jól van, fiam! Itt nálunk nincs idő a formaságokra. Hívjál Apónak, mint a többi szélhámos! Ja, és mi tegeződünk. – Köszönöm, őrna... izé, Apó! Ígérem, hogy megszolgálom a bizalmat! – mondta kissé zavartan Dzsekicsen.
- No, e felől semmi kétségem! Tóth Pista, a volt kapitányod, és a mostani főnököd a drogosoknál is jótállt érted! Arra vigyázz csak, hogy az érzelmeid el ne vigyék az agyadat!

Apót nem véletlenül hívták így. Bár már fiatalon megöszült, de a fő ok inkább az volt, hogy igazi nagyapóként vigyázott az embereire. A formaságok teljes mellőzésével irányította csapatát, és nagyon hatékonyan. Csapatában senki nem élt vissza a látszólagos lazasággal.

Dzsekicsen néhány nap alatt beilleszkedett itt is. Kollégái hamar megkedvelték, igaz, néhányan már ismerték, hiszen az elmúlt években néhány ügyben közösen dolgoztak.

Eleinte Dzsekicsen helyismeretét használták ki, de a tanúmeghallgatások hamar bizonyították, hogy az ügynek nincsenek helyi vonatkozásai.

A legtöbbet Zoli vallomása lendített az ügyön. Újra és újra elmeséltették vele azt, amit Nóri „megmentőjéről” tudott.

- Szóval, egy hatalmas farkaskutya támadta meg, amit egy bottal elzavart ez az állítólagos szuperhős... - Egy megvadult kutya mit tesz, ha valaki bottal támad rá? Hát lerántja, mint a rongyot! Hiszen vagy fél a bottól, és akkor elmenekül, vagy nem fél, de akkor még megütni se nagyon lehet! Ez a kutya állítólag lehetett, vagy hatvan kiló, vagy még nagyobb... Nem is farkaskutya volt az, hanem inkább kaukázusi juhász... Mint Maugli... Na, annak aztán mehetett volna bárki bottal! Mint a nádat, harapta volna ketté a botot! A manust meg testtel felborítva, egyenként rágta volna le róla a kiálló részeket...

...És egy hét múlva a lány visszament ugyanabba az erdőbe, és ott valaki megfojtja, de nem órákra rá marcangolják szét az állatok, hanem azonnal! A nyakon egyértelműen ott volt a hüvelykujj nyoma

– ez volt az ember -, és még véreztek az agyarak által tépett sebek - ez meg rögtön utána, az állat.

Ezek nem egymás után, hanem egyszerre támadtak! Egy ember, és egy kutya!

A támadó, és a megmentő!

Valaki egy idomított kutyával járja az erdőt. Illetve, az biztos, hogy egy héten belül legalább kétszer arra jártak.

Dzsekicsen megkérte Apót, intézze el, hogy felvehesse a kapcsolatot a kiserdő körzeti megbízottjával. Apó illetékességéből megkérte ehhez az engedélyt a kerület kapitányától. – Mehetsz, fiam, várnak!

A KMB-s egy nagyon szimpatikus, harminc év körüli zászlós volt, aki elmondta, hogy az utóbbi időben elszaporodtak a bejelentések szétmárcangolt állatokról. Volt, amikor csak annyi maradt meg a zsákmányból, amennyi a sietve zabáló fenevad pofájából kiesett, de volt, amikor csak a combokat, és a nemesebb belső szerveket falta fel a vadállat. Ilyenkor a szőrme és a nagyobb csontok ottmaradtak a helyszínen.

A rendőr azt mondta, hogy rengeteget gondolkodott a dolgon, és úgy vélte, hogy két nagytestű ragadozóról lehet szó, amelyikből az egyik még fiatal, de a másik már öreg, és fogazatának, agyaráinak egy részét már elvesztette. – Vagy soha nem is volt neki – gondolta Dzsekicsen. Ha az a bizonyos másik egy beteg, aberrált ember... Egy szó szerint vérszomjas gyilkos!

Dzsekicsen beszámolt Apónak tapasztalatairól, felmerült gondolatairól. Apó egyetértett a felvetésekkel, és ettől kezdve az adatgyűjtést ebben az irányban folytatták.

Ez az irány egyre több felől nyert igazolást, de hiába érezték, sőt, tudták, hogy jó nyomon járnak, a tetteshez egy lépéssel sem kerültek közelebb.

Tizenkettedik fejezet – A Macska

A lány táskáját, benne irataival, nyakláncával, betettem egy dobozba, és felraktam a gardróbba. Azért már itt szépen gyűltek a dobozok, bár eddig csak állatokról tettem el - emlékeket? Trófeákat? Volt itt kutyanyakörv, aminek az ára egy jobb fizetés lehetett, de macskachip is, amit bőr alá szoktak beültetgetni tehetősék. De volt itt kétujjnyi vastag lehasított ág véres darabja is, amivel egy nagy kutyát sikerült lágýékon szúrnom a test-testelleni küzdelemben.

Maugli nem érti, hogy miért ragaszkodom emlékekhez. Szerinte a jó érzés addig tart, amíg a vadászat, az evés maga. Utána minek nézegetni egyszerű tárgyakat? Menni kell, és csinálni! Egyszerű kutya, sose fog felérni az emberi magasságokba... - Na, feküdj csak vissza a rongyodra, mert hívom a sintért!

Mostanában egyre többet vadászunk, és már nem csak akkor, ha éhesek vagyunk. Egyre inkább az izgalom, az ölés fantasztikus élménye miatt! Sokszor nem is eszem a zsákmányból, csak talán egy kicsit a májból, a szívből... No, meg a hasfalat nagyon szeretem, ha nem túl zsíros! Maugli viszont akkor is zabál, ha már feszül a hasa, mint a dob! Számtalanszor hazamegyünk akkor, amikor én még szívem szerint maradnék, csak azért, mert Mauglin ólmos fáradtság vesz erőt a jóllakottságtól!

Én egyre többet mozgom, gyakran megyek futni, és egy időben egy fitness klubba is lejártam. Itt a tulajdonosnő kinézett magának, és kidolgozott számomra egy edzéstervet. Azzal kezdte, hogy levette a méreteimet, különböző terheléseknél feljegyezte a pulzusomat, hogy mennyi a vitálkapacitásom, meg ilyenek. Egyébként megjegyezte, hogy jóval szívósabb, és erősebb vagyok, mint azt méreteim indokolnák!

Betartottam az edzéstervet, de jártam futni is, és hát éjszakánként Mauglival az erdő... A lány a klubban egyre inkább elképedt azon, hogy milyen iramban fejlődtem! A méreteim továbbra sem gyarapodtak különösebben, sőt, súlyom csökkent is némileg, de

erőm és kitartásom egyre csak nőtt. Azt vettem észre, hogy akkor is erősödtem, ha ezért nem tettem semmit.

Abbahagytam a tréninget, és helyette inkább valamilyen küzdősportot kerestem.

Sokáig gondolkodtam azon, hogy melyik ágazatot válasszam? Végül a legpraktikusabb szempont döntött: - olyan, kellően távoli helyet néztem ki, ahol biztosan nem ismerhetnek!

Délután hatkor érkeztünk meg Mauglival, és rögtön egy vitával indítottunk, a kutyát nem akarták beengedni. Maugli rögtön jelezte, hogy bármit ígérhetek, így kijelentettem, hogy itt nem közönséges ebről van szó, hanem kiképzett munkakutyáról! Megmutattam a BM belépőmet – gyakorlatilag mindenhova volt belépőm –, és ez elég volt, hogy végül beengedjék. Maugli, ahogy az engedélyt megkaptuk, leült a sarokba, és ettől kezdve nem is mozdult. Éreztem a benne dúló vihart, amit az ismerős helyzet kavart benne, hiszen kölyökkorában órákat töltött el így, szeretett gazdáját figyelve.

A harminc körüli, jókötésű edző megkérdezte, hogy sportoltam-e valamit? Mondtam, hogy futottam, meg gyúrtam is egy kicsit, és rögtön éreztem lesújtó véleményét, hiszen valóban nem tűnhettem egy izomkolosszusnak... Megkérdezte, van-e karateruhám, és amikor mondtam, hogy nincs, megnyugtatóan, hogy egyelőre nem is kell, ha a harmadik hónapban is lejárók, ráérek akkor is elkészíttetni.

Kérte, hogy álljak fel vele szemben, és próbáljam megütni, mert fel akarja mérni a reflexeimet. Amikor adtam neki egy nagy pofont, éreztem, hogy meglepődött, de annak tudta be, hogy még nem volt felkészülve. – Ne így, álljunk fel rendesen! – Jó! – mondtam, és újból szájon vágtam.

Enyhe pánik vett rajta erőt. Kisebb csoportosulás vett már körül bennünket, a többiek abbahagyták a már elkezdett bemelegítést, és nem értették, mi történik mesterükkel.

- Hát jó gyors keze van, igaz, ami igaz! Még lehet magából valami! Most nézzük, hogy megy a háritás! – próbálta menteni, ami menthető. Elindított egyet gyomorra, de tudtam, hogy nem lesz túl erős. Amikor Mauglival birkózunk, és ő van fölül, a hátsó lábával nagyobbat rúg. Ezt az ütést nem is védtem, csak felfeszíttem.

Érdekes volt, hogy mi zajlott le a srác agyában! Először az öröm, amikor látta, hogy az ütését nem háritom, aztán a fájdalommal vegyes csalódás, amikor csuklója megreccsent a nem várt keménységű hasfalon... Le a kalappal előtte, mert ép kezével rögtön indított egyet fejre, és ezt, ha megkapom, nagyon kemény lett volna! Ebben benne volt az iménti szégyene, a csuklójának fájdalma, a maradék tekintélyének védelme, a néhány másodperc alatt felgyúlt dühe és gyűlölete... Pontosan tudtam, hova érkezik az ökle. Pontosan tudtam, hogy ez nem egy edzéseken szokásos, kontrolált ütés. Pontosan éreztem azt a kétségbeesett dühöt, és azt, hogy itt már nem az én képességeim felméréséről van szó, hanem a legyőzésemről. És ott, ahol mostanában én harcolok, - nincs pontozásos győzelem...

Csak néhány milliméterrel hajoltam mélyebbre, mint ahogy ökle jött felém. Ezzel egy időben behajlítottam térdemet, előredőltem, majd amikor kiegyenesedő gerincem torka irányába mutatott, előrerúgtam magam. Két kezem tarkójára csapódott, így fogaim nem téveszthették el a gégeporcot.

A döbbenet, és Maugli gyorsasága tette lehetővé, hogy kimeneküljünk a teremből. Elöttem futott, és tisztította az utat. Jobbra-balra dőltek a fellökött, vagy megmart emberek. Kint szétváltunk, mire megkerültem a tömböt, Maugli már a kocsi jobboldali ajtaja előtt várta, hogy bentről kinyissam. Szerencsénkre a mobilok az öltözőben lehettek, így a karatésok elég későn tudtak telefonálni. Kilométerekre lehattunk, amikor az első szirénázó kocsival találkoztunk.

A híradóból megtudtam, hogy az edző nem halt meg, bár a hangját sose fogja visszakapni. Szerencséje volt, hogy a második, az ütőérnek szánt harapás elmaradt.

A körözésben legalább egy fejjel magasabbnak, és jóval izmosabbnak írtak le, mint amilyen vagyok. Jó ez így.

Tizenharmadik fejezet – Dzsekicsen

Dzsekicsenben egyre erősödött az a meggyőződés, hogy egy különös párról lehet szó, egy örült férfiról, és vadászatra idomított kutyájáról. Felsorakoztatta érveit Apó előtt, aki az eddigi adatok, és az érvek alapján hajlott rá, hogy elfogadja Dzsekicsen elméletét.

Természetesen a többi szálát sem hanyagolhatta el, de az erőket ebbe az irányba koncentráltta.

A Rendőrség felhívására egyébként rengeteg bejelentés érkezett, és volt köztük sok hasznos is. Általában azokban az esetekben kaptak bejelentést, ha elkóborolt háziállatok tűntek el, hiszen az erdő szabad vadjai ugyan kinek hiányoznának? Talán, majd évek múlva, amikor már csak a patkányok és a verebek maradnak meg egy nagyváros körül...

Sok volt köztük a haragosok rosszindulatú feljelentése is, ezek sajnos komoly erőket kötöttek le. Más esetben, ha bizonyítani lehetett a Rendőrség szándékos félrevezetését, akkor a rosszhiszemű bejelentésekben „hatóság félrevezetése” miatt eljárak – javította a statisztikát! -, de most hagyták a csudába, nem akartak ezekre erőket lekötöni. Igaz viszont, hogy a sikeres felderítések között számtalan esetben a haragosok bejelentése alapján kerül elő az elkövető, így hát nem lehet elzárkózni ezek alapos kivizsgálásától.

Dzsekicsen javaslatára az összes tetemet alapos szakértői vizsgálatnak vetették alá. Ahol sikerült rögzíteni a harapásnyomokat – a szőrrel borított részeken ez majdnem lehetetlen! - ott megerősítést nyert Dzsekicsen elmélete. Ezt alátámasztotta a két emberi áldozatról – Katiról és Nóriról – készült fényképsorozat is. Nóri bal vállán volt egy különösen jó nyom, itt gyakorlatilag egy be nem fejezett harapásról lehetett szó, viszont szinte tökéletes nyomatot adott egy ember majdnem hibátlan fogsoráról. Majdnem hibátlanról.

A bal felső egyes metszőfog széle elé fordult a kettes. És ez még beszéd közben is látszhat...

Dzsekicsen kijárta, hogy minden rendőri szervvel felvegyék a kapcsolatot. Kérték tőlük, hogy ha ember és kutya szokatlan párosáról szereznek tudomást - még ha nem is merül fel bűncselekmény gyanúja -, eresszenek meg egy faxot vagy emailt!

Rengeteg információt kaptak, és ezek leellenőrzése során számos alkalommal valódi bűncselekményre sikerült fényt deríteni. Sajnos, egytől egyik kizárhatóak voltak az őket érdeklő ügyből, így ezeket az eseteket átadták a valóban illetékes hatóságoknak.

Dzsekicsen egyre több időt töltött a labor hűtőkamrájában, ahol szinte naponta szaporodtak az állati maradványok. Már külön öltözőszekrényt adtak neki, meg saját, fehér klumpát. Minden boncolásnál ott akart lenni. Ez eleinte zavarta a hivatásos szakértőket, de később, mikor látták, hogy nem akadékoskodik, hanem valóban segít ötleteivel, meglátásaival, egyre szívesebben látott vendég volt.

A fiú néha csak nézte a munkát, de gondolatai máshol jártak. Arra próbált rájönni, hogy milyen összefüggések lehetnek az ügyek között, kivéve a tettes vagy tettesek személyét? Próbált az elkövetési módszerekben is valamilyen rendszert felfedezni, azon kívül, hogy az állatokat – és két esetben embereket – állati kegyetlenséggel lemészárolták, és részben vagy egészben megették.

- Ezt nézze! – szölt Dzsekicsennek a boncolást végző orvos egy alkalommal, amikor egy öreg, szinte fogatlan kuvasz tetemét vizsgálta. – Ezt fokozatosan végezték ki!

Valóban, a kutyán számtalan sérülés volt, melyek nem voltak halálosak, viszont rettentő szenvedést okozhattak. Gyakorlatilag minden végtagja el volt törve – még élő állapotban, legalábbis a keletkezett vérömlenyek tanúsága szerint -, és számtalan, élesre tört ág okozta szúrt seb és hámihiány volt rajta. A sebekben az ágról levált faszilánkok, és földdarabok is voltak. Sok sérülés egymás mellett volt, az egymást követő szűrcsatornáknak pedig egyre kevesebb volt a szennyeződés. Az utolsó két sérülés pedig az a két harapás lehetett, ahol az első a gégeporcot zúzta össze, a másik pedig

a nyaki ütőeret szakította ki. Ezzel egy időben roppanhatott el az állat nyaka, valószínűleg akkor, amikor gyilkosa hátrafesztette a fejét, hogy könnyebben haraphasson.

- Játszott vele! – gondolta Dzsekicsen. - Kihasználta, hogy az állat már öreg, lehet, hogy már a puszta lét is fáj neki. Birkóztak, ütötte, rúgta, egyenként csavarta ki a lábait, egy letört ággal ugrált körülötte, és a hegyes végével szurkálta a szerencsétlen, szenvedő állatot! Csak amikor már nem volt ép tagja, akkor végezte ki. Nem evett belőle...- Már csak azt nem értette Dzsekicsen, hogy ezt a szadista örültet mi vezette az utolsó mozzanatra, amivel véget vetett az agyonkínzott állat szenvedésének? – A harapás, *az ölés! Ez tette fel a koronát!*

Ezt az ember tette. A kutya vagy nem volt ott, vagy nem szólt bele az a harcba. Elképzelhető egy kutyáról, hogy tétlenül végignézi, amikor gazdája harcol egy hetvenkilós állattal? Még, ha az öreg és fogatlan is? Ez a kutya nem közönséges állat. Nem pusztán idomított. Dzsekicsennek két évig volt kutyája, ráadásul ilyen fajta is, mint ez. Ami írásban megjelent a kaukázusiról, azt elolvasta. Tudta, hogy meddig terjednek „ennél a típusnál” a határok.

Megint eszébe jutott Maugli. - Mi lehet vele? Él-e még egyáltalán? Biztosan elütötte valami, mert nem sok az esélye, hogy más gazdát elfogadott volna. Ahhoz már öreg volt! - Ilyenkor összeszorult a szíve. Nagyon szerette a kutyát, és talán csak azért nem foglalkozott a dologgal túl sokat, mert elvesztésekor sorozatban jöttek a egyéb csapások, kezdve a sérüléssel, folytatva Nórival, most meg ez a hajtás... Persze, azért a kutyamenhelyeket, sintértelepeket végigjárta, ahova meg nem jutott el, a helyeket kérte meg erre telefonon. Az a valószínűbb, hogy Maugli már nem él.

- **D**zsekicsen! Egy nyomozó keres a rendőrin! Megadjam a mobilod? – szólt le a portás. – Valami kutyás támadás történt valahol! Túlélőkkel! – Naná, hogy megadhatod! – rikkantott Dzsekicsen. Alig hitte el, hogy ilyen szerencséje lehet! Talán végre forduloponthez érhetnek, talán vége a sötétben tapogatózásnak!

A fiatal nyomozó azért hívta fel Dzsekicsent, mert olvasta a körlevelet a „furcsa pár”-ról. Beszámolt arról az esetről, amikor egy nagyon különös ember egy dozsóban elharapta az edző torkát, aztán a kutyájával együtt még számtalan könnyebb–súlyosabb sérülést okozva elmenekült. Elmondta még, hogy az edző a mai napig kórházban van, feltehetőleg már örökre megnémult.

Dzsekicsen bement a kórházba, ahol megkereste a lábadozó edzőt. Szegény azóta sem tette túl magát lelkileg a dolgon, hiszen nagyon közel állt a halálhoz. A tanúk szerint, amikor már mindketten a földön voltak, a tettes másodszor is bele akart marni a torkába, de ekkor megállt fölöttük a kutya, és szinte lerángatta gazdáját a férfiről.

- Ilyen lehet az ördög, ha van! – írta egy papírra a fiatalember. A kihallgatási jegyzőkönyv másolata már Dzsekicsen kezében volt, így csak azokra a dolgokra kérdezett rá, amik nem voltak leírva. – Ez hogy jutott eszébe? – kérdezte. – A szemében féktelen gyűlölet, valami tűz lobogott! – Maga hogy érzett akkor iránta? – Hát, én se imádtam, beégetett a tanítványaim előtt! Azt mondta, hogy sose bunyóztott, erre kétszer úgy vágott szájon, hogy a kezem se tudtam felemelni, amikor meg gyomron vágtam, eltört a balcsuklóm – írta, és közben keserű mosollyal emelte föl könyékig begipszelt balkarját. - Tehát hazudott, amikor azt mondta, hogy nem verekedett? – kérdezte Dzsekicsen. – Sportszerűen lehet, hogy nem. De képzett harcos! – írta a férfi. – És nem a közönségnek játszik!

- **A** kutya! Az érdekel még engem! – firtatta Dzsekicsen. - Volt rajta valami különleges? – Igen. Először is, nagyon nagy volt. Vagy jugoszláv farkasölő, vagy kaukázusi juhász. Nem csinált semmit. Mint egy gép. Nem morgott, nem vicsorgott, nem csóválta a farkát. Azt mondják a fiúk, hogy amikor a gazdáját lehúzta rólam, akkor sem mutatott érzelmet. Felállt, odament, lehúzta. Utána elkezdett futni, lökött, harapott. Igaz, senki nem sérült meg valójában. Így utólag, nem is tudom, melyikük volt a főnök.

Dzsekicsen elbúcsúzott a férfitől, és jobbulást kívánt neki. Megígérte, hogy gyorsan megfogják a tettest. De ebben már egyáltalán nem volt biztos.

Tizennegyedik fejezet – A Macska

Rájöttem, hogy nem szabad olyan helyre eljárnom, ahol fizikai erőmet összemérhetik másokéval, hacsak nem akarok lebukni! És nem szabad belemennem idegenek előtt semmilyen küzdelembe, hiszen úgy tűnik, hajlamos vagyok megfedkezni magamról. Különben tanulhatnék én még bárkitől bármit is?!

Borotválkozás közben vettem észre. A pupillám már nem kerek, hanem ovális, a függőleges tengelye a hosszabb. Igaz, ha sötétben kitágul, akkor ismét kerek, viszont sokkal nagyobb, mint régen. Nem emlékszem igazán, hogy annakidején mekkora volt, de most biztosan nagyobb. Igaz, ennek fejében jobban látok sötétben! Az tény, hogy nappal, emberek közé már csak napszemüvegben mehetek!

Igaz, nem ez az egyetlen titkom. És nem is a legnagyobb...

Egyre ritkábban vállalom megbízást. A pénz egyáltalán nem fontos a számunkra. Elektromos áramot alig használunk, néha a híradót megnéztem, hátha van velem kapcsolatban valami, de gyakrabban már a rádiót hallgatom inkább. Lámpát, csillárt nem gyűjtök. Fürdeni hidegvízben szoktam, és a lakást sem fűtöm. Ha alvás közben a rongyomon fáznék, hát összebújunk Mauglival, és magunkra is húzunk egy rongyot. Néha még beindítom a mosógépet, de ha nem véres valami, akkor inkább a tisztítóba adom be. Ennivalóra nem költünk, telefonon senkit nem hívok.

Havonta egyszer-kétszer, ha mégis bevállalok valamit, akkor általában a rendelkezésemre bocsátanak valami irodát, telefonnal, mosdóval. Ilyenkor egy összecukható ágyat is behozatok, az a fajta munka, amit én végzek, indokolják a tábori körülményeket. Persze, Mauglinak is ott a helye a tábori ágy alatt, és természetes, hogy neki is hoznak enni.

Többnyire ragaszkodni szoktam ahhoz, hogy egyedül dolgozzam. Ha mégis kapcsolatba kell kerülnünk valakivel, akkor Mauglinak arra kell vigyázni, hogy csóválja a farkát, ha megvakargatnák a füle tövét, vagy morognia, vicsorognia kell, ha olyan viselkedéssel találkozik, ami bosszantana egy hétköznapi kutyát. Én nem vehetem le a napszemüvegemet, és erőltetnem kell a beszédet, kérdezniem kell és válaszolnom, és nem tudhatok olyan dolgokról, *amit senki nem mondott, csak gondolt*.

Ezek az alkalmak azért arra mindenképpen jók, hogy nem engednek elszakadni az emberi társadalomtól, és annyi pénzt bőven biztosítanak, amennyire szükségünk van. Fontos még az is, hogy figyelemmel tudom kísérni az ügyeimben indított nyomozásokat! Remélem, időben megtudom, ha túl közel kerülnek hozzám, és lesz módom tenni ellene!

Kerülve az embereket, többet tartózkodtunk az erdőben, mint eddig. Ilyenkor végre levehettem a meggyűlölt szemüveget, és nem kellett „viselkednünk”! Ha éppen nem voltunk éhesek, sőt, túl voltunk egy faláson, leheveredtünk Mauglival a napra, lehunytuk szemünket, és tervezgettünk. Na, nem túl távoli jövőt, hanem mindig csak a holnapot. Egy ilyen alkalommal vettem fel Mauglinak, hogy ki kellene próbálni egy medvét!

Maugli nem tudta, mi az a medve. Ezen kissé elképedtem, de mit tehettem, igaza volt. Sose járt állatkertben! Rögtön rendbe szedtük magunkat, és elindultunk az Állatkertbe! No, hát itt nem számított a BM- belépőm, Mauglit nem engedték be. A végén egy vidéki vadasparkba kellett elmennünk. Itt végre egyszer sikerült Mauglin igazi gesztusokat is észrevennem! Igencsak megilletődötten ült le, hegyezte a nincsmi füleit, billegettette a fejét jobbra-balra, aztán megkérdezte, hogy tényleg komolyan gondoltam-e a dolgot?!

Hát, így közelről a féltonnás medve tényleg olyan látványt nyújtott, hogy Mauglival úgy döntöttünk, nem ez lesz a legsürgősebb dolog életünkben!

Ha már ott voltunk, elhatároztuk, hogy hazautazás előtt leheveredünk egy kicsit valahol. Elindultunk, hogy keressünk a parkban egy félreeső helyet.

Semmiképpen nem akartuk, hogy bárki idegen megleljen minket, ezért elkezdtünk figyelni a szagokra. Ahol túl sok volt, ott gyakran mászkálhattak emberek, oda nem mentünk. Végre találtunk egy minden szempontból kedvezőt. Ez tetszett mindkettőnknek, de ott már aludt valaki. Egy hajléktalan.

Ő volt az első vidéki áldozatunk.

Maugli élő embert soha nem harapott meg, csak, ha az illető megtámadta. Ez tulajdonképpen most tűnt fel először. Igazság szerint, amikor a karate-edzőt leiskoláztam, már észrevehettem volna, de akkor egyéb izgalmak kötötték le a figyelmemet. Rohantunk kifelé, jobbra-balra dőltek az emberek, de utólag már tényleg emlékszem, hogy azokat Maugli vagy fellökte, vagy a rémületől maguk ugrottak hátra! Az újság sem írt harapásról, csak arról az egyről, amit én csináltam!

Most, amikor ezt a hajléktalant megtaláltuk, akkor is én haraptam át a torkát. ...Az első a gégeporcra, ezzel megváltom a jótékony csöndet, rögtön utána mehet a második a nyaki verőérre... Aztán már csak fogni kell a némán tátogó, vergődő testet, amíg elvérzik.

Maugli érdeklődve végignézte az egészet, és – bár biztos lehettem abban, hogy idegen nem üthet rajtam, amíg Ő örködik - nem szólt bele a csatába. Az más kérdés, hogy utána odajött enni, de akkor ez a szerencsétlen már élettelen volt.

- Jöhettél volna! Ennek olyan büdös volt a nyaka, hogy majdnem lehánytam, míg megharaptam! Téged nem zavarnak az ilyen szagok! Még most se tudom, hol kezdjem el enni, ahol nem annyira büdös! Vagy keressék én is vizet, és mossam le, mint valami mosómedve?!

- Már megint valami medve? Nem volt elég az a lóméretű - lovat már látott -, aminek Te akartál nekimenni? – zsörtölődött a kutya.

- És különben is, ember volt! Ezt máskor is Te csináltad!

Igaza volt. Eddig minden alkalommal én öltem, és Maugli csak akkor harapott bele bármelyikbe is, amikor már elpusztult. Nem is haragudhattam ezért rá, mert figyelve érzelmeit, teljesen őszintén, és a belenevelt gátlásoknak megfelelően cselekedett így, semmiféle mesterkéeltség vagy sumákolás nem volt benne. Azt viszont biztosan tudhattam, hogy egy támadást ellene még én sem élnék túl.

Átértékeljük terveinket – ezért nem érdemes nekünk hosszabb távra gondolni! –, és hazaindultunk. Ismeretlen helyen nem érdemes túl sokáig a helyszín közelében maradni. Minden esetre, a mai napon ismét megtudtam valamit Maugliról, ismét megtudtam valamit *rólunk*.

Tizenötödik fejezet – Dzsekicsen

Telefonon keresték Dzsekicsent egy vidéki kapitányságról. Az ügyeletes tiszt hívta, aki tankörtársa volt a Főiskolán Dzsekicsennek. Jó barátok voltak, ritkán találkoztak, de figyelemmel kísérték egymás dolgait. A tiszt beszámolt arról, hogy egy állatok által szétmargolt hajléktalant találtak a gyerekek a parkban. A helyszínelőket már értesítette, ha Dzsekicsen siet, még odaérhet a szemle alatt.

Dzsekicsen pár perccel később érkezett csak, mint az orvos. A sokat tapasztalt ember azt hitte, hogy őt már meglepetés nem érheti, mégis elszörnyülködött a látványon. – Gyerekek, miféle vadállatok mászkálnak itt a városban?! Kíéhezett farkasok?

Dzsekicsen, bár az utóbbi időben látott már hasonlót, mégsem tudott viszolygás nélkül ránézni a szerencsétlen ember holttestére.

– **M**aga kicsoda, fiam? – kérdezte az orvos Dzsekicsentől. – Mi nyomozunk a Nagyyárosban a hasonló ügyekben! – Miért, ott is vannak kóbor kutyák? És netán országos bünszövetkezetet alakítottak? – ironizált az orvos.

- Maga szerint melyik volt a halálos harapás? – kérdezte Dzsekicsen. Az orvos elkezdte vizsgálni a sebeket, hümmögött, csóválta a fejét, de egyszer csak a háttal álló Dzsekicsen megszólalt:

- A gégeporc összezúzva, a nyaki ütőér kiszaggatva, és ki van törve a nyaka. Az összes többi harapás már a halál beállta után keletkezett...

Az orvos felegyenesedett. – Elvitetheted! A többit majd a boncolásnál! – mondta a szemle vezetőjének. – Maga pedig most mesélje el nekem, hogy valójában mi a fene van itt?!

Leültek egy padra néhány méterrel arrébb, és a fiú elmondta a doktornak azt, amit eddig tudtak. Az orvos az elképesztő történet hallatán természetesen megengedte a fiúnak, hogy részt vegyen a boncoláson. Rengeteg fényképet készítettek, és ezek közül az egyiknek Dzsekicsen nagyon örült. Világosan látszott rajta egy

ember felső fogsorának a lenyomata. A bal felső kettes kicsit eléfordult az egyesnek.

Dzsekicsen hazautazott, és beszámolt Apónak a tapasztaltakról. Apó természetesen hivatalosan megkérte a keletkezett iratokat. Kiegészítette az országos körözést azzal, hogy minden olyan ügyről kérnek értesítést, amelyben bármilyen állat megtámad bárkit vagy bármit, függetlenül attól, hogy ember volt-e vele, vagy sem.

Úgy tűnt, hogy a vegyes páros kiterjesztette működését, a Nagyváros melletti kiserdőben gyakorlatilag megszűntek a rémtettek, viszont nem múlt el két-három nap anélkül, hogy vidéken ne történt volna valami. Ez nagymértékben megnehezítette a nyomozást! A kiserdőben mostanra állt fel a figyelőszolgálat, már lehet, hogy teljesen feleslegesen. Egy országos figyelés megszervezése gyakorlatilag lehetetlen! Vidéken azért is nehezebb a helyzet, mert több az erdő és a lakatlan terület, így jóval később fedezhetik fel a cselekményt. Ráadásul gyakrabban előfordul, hogy az erdőben *jogosan* vadászó ragadozók nyomait fedezik fel.

Az ügyet képtelenség volt titokban tartani. A sajtó és a kereskedelmi tévék beszámoltak arról, hogy az egész ország lakossága *retteg*. A gyerekek nem járnak iskolába, és a felnőttek nem mernek dolgozni menni. Egyébként a riportok egy része a mindenkori falu kocsmájában zajlott, ahonnan viszont minden éjjel haza mertek menni, akár a helyi kiserdőn keresztül is!

Igazán megnyugtatóni sem lehetett az embereket, hiszen nem tudtak szinte semmit, talán csak azt, hogy a cselekménysorozat a Nagyváros kiserdejében kezdődött. Amióta a helyszín már nem látható előre, felkészülni sem nagyon lehet rá. A helyzetet tovább rontotta, hogy ahányszor egy macskát megtépzott egy kutya, rögtön hívták a tévét, és már *rettegett* is a falu. Külön sajtószóvivőt kellett alkalmazni, aki megpróbálta megnyugtatóni a kedélyeket.

Persze, az ilyen eseményeket is alaposan ki kellett vizsgálni. Az igazi tetteshez is vezethet ilyen út!

Tizenhatodik fejezet – A Macska

Egyik délután végigmentünk Mauglival azon a sétányon, ami átszelte a mi kiserdőnket. Az egyik kanyarnál, ahonnan jó hosszú szakasz belátható előre is és hátra is, egy fiatalember cigarettázott. Farmernadrág, nyitott bőrdzseki, póló volt rajta, és napszemüveg. Ja, és a hóna alatt dudor. Ezek a modernebb hónaljtokok nem látszanak még nyitott dzseki mellett sem!

Szemmel láthatólag nem várt senkire, és nem is készült sehova. Mondhatnám, hogy egyetlen ellenfele az óra volt, mint a hosszútávfutónak az edzésen... állandóan azt nézte. Messziről lerítt róla, hogy zсарu, aki *nagyon* unja!

Mauglit megkértem, húzódjon be a fák közé, majd elindultam a fiatalember felé. Amikor már csak néhány lépésre voltam tőle, megismertem. Az egyik fiatal nyomozó volt az életesektől.

- Mi az, törzs úr, megint történt valami?- kérdeztem, remélve, hogy felismer, de ha nem, akkor is elgondolkodhat azon, hogy civil ruhája ellenére rendfokozatán szólítom.

– Jaj, maga az, Macska? Már azóta főtörzs vagyok! – megörült, hogy nem idegennek kell megmagyaráznia idétlen viselkedését. – Tudja, milyen messze van még este tűz? Még jó, hogy nem esik!

– Mit csinál itt tízig?

– Hát várom! – nevette el magát. – Akkor váltnak. Vagy nyolcan tartjuk itt a kiserdőt, plusz a polgárőrök. Nagyon el kéne csípnünk már azt a vámírt, vagy farkasembert vagy micsodát, aki a kutyájával gyilkolássza halomra az embereket meg az állatokat!

No, még jó, hogy megkérdeztem. Akár ma éjjel is megbukhattunk volna!

- Tudnak már valamit arról a mocskokról? Személyleírásuk, vagy ilyesmi van már? – kérdeztem. - Én nemigen nézek mostanában tévét, eléggé lemaradtam! Apóval se beszéltem már jó ideje! - Ha nem is válaszol őszintén, *nekem az is elég, ha csak azt gondolja végig, amit nem mondhat el!*

Megtudtam, amit akartam. Elbúcsúztam a rendőrtől, aztán elindultam visszafelé. Útközben csatlakozott hozzám Maugli. Némán mentünk egymás mellett, és gondolkodtunk

Felmerült, hogy szembenézünk a kihívásokkal, és felvállaljuk így, nehezebb körülmények között, egyúttal több izgalommal fűszerezve az éjszakai kalandokat, de ezt aztán elvetettük. Elég izgalmas a mi életünk az ipi-apacs nélkül is! Már az is szerencse, hogy ez a rendőr nem vette észre velem Mauglit! Amikor valamilyen megbízást elvállaltam, nyugodtan velem lehetett a kutya, hiszen kutyája bárkinek lehet. Itt, *ebben* a kiserdőben viszont nem jelent jót még az Álmoskönyv szerint sem, ha az embert egy különösen erőteljes, nagy kutyával látják! Ez még akkor is igaz, ha az elkövető személyleírása alapján egy nálam erősebb alkatú, és jóval magasabb embert keresnek!

Eldöntöttük hát, hogy elhagyjuk a kiserdőt. A környéken lakók már egyébként is jobban figyeltek állataikra – már azokra, amik még megmaradtak -, a vadállomány is komolyan megcsappant. Ha ezentúl pedig figyelőszolgálatot is rendszeresítenek itt, hát előbb-utóbb rendőrt is ölnünk kellene, akkor pedig jóval nagyobb erőket mozgósítanának!

A legutóbbi eset a vidéki hajléktalannal viszont bebizonyította, hogy az *ország egész területe* nem számít ránk!

És miért állnánk meg az országhatárnál?!

Megkérdeztem Mauglitól, hogy mi a véleménye a külföldről, és olyan állatokról, amelyeket még nem is látott?

- Olyanról, mint a medve? – kérdezte rezignáltan. – Vagy nagyobb? És a víz alatt? Akkora méregfogakkal, mint az én agyaram? – a kígyókról egyszer már beszéltem neki, egy felzavart, és később jó étvággyal elfogyasztott másfél méteres erdei sikló kapcsán.

– Nem ez a lényeg! Kint még vannak olyan területek, ahol tán még sohase járt ember! – mondtam. Ennek tulajdonképpen Maugli megörült. Éreztem, hogy megkönnyebbülne, ha nem kellene emberre támadnia. Ezt azért jó volt tisztázni, de a közvetlen jövő mégis: - *Irány a vidék!*

Elővettem a térképet. A legközelebbi erdős vidék észak felé van, és ráadásul ennek az eléréséhez kellett a legkevesebbet a Nagyvárosban autózni. Ez fontos lehet akkor, amikor hazafelé tartunk, és külsőnk esetleg kívánnivalót hagyyna maga után...Húsz perces autózás nem túl nagy erőfeszítés, és az üzemanyag se kerül túl sokba.

Igen, a költségek. Egyre kevesebbet dolgoztam, így a számlámon levő összeg is megcsappant. A költségeinket minimálisra szorítottuk, de *valamennyi* akkor is megmaradt. Időszerűvé vált, hogy elvállaljak ismét valami megbízást. Nem szerettem volna, ha megszüntetnék a számlámat, vagy akár a lakásom, akár a gépkocsim miatt hátralékba kerüljek. Általában nem lenne szerencsés, ha nevem bármilyen irányba kilógna a többiek közül.

Délután hat óra tájban Mauglival kocsiba szálltunk, és felderítő útra indultunk, immár észak felé.

A városból valóban gyorsan kiértünk, mérsékelt forgalom mellett és kevés közlekedési csomópont érintésével. Ezt a kerületet egyébként elég jól ismertem, még fiatalabb koromban udvaroltam a környékre. Igaz, néhány házat lebontottak, és többszáz lakásos tömböket tornyoztak fel a helyükre, számos utca eltűnt, számtalant pedig átneveztek (egy megváltozott rendszer nem cipelhet ilyen hatalmas terhet a hátán, mint egy gyűlöletessé vált név!...), sokat egyirányúsítottak, egy párból pedig zsákutca lett... És rengeteg lett a fekvőrendőr. Ezek szegről-végről kollégáim, és a mai világban talán az egyetlen olyan beosztást „ők” töltötték be, amit nem kellett félteni!

Megbeszéltük Mauglival, hogy alkalomadtán felderítjük a környéket, méghozzá alaposan. Jó, ha az ember (... és a Maugli! Maradjál már nyugton!) ismer néhány rejtékutat, búvóhelyet!

Elértük az erdőt. Láttam Mauglin, hogy már indulna. Farkát mereven az égnek tartotta, mellső lábával kétmásodpercenként taposott egyet az üléshez, hegyezte (- volna, ha nem vágták volna egész rövidre) füleit, és agyából szinte sütött a türelmetlenség. Nyugalomra intettem, nem lett volna szerencsés egy autót magában

leállítani az út mellett, be kellett érniük egy olyan helyre, ahol nem kelt feltűnést egy kocsi.

Elértük a legközelebbi falut. Rögtön a szélén volt egy benzinkút. Itt ugyan parkoltak autók, és az átutazók nem törődtek volna a mienkkel, de a személyzetnek bizonyára feltűnt volna, hiszen hosszabb ideig csak az ott dolgozóké állt a kút parkolójában, vagy esetleg a szomszéd házakhoz vendégségbe érkezőké. Jobbat kellett keresni.

Találtunk egy cukrászdát! Ez nagyon tetszett. Közel volt a falu széléhez, az alkalmazottak nem láttak rá közvetlenül a parkolóra, azt se tudták, ki érkezett hozzájuk kocsival és ki nem, sokan voltak a vendégek között helyiek, de nagyon sokan átutazók, szóval minden szempontból megfelelt.

Maugli már tartotta is a nyakát, hogy felcsatolhassam a pórázt. Ha nem akartunk feltűnést kelteni, mindig így mentünk. Teljesen természetesnek vette, és nem tekintette tehernek. A karabíner úgy volt megbuherálva, hogy nagyobb rántásnál kiengedett, így tulajdonképpen bármikor szétválhattunk, ha a helyzet úgy hozta. Én időnként hagyományos vezényszavakkal produkáltattam Mauglit, *aki* jókedvűen engedelmeskedett, és *jókiskutya* módjára kikövetelte a simogatást, fejkargatást. Közben harsányan zúdíttotta agyamba, hogy leszek szíves én is parírozni neki, ha egy jó kiállítású szuka előtt szeretne dicsekedni a szófogadó gazdival!

Majdnem megszakadtam a nevetéstől, amíg elvonultunk a cukrászda terasza előtt! Maugli megállt a korlát szélső vasánál, felemelte a hátsó lábát. – Disznó! – kiabáltam rá, és meglegyintettem a pórázzal. Maugli lesunyta fejét, bűnbánó pofát vágott, de már csóválta is a farkát, amikor egy huszonöt év körüli lány azt mondta a vele egy asztalnál fagyaltoszó idősebb hölgynek, hogy – Jaj, de szép nagy kutyus! Biztos melege van, ekkora bundában! – Erre Maugli a mellső lábait feltette a teraszkorlát középső vasára, és orrával kiverte a meglepett lány kezéből a fagyaltos tölcserét... - Adod vissza, disznó! – kiáltottam rá, és megsuhintottam a pórázzal, de kutya már fel is nyalta a járdáról a letocsant fagyit. – Bocs, hogy nem hagytam belőle! – *gondolta nekem*, és ha gondolatban lehet harsányan

röhögni, hát Maugli megtette. A lány talán még most is ott ül, a döbbenettől kővémeredten.

Leszidtam Mauglit, nem hiányzott, hogy bárki is megjegyyezzen bennünket, de nem tudtam igazán haragudni rá, mert még most is előttem van a lány megdöbönt arca, ahogy még a lélegzete is elakadt a meglepetéstől, és az a gyönyörű szép, fel-le hullámzó nyaka, a nyaka...

Alig vártuk már, hogy kiérjünk az erdőbe! Levettem Maugliról a póráz, rögtön előreszaladt, aztán megállt, szimatolt. Utolértem, én is nagyot szívtam a levegőből, vagy fél percig csak mélyeket lélegeztem, ideje volt, hogy kiürítsem magamból az áporodott városi füstöt!

Észrevettem, hogy Maugli megmerevedett, orrát magasra feszítve szimatolt, szinte beleivóltotta az agyamba, hogy ne moccanjak! Megálltam, és próbáltam én is a szagokra összpontosítani. Valóban, ha nyomokban is, de éreztem olyan szagot, amit eddig sose. Elindultunk a szél alá, és onnan kerültünk az egyre melegebb, egyre párásabb illat forrása felé...

Egy gyönyörű szarvast pillantottunk meg! – Ez mi? – kérdezte Maugli megilletődötten. – Szarvasbika! Még egész fiatal! – mondtam. – És úgy érzem, üzekedne! – tette hozzá Maugli. Újra beleszipantottam a most már jóval erősebb szagba, és valóban kiértett belőle az a kissé szúrós illat, amit a „szerelmes” hím állatok *üzennek* a nőstények felé.

Maugli már indult volna takarásba, és szeme sarkával figyelte, mikor kezdem a csörtetést, de megállítottam.

- Feküdj csak vissza! Ahol párzani vágyó bika van, ott tehéneknek, borjaknak is lenniük kell! – Az miért jó? – Mert, ha egy trófeás vad maradékát találják meg, beindul az apparátus! Már holnap vadászok hada keresne. Nem beszélve arról, hogy egy szarvasbika nem is veszélytelen zsákmány! Majd, ha véget ér a bógés, és elhullajtják az agancsukat, akkor azok is sorra kerülhetnek! Most viszont egy borjút kapjunk el, annak a húsa is finomabb!

Pár perc múlva az élet vette kézbe az irányítást. Néhány száz méterről szarvasbögés hangzott fel. Maugli összeresztette, még soha nem hallott ilyet. – Nyugi! – süvítettem rá gondolatban, mielőtt még felugrott volna. – Most figyelj!

A felhangzott bögésnek fantasztikus hatása volt a szemünk előtt hatalmasodó bikára. A hang irányába fordult, lábait megvetette, állát szügyére szorította, és innen indította harci kiáltását. Egy horkantással kezdődött, de egyre inkább egy elhúzódó mennydörgésre hasonlított, és a hang mintha egy hordó mélyéről tört volna elő. Közben fejét egyre magasabbra emelte, és nyakát messzebbre nyújtotta, míg végül hatalmas koronája a hátára feszült.

A másik bika csörtetve indult a hang felé, mind közelebről hallatszott az ágak ropogása, és a feltüzelt állat horkantásai. A „mi” bikánk türelmetlenségében egész rövidket böffentett, orrlyukai kitágultak, agancsát jobbra–balra vetette. Teljesen feltépte maga körül a hosszú, elszáradt füvet éles patáival.

Még néhány másodpercnyi egész hangos csörtetés, és mint egy mozdony - kitoppant a rétre a Király.

Mauglinak még a lélegzete is elakadt. – Mekkora! – egész le volt nyűgözve. Szó ami szó, az első se volt kicsi, de ez valami megdöbbenően komoly példány volt!

A másik bika is így gondolta, mert kezdeti harciassága láthatóan alábbhagyott. Még néhányat horkantott, talán csak a tisztesség kedvéért, aztán megfordult, és először lassan, de később egyre gyorsabban az ellenkező irányba egyengette lépteit. A nagyobbik néhány rövidet rohmozott, de csak azért, hogy a másik ne gondolja meg magát. Aztán megállt, és mélyen, mellkasából egy hatalmas bögést indított meg, olyat, amibe beleremegett a levegő. Az utolsót. *Mert ekkor mögöttünk felrobbant e levegő.*

A bika elindult az ég felé egy láthatatlan létrán, majd élettelenül lezuhant. Ekkor hallottam meg fejemben az örömkialtást:
- Megvan! Eltaláltam!!!

Mauglit alig bírtam leszorítani, megnyugtatni. Még soha nem hallott ilyen közlőről lövést, különösen nem nagy kaliberű puskából, és teljesen váratlanul! Igazság szerint annyira lekötött minket a két pompás szarvasbika látványa, hogy elmulasztottuk azt, ami az utóbbi időben hozzátartozott mindennapjainkhoz, hogy időnként körbepásztázzunk, formálódik-e környezetünkben olyan gondolat vagy szándék, ami érinthet minket valamilyen formában!

Most – bepótolandó a mulasztást – megszondáztuk a mögöttünk eddig hasaló, most villámgyorsan felpattanó két vadász gondolatait. Valamivel később érkezhettek, mint mi, így nem volt tudomásuk rólunk. Szerencsére közben némileg fordult a szél, így a velük levő jól idomított vizsla sem tudott rólunk, azt is lekötötte a történetk forgataga.

Annyira az események hatása alatt voltak, hogy bár csak néhány méterre mentek el mellettünk, mégsem vettek minket észre, a vizsla pedig szélirányba meresztette az orrát, lehet, hogy már valami másik vadat figyelt.

A vadász és a vadór odaléptek a lelőtt bikához, megcsodálták pompás agancsát, megnézték fogait, és megállapították, hogy pont abban a korban lehetett, amikor élete legszebb agancsát rakta fel. Jövőre már valószínűleg könnyebbet, és kevesebb ággal növesztett volna, így a legjobb időpontban került sor a kilövésre.

A vadór gratulált a vadásznak, aztán letört a tölgyfáról egy tenyérnyi leveles hajtást. A szarvas lapockáján lévő, még vérző sebez érintette, majd a vadász kalapján a zsinór alá szorította.

A fiatal vadász kis félelemmel, de nagyobb büszkeséggel és várakozással hasalt keresztben a vadra, miközben a vadór egy somfavesszővel hármat húzott a fenekére! *Felavatta* a fiatalembert első szarvasbikája elejtése alkalmával.

A vadór a vesszőt fényképezőgépre cserélte, lekapta a bikán hasaló vadászt, aztán késével megnyitotta a bika hasüregét, *meglélte*.

Tudták, hogy néhány órán belül nem kerül sor az állat bontására, nem jó, ha a gázok a hasban felgyűlnek.

Mauglival türelmesen várakoztunk, már tudtuk, hogy a vadászok nemsokára továbbállnak, nekünk pedig gyakorlatilag találva!

Valóban, már csak néhány percet kellett várakoznunk, a két férfi felkerekedett, majd újra és újra felelevenítve az izgalmas eseményeket, továbbállt. Igaz, előtte meghúzták a laposüveget is...

Maugli élvezettel nyalogatta a szarvas sebeit, különösen az öklömnyi kimeneti nyílást, amiben még lapockadarabok is voltak. Hergelte magát, mert rá várt a komolyabb feladat: - Feltépni a szarvas hasüregét. Ez még az ő félelmetes agyaráinak is komoly nehézségeket okozott, de nem volt más választás, nem akartunk emberi nyomokat hátrahagyni a késemmel!

Fenséges látvány volt Maugli, amikor lábait befeszítve tépte a fél centi vastag bőrt! Nyakán csak úgy ugráltak az izomsomók, és ahogy összezárt agyarái között kapkodta a levegőt, pofáján kétoldalt a véres nyálhab hol szétterült, hol meg visszahúzódott. Persze, a hatalmas erőlködés már része volt a műsornak, hiszen Maugli pontosan tudta, hogy gyönyörködtet.

Végre felszakadt a bőr vagy háromtenyérynyi részen, így a belsősegekhez már hozzáférhettem. Kiszakítottam a májat, és falni kezdtem, Maugli pedig szinte befúrta fejét a tépelt résen át a szarvas belsejébe, aztán mindketten saját éhségünk csillapításával voltunk elfoglalva.

Vagy másfél óra múlva karikára gömbölyödve aludtunk egy zseb-kendőnyi réten, élvezve a szeptemberi Nap még mindig meleg sugarát.

- **Á**lljon föl, és fogja pórázra a kutyáját, mert lelövöm! – riadtunk fel a kiáltásra. Felugrottam, és két puskacsó meredt ránk fenyegetően. A vadőr volt, és a társa. A vizsla ott toporgott gazdája lába

mellett, és megilletődötten pislogott a farkát hátsó lábai közé feszítő, fejét egészen mélyre hajtó, vicsorgó és morgó Mauglira.

Eljátszottam a megszeppent, riadt turistát. – Mi a probléma? Valami katonai területre tévedtünk? Nem láttam tiltó táblát!

- Ez a kis korcs hozta ránk őket! – sugallta Maugli, aki kifürkészte közben a vizslát.

- Maguk megcsonkítottak egy szarvasbikát, ami a vadásztársaság tulajdona! Azért, hogy ez a dög – intett állával Mauglira – jóllakjon, tönkretették, és leadhatatlanná csúfították azt a többmázsás állatot! Van magának annyi pénze, hogy kártalanítsa a társaságot?!

- Láttam azt a bikát vagy egy kilométerre innen, és sajnáltam is, hogy megkezdték a rókák... Nem sokat nézelődhattunk, mert Rexi – mutattam én is Mauglira – nagyon ideges lett, sose látott még vért közelről! Száraztápot kap, soha nem adok neki nyersét, nehogy elkapjon valami csúnya betegséget...

A fiatal vadász teljesen elbizonytalanodott, és puskáját is leengedte, de a vadőr gyanúja semmit sem csökkent. Változatlanul rám szegezte fegyverét.

Összehangoltuk az akciót. Maugli rövid rohamot indított a vizsla felé, mire az szűkülve hátraugrott, a vadász irányába. Mindketten odanéztek, én előreléptem, megmarkoltam a vadőr puskáját, és kicsavartam a kezéből. A fegyver persze elsült, de a golyó magasan a fák fölé szállt. A megdermedt vadászt Maugli fellökte. Mellső lábaival a mellkasára taposott, agyarait csattogtatta közvetlenül az orránál. A vadásznál kétségbeesettebb ember nemigen volt százkilométeres körzetben.

A vadőr kezéből kicsavart puskával lelőttem a gazdáját védeni akaró vizslát majd visszafordítottam a vadőr felé, aki ezalatt mozdulni sem tudott. Azt már mindenesetre érezte, hogy nagy bajban van. Maugli közben leszállt a vadászról. – Álljon fel! – mondtam neki, mire a fiatalember, reszketve a félelemtől, feltápászkodott. Amikor szembefordult, lelőttem.

A vadőr mozdult volna, de Maugli odaugrott, és viczorogni kezdett. Én felvettem a vadász fegyverét, és azzal lőttem tarkón a közben menekülni próbáló férfit.

Rögtön arca bukott, illetve arra, ami az arcából megmaradt. Megfordítottam, és láttam, hogy a nagy kaliberű lőszer távozáskor kiszakította az arckoponya nagy részét.

Visszamentünk a szarvasbikához. A vadőr törével kimetszettem az Maugli által tépett sebeket, teljesen eltüntetve a harapásnyomokat. Lekanyarítottam az egyik hátsó combot, ahogy jó „húsvadászhoz” illik. A hátrahagyott nyomok így már egyértelműen rajtakapott orvadászokra utalnak.

Mire végeztünk, már sötétedett. A cukrászdánál már csak egy-két kocsni állt, feltehetőleg a takarító és a zárást bonyolító személyzeté.

Senkinek sem tűnhetett fel, amikor a dzsekimbe csavart fegyvereket és a combot a csomagtartóba tettem.

Gyorsan hazaértünk.

Másnap a tárcákban talált pénzből befizettem néhány csekket. Éppen időben. Egy hónapnyi probléma megoldódott.

A hírekben tetten ért orvadászok számlájára írták a kettős gyilkosságot.

Tizenhetedik fejezet – Dzsekicsen

Apó illetékességből megkapta az orvadászos kettősgyilkos aktáit. Első nekifutásra nem látott benne olyat, ami Dzsekicsen csoportját érdekelhette volna, hacsak az nem, hogy egy erdő volt a helyszín. Mindenesetre szólt a fiúnak az ügyről, aki végignyálazta az iratokat.

Ezután kigyűjtötte az irattárból azokat az aktákat, ahol orvadászos fegyverrel támadtak erdőszre, vadászra vagy vadőrre. Gyakorlatilag majdnem mindegyikben megkerült a tettes, vagy ahol nem, ott hiányzott az elkövetőkből az a hihetetlen brutalitás és profizmus, ami a jelenlegi ügyet jellemezte.

Dzsekicsen átnézte a helyszínről készült fényképeket, többször átolvasta a jegyzőkönyvet. Meggyőződésévé vált, hogy nem tűzharc eredményeként érték a lövések az áldozatokat. A ballisztikai jelentés is azt támasztotta alá, hogy mindkettőt közvetlen közlről lötték le, a vadászt merőlegesen mellbe, a vadórt pedig tarkón. Ez vagy azt jelenthette, hogy nem számítottak a lövésekre, vagy azt, hogy le tudták fegyverezni őket különösebb erőszak nélkül.

Kiment a helyszínre, vitte magával a fényképeket. A nyomokból és a kivetett hüvelyek helyzetéből két fegyverre, és két tettesre lehetett következtetni. Meg egy kutyára...

Felhívta a helyszínelők főnökét. Amit hallott, megerősítette a gyanúját. A nyilvánvalóan többnapos helyszínre nem vittek ki nyomkövető kutyát, és azok a kutyanyomok, melyek a fényképen is jól láthatóak, de még a helyszínen is, jóval nagyobbak voltak, mint amit a vizsla hagyhatott. Dzsekicsen gondosan kiöntötte gipsszel azt a hármát, melyek épen és sértetlenül átvészelték az eseményeket.

Dzsekicsen feljegyezte a fegyverek típusait és a gyári számokat – ezeket a családok által beszolgáltatott engedélyekből tudták meg –, és azt, hogy mindkettőhöz legalább egy-egy zsebnyi lőszer is tartozhatott. Még érdekes lehet, hogy a kutyán áthaladó, de a talajban megtalált lőszer olyan típusú fegyverből származott, mint amilyen a vadórnek volt, és a golyót állapotja alkalmassá teszi a fegyver azonosítására!

A kiserdőben a figyelést leállították. Amióta a vidéki hajléktalant megölték, ezen a területen megszűnt a mészárlás. A polgárőrök ettől függetlenül továbbra is jelen voltak, hiszen egyéb cselekmények is csökkentek, amióta a figyelés megindult. Ez jótékonyan hatott a körzet közbiztonságára.

Dzsekicsen csoportjához friss bejelentés nem érkezett, így legalább jutott idő a régebbi dolgok alaposabb tanulmányozásához. Újabb tanúkat hallgattak ki például az edző megtámadása ügyében. Találtak négy olyan személyt, akik az előző edzésen vettek részt, de az öltözőben elbeszélgették az időt, így később mentek el, mint társaik. Ők még szemtanúi voltak annak a vitának, amikor a tettes kutyáját nem akarták beengedni.

Ez a négyfős társaság a rivális edző emberei voltak. Végigvárták a veszekedést, hiszen minden botránynak örültek, ami a konkurenciát érinthette. Ezek az emberek nem látták magát a támadást, így a harsányan agresszív esemény nem zavarta meg emlékeiket. Az első *igazán értékelhető* személyleírást így végre megkaphatták Dzsekicsenék, sőt, jó fantomkép is születhetett!

Apó az országos körözést most már javított formában tehette közzé. Módosítva lett a tettes alkata – robosztus helyett inkább szikár, a testmagasság tíz centivel csökkent –, és a robotkép is bekerült a körözés anyaga közé.

A másik ügyben is haladtak valamiképp! A vadőr családja bevitt a csoporthoz egy olyan tuskót, amiből a laborban ki tudtak szedni egy, az eltűnt fegyverből kilőtt löszert. Annakidején a férfi próbálvéseket adott le a tuskóra szögezett papír céltáblára. A laborosok megállapították, hogy a vizslát a vadőr puskájával lötték le!

Dzsekicsen úgy gondolta, hogy nem a vadőr lőtte agyon a saját kutyáját, hanem a tettes. Megerősödött a fiú gyanúja, nem tűzharc áldozata volt a két vadász, hanem egy szabályos kivégzésé. Elkövető pedig lehetett *egy férfi* – és *egy kutya*.

Tizennyolcadik fejezet – A Macska

Maugli szerint a combot nem jó berakni a mélyhűtőbe, mert úgy sose érlelődik meg. Azt mondta, hogy ássuk el néhány napra. Kinevettem, mondtam, hogy hozok fel neki külön egy kis földet a kajájához, de köszi, én nem kérek belőle! Mindenesetre, annyit elért, hogy nem kapcsoltam be a hűtőt – már hetekkel ezelőtt kikapcsoltam –, hanem megnyújtam a combot, feldaraboltam, és egy nagy lábosban kivettem a kamrába. A szarvasnak olyan vastag és erős bőre volt, hogy még Maugli is szívesen kihagyta. A bőrt csomagolópapírral betekertem, és az egészet egy nagy nejlonzacskóba tettem, majd kivittem a ház elé, a kukába.

A táskákban talált pénzzel, és a hatalmas combbal tulajdonképpen jó ideig ellehattünk volna, ha csak a testi igényeinket venném figyelembe. De tudtam, hogy másnap megint csak kocsiba szállunk!

Éjjelel arra riadtunk, hogy nagy ricsajjal felborult a ház előtt a kuka. Az ablakból láttuk, hogy két kutya – az egyik talán egy németjuhász keverék, a másik valami turmix – éppen a szarvasbőrös zacskót cibálta szanaszét. Maugli már az ajtónál volt, várta, hogy kinyissam, indult menteni, ami menthető, de ekkor egy járőr-kocsi megállt a ház előtt. Elzavarták a kutyákat, majd rövid töprengés után a széttépett csomagolást a bőrrel együtt egy fekete hullazsákba tették, az egészet berakták a csomagtartóba, majd elhajtottak.

Sajnos ahhoz messze voltak, hogy gondolataikat megfigyelhessük.

Nem örültem az eseményeknek, de különösebben nem izgultam. Végül is szarvasbőgés idején van a szezon, bármelyik vadász jogszerűen vihetett haza szarvashúst!

Másnapra volt még egy teendőnk. Mauglit el kellett vinnem orvoshoz. Kell a veszettségi oltásról egy igazolás, nem engedhették meg magunknak, hogy *bármilyen* ellenőrzésen fennakadjunk. Jó orvost kellett keresnem, mert Maugli megígérte, hogy ha fáj, megharap...

A szomszédok természetesen tudtak Maugliról, miután nem lehetett eltitkolni. Bemutattam nekik a kutyát, ahogy a Kati-eset után hozzám került. Elmondtam nekik, hogy egy idős vidéki rokonom gyakorlatilag már végleg kórházba került, így kutyáját nekem kellett magamhoz vennem. Előre elnézést kértem, hogy vidéki házőrzőről lévén szó, a nagyvárosi élet szokatlan lesz neki, ne csodálkozzanak, ha furcsán viselkedik. Nagy fantáziáról tettem tanúbizonyságot, amikor Maci-nevet mondtam Maugli bemutatásakor... Eredeti nevét konspirációs okokból nem használtam a szomszédok előtt.

Nos, a szomszédok ajánlottak állatorvost. Odafelé a kocsiban Mauglival arról beszélünk, hogy amikor az orvos megszúrja, csak egy picit lepődjön meg, tulajdonképpen ne nagyon vegye észre, mi is történt vele. Ja, és viselkedjen nagyon megilletődötten!

Az orvos végtelenül kedves fiatalember volt, aki *szerette* az állatokat. Maugli láttán elismerően fütttyentett, félelem nélkül vakargatta meg a kutya füle tövét, és én éreztem, hogy ez az ember elnyerte Maugli bizalmát is.

Elmondtam az orvosnak, hogy Maugli – illetve Maci – rendelkezhet azokkal az oltásokkal, melyekkel faluhelyen egy házőrzőt mindenképpen beoltanak, de törzskönyve, vagy ilyesmi valószínűleg nincs. Ő kiállított neki egy könyvecskét, beírta a nevet, az én címemet, születési időnek pedig két és fél évvel korábbi dátumot jelölt meg. Az oltásokat olyan profin adta be, hogy Maugli meg sem érezte a szúrásokat! Még előtte megvizsgálta a kutyát, kérdezte, hogy mit adok neki enni, mert szemlátomást semmiféle hiányban nem szenved. A száraztáp neve hallatán – tele van a hirdetésével minden, én is innen emlékeztem rá! – helyeslően bólintott. A vizsgálatra nem számolt semmit, csak az oltások árát kérte el. Eltette a pénzt, kért még Mauglitól egy pacsit, és melegen elbúcsúztunk.

Maugli percekig nem jelezte, hogy kommunikálni akar.

- Ha minden ember ilyen lenne, tudod, ki járna ki veled az erdőbe! – mondta később, amikor lakásunk elé kanyarodva kiszálltunk a kocsiból.

Tizenkilencedik fejezet – Dzsekicsen

A járőrök jelentése a megtalált szarvasbőrrel hamar Dzsekicsen asztalára került, igaz, elég szűkszavú volt. A megtalálás idejét, helyét, és a körülményeket tartalmazta csupán, illetve azt, hogy feltehetőleg valamilyen rőt vad bőrét találhatták meg.

Dzsekicsen megkereste telefonon a gépkocsizó járőrt, aki szerencsére éppen a jelentését írta a Kapitányságon. Megkérdezte, hogy mi lett a sorsa a bőrnek? A zászlós elmondta, hogy a jelentésben azért nem írt erről, mert számára egyértelmű volt, hogy a bőrt kidobhatja a konténerbe. Amikor főnöke, a váltásparancsnok rákérdezett a bőr sorsára, felhívta a figyelmét, hogy a bőr veszélyes hulladéknak számíthat! Így a zászlós már a jelentés leadása után kiszedte a nejlonnal betekert csomagot a konténerből, és elvitte a kerületben működő vágóhídra. Ott, tekintettel a régi és gyümölcsöző együttműködésre – néha soron kívül kiszaladtak intézkedni, ha húslopáson érték valamelyik munkást, és nehéz volt ott tartani – átvették a bőrt, hogy az ottani hulladékokkal együtt szállítsák el megsemmisítésre.

Dzsekicsen elkérte a diszpécser telefonszámát, és megnyugodva hallgatta, hogy azóta nem volt még hulladékiszállítás a vágóhídról. Nyugalma rögtön tovalibbent, amikor megmutatták neki azt a kupacot, amiben megkeresheti az őt érdeklő bőrt!

Soha nem fogja elfelejteni azt a másfél órát, amíg vagy két köbméter bűzös hulladék között meglelte, amit keresett!

Már leadta a bőrt a szakértőnek, már haza is ért, már le is zuhanyozott, de még mindig szennyezettnek, még mindig bűdösnek érezte magát. Este megfogadta az orvos-szakértő tanácsát, és megivott lefekvés előtt vagy fél üveg vodkát

– Tudhat valamit ez a doki... – dünnyögte a harmadik feles után – Már tényleg nem is olyan bűdös...

Amikor reggel a szakértő telefonált, a szavak csak egyenként jutottak el a fiú tudatához. – Ez a bőr egy ivarzó szarvasbika jobb hátsó combjáról való! – mondta Dzsekicsennek. – Igazad volt!

Dzsekicsen felkereste annak a körzetnek a megbízottját, ahol a bőrre ráakadtak. A tiszthelyettes vagy tíz éve töltötte be posztját ugyanott, szinte mindenkit ismert, legalábbis a régi lakókat.

Elmondta Dzsekicsennek, hogy a környéken tudomása szerint két vadász lakik, az egyik most is külföldön van, a másik pedig kórházban, már hetek óta

Megbeszélték, hogy megpróbál adatot gyűjteni arról, hogy van-e valakinek olyan rokona vagy ismerőse, aki esetleg vadhússal kedveskedhetett neki? A KMB-s azt is megígérte Dzsekicsennek, hogy az Igazgatásrendészeti Osztályon összeírja azokat, akik rendelkeznek fegyvertartási engedéllyel a körzetében. Ettől ugyan nem vártak túl sokat, de nem mondhattak le még a legkisebb lehetőségről sem!

Dzsekicsen egyébként is úgy gondolta, hogy a szarvast az áldozattá vált vadászok terítették le, a tetteseknek viszont lehet, hogy nincs is fegyverük. Illetve, most már van... Két darab golyós puska, és vagy kéztsebnyi lőszer...

Huszedik fejezet – A Macska

Elkezdtek szisztematikusan felderíteni a közeli erdőket. Rájöttünk, hogy a vadásztársaságok már megtöltötték a vadetetők egy részét, hogy a vadállomány kellően felerősödve várja a telet. Ezekben a helyeken nem szoktak vadászni, pontosan azért, hogy félelem nélkül járjanak oda a vadak.

Nos, mi sem akartuk, hogy féljenek, és nem is lett volna célszerű itt vadásznunk, hiszen magunkra vontuk volna a vadászok figyelmét. Arra viszont kiválóan alkalmas volt az ilyen hely, hogy kiválasszuk leendő zsákmányunkat! Kinéztük azt az állatot, aminek elejtése a legnagyobb izgalmakkal kecsegtetett, aztán én megpróbáltam megjegyezni az illatát. Mauglinak ez nem okozott gondot, de én még csak most próbáltam készségem fejleszteni a szagok utáni nyomolvasást.

Az első napokban csak néhány percig voltam képes emlékezni egy illatra, de ez az idő egyre nőtt. Néhány hét alatt elértük, hogy egy ember, vagy egy állat szagára ugyanúgy emlékezzem, mint a hangjára, vagy arcának vonásaira.

Az etetők környékén tehát kinéztük a vadat, aztán másnap a szél alatti oldalról mentünk az erdőbe, és versenyeztünk, ki ismeri fel először. A várakozással ellentétben volt, hogy én nyertem! Igaz, csak akkor, ha a talaj mentén valamiért nem volt értékelhető a szag. Igazság szerint gyengébb szimatomat sokkal jobb látásom kompenzálta valamennyire, és kombinálni is jobban tudtam. A nyom követségében viszont Maugli behozhatatlan előnnyel rendelkezett azzal, hogy én képtelen voltam órákon át négykézláb rohanni az erdőben!

Egyébként ez csak játék volt, és ahogy megtaláltuk a vadat, már véget is ért. Az állat elejtése már összehangolt műveletet igényelt.

Újabbán már nem követtük hagyományainkat, mely szerint én zavartam rá hangos csörtetéssel a vadat a csendben mozgó Mauglira. Egyre többször cseréltük fel a szerepeket. Képes voltam olyan csendesen és észrevétlenül közlekedni, hogy a Mauglitól menekülő

állatok gyanútlanul a kezeim közé szaladtak. Testi erőm és rugalmasságom már a legnagyobb erdei vadak leküzdésére is alkalmassá tettek! Igaz, a stílusom némileg különbözött Maugliétól, hiszen nélkülöztem hatalmas agyarait, viszont ütéseimmel, rúgásaimmal komoly belső sérüléseket, szorítással, csavarásokkal pedig akár töréseket is képes voltam okozni.

A legnagyobb élményt számomra a vaddisznók elejtése jelentette! Egy nyolcvankilós kan már hatalmasnak számít, ellentétben házi rokonával. Annál jóval keskenyebb és magasabb, csupa izom. Nyaka vastag és erős, kitörni lehetetlen! Szőre sűrű, és alatta a bőre vastag, mint a páncél.

Ha már támad, félelmet nem ismer. A vaddisznó az átlagos tömegű, és képességű emberrel szemben feltétlenül előnyben van, hiszen súlya megegyezik az emberével, de rettentően izmos, súlypontja mélyen van, stabilan áll erős lábain, és akkor még nem beszéltünk félelmetes agyarairól!

A kanokkal szemben az a módszer vált be, hogy vastag fa előtt állva csikarom ki a félelmetes rohamot, az utolsó pillanatban félrelépve kis lökéssel, tolással nekivezetem a fának. Ilyenkor annyira megzavarodik, hogy néhány testre mért sarokrúgással súlyos belső sérüléseket tudok okozni. A kant ugyanis magával ragadja féktelen dühe, és ha félreugrással, vagy szemből átugorva hirtelen eltűnök előle, *elveszíti a fonalat*, megzavarodik. Ehhez jön egy fa kemény kérge, és a kezdeményezés már át is kerül az én oldalamra.

Ha kocáról van szó, különösen, ha malacai is vannak, már más a helyzet. A koca ravasz, nem lehet kis trükkökkel „megvezetni”! Képes a fa körül kergetni az embert, és addig támad, míg malacait nem érzi biztonságban!

Kocára nem is megyek szívesen egymagam. Maugli legalább annyit kell, hogy segítsen, hogy folyamatos bele-belemarásaival, csaholásával megossza a disznó figyelmét, hogy be tudjam vinni nagy erejű rúgásaimat, tenyérütéseimet a bordákra, a lágyékra.

Egy koca egyébként Mauglinak is nagy falat segítség nélkül!

Az egyik alkalommal kinéztünk egy kis kanit, amelyik nem annyira méreteivel – ötven kiló, ha lehetett – hanem fürgeségével, agresszivitásával hívta fel magára a figyelmet. Nálánál jóval nagyobb testű, és tekintélyesebb agyarú társait zavarta arrébb az etetőtől, ha éppen úgy hozta a kedve.

Mélyeket szippantottam a felőle fújó szélből, és tudtam, hogy szagát már nem felejttem el. Maugli – szinte csak úgy melleleg – odaszippantott, majd nagyképűen közölte – Mehetünk!

Másnap már hajnalban leálltunk a kocsival, és belevetettük magunkat az erdőbe. Elváltunk, Maugli elindult egy sűrűbb rész felé – könnyű neki, a lehajló ágak alatt könnyen és gyorsan haladt –, nekem kerülnöm kellett.

Vagy tíz perce keresgéltem már, amikor egy mederből kikapaszkodván megcsapta orromat a kani szaga. Eddig valószínűleg magasságom miatt nem éreztem, de itt kézzel-lábbal kapaszkodva jöttem fel, így orrom a talaj magasságába került.

Körbegondoltam, de sem a kani, sem Maugli nem volt gondolatközelben. Felegyenesedtem, majd elindultam a szél felé, és nagy örömömre egyre erősödött a szag. Amit először csak a talaj közelében éreztem, már felegyenesedve is követhetővé vált.

Kis kitérőket tettem mindkét oldalra, hátha megérezem, vagy meglátom a csapását is, de nem találtam ilyen nyomot. Vagy máshonnan érkezett arra a helyre, ahol van, vagy most is felém közeledik!

Egyszer csak megéreztem. Egy cseppnyi tisztáson váltott át, és közben a még hajnalvizes aljnövényzetből nagy élvezettel csámcsogta fel a csigákat. Mint egy ínyenc, néhány gombát is falt melléjük.

Gondoltam Mauglit, de nem volt sehol. – Sebaj – vigasztaltam magam –, ekkora disznóval egyedül is elbírok!

Úgy helyezkedtem, hogy a fa mögöttem egy méterre, kicsit balra legyen, majd odalöktem a kan agybarázdái közé: – Gyere!

A kan megdermedt, egy pillanatra abbahagyta a csiga ropogtatását, aztán megrázta a fejét, és falt tovább. – Gyere! Itt vagyok!

Nem tudnám leírni azt a gondolat-vihart, ami ekkor tombolni kezdett a disznó agyában. Megfordult, meglátott. Én guggoltam, ökleimmel a földre nehezelve, nem akartam túl nagyok látszani.

Szagomat nem érezte, hiszen szél alól jöttem. Vaksi szemeivel nem sokat látott belőlem, nem látszhattam túl félelmetesnek a számára. Más esetben nem foglalkozott volna velem, de a gondolat-löket, ami ismeretlen volt neki, felingerelte. Felém fordult, fejét felemelte, szimatolgatott. Elindult lassan felém, de egyre gyorsított, gondolatai között éreztem, ahogy hergeli magát. Ezt szerettem, tudtam, hogy mire odaér hozzám, addigra agya teljesen elborul.

Fél méterre lehetett, amikor a jól begyakorolt mozdulattal jobbra vetődtem, és ahogy vállam földet ért, páros lábbal már rúgtam is a disznó felé. Nem is rúgás ez, inkább lökés, arra jó, hogy a kant kibillentse az eredeti irányból, és teljes erejével a fának rontson.

Most nem egészen így történt. A vizes fűvön kicsúsztam, és lábaimmal éppen csak, hogy elértem támadómat. Nem tudtam irányából teljesen kibillenteni, így nem rontott a fának, csak súrolta. Jobb füle majdnem leszakadt, de komolyan nem sérült meg. Éreztem, ahogy elöntötte agyát a düh. Néhány méteren belül megállt, megfordult, és őrült sebességgel felém indult.

Sosem voltam még ilyen közel a halálhoz. Kétségbeesetten *kerestem rá* Mauglira, de nem éreztem. Felkelni nem volt időm, csak arra, hogy hanyatt fekve lábaimmal a kan felé forduljak.

Térdeimet felhúztam, és hagytam a disznót fölém futni, majd mellső lábai közé tartottam felfelé feszített talpaimat. Vállaimon hátragördülve, a kant feltoltam majdnem egy méter magasra. A levegőben a disznó is kibillent egyensúlyából, és farral érkezett a földre, tökéletesen kiszolgáltatva a szélvészfént rárontó Mauglinak.

Volt már nyugodtabb vadászatunk.

Huszonegyedik fejezet – Dzsekicsen

Apó bevitt egy aktát Dzsekicsenhez, hogy megbeszéljenek valamit. Amíg várta, hogy a fiú befejezze a beszélgetést, nézegette a parafatáblára kitett képeket, emlékeztetőket, okleveleket. Megcsodálta azt is, amit Dzsekicsen egy karate-versenyen nyert, katában, vagyis formagyakorlatban. Amióta rendőr lett, ez volt az első verseny, amin elindult.

Apó már túl is lépett azon a fantomképen, ami a kutyás gyilkosról készült, amikor észrevette, hogy ez nem az a kép, amit ő is ismer.

– Ez az új robotkép? Ezt nem is láttam még! – mondta a telefont éppen letevő Dzsekicsennek

– Igen, ezt csináltattuk meg a karatésok segítségével!

– Tudod, kire hasonlít? – kérdezte nevetve Apó. – A Macskára! Tudod, arra a különleges ügynökfélére, aki - igaz, mostanában egyre ritkábban - a bonyolult ügyekben segíteni szokott

– Igen... Tudom, ki az! Egyszer egy bulinál nálunk is segített, bár én személyesen nem is találkoztam vele. Utána még megköszönni se tudtam, mert lelöttek, és jó darabig kómában voltam!

– Az jutott most eszembe – mondta elgondolkodva Apó –, hogy mi lenne, ha most is segítséget kérnénk tőle... Tudod, mit teszünk? Te összeszeded az összes aktát, odaadjuk Macskának, olvassa át, lehet, hogy lesz valami ötlete!

Dzsekicsen ennek nem örült túlságosan, úgy érezte, hogy megmérettetett és kevésnek találtatott... Közben tudta, hogy főnökének igaza van! Hónapok teltek el anélkül, hogy egy lépéssel is közelebb kerültek volna a tetteshez. Egy csomó dolgot tudott már a gyilkosról, fizikumáról, vonásairól, szokásairól – de hogy ki lehet, és mi lesz a következő lépése, azt nem.

Hozzálátott tehát a keletkezett iratok rendszerezéséhez, lemásolásához. Közben meg is barátkozott a feladattal, mert segített a dolgok összeillesztésében. Ideje is volt rá, mert újabban nem érkezett értékelhető jelentés. Tulajdonképpen egész váratlanul érte, amikor egy telefonban valami különleges dologra hívták fel a figyelmét.

Egy vidéki nyomozó számolt be arról, hogy illetékességi területükön egy erdőben újabban a szokásostól eltérő elhullás tapasztalható a vaddisznók között!

Dzsekicsen rögtön a faluba sietett, ahol az erdész, az állatorvos, és az őt felhívó kolléga fogadta. Szinte egymás szavába vágva mesélték el, hogy az erdőben egyre gyakrabban találtak rókák által kikezdett vaddisznótetemeket, ami egyébként nem lenne szokatlan, hiszen végső soron pontosan annyi vaddisznó pusztul el, mint amennyi születik. A rókák pedig egyszerűen betöltik az ökológiai egyensúly fenntartásában fontos szerepüket... A furcsa az volt, hogy ezek a vaddisznók nem betegségben, vagy öregkori elgyengülésben pusztultak el! Sőt, erejük teljében levő, kifejlett példányok voltak!

Elgondolkodtató, hogy nincs a magyar erdőkben olyan ragadozó, amelyik egy kifejlett vadkant képes lenne saját épségének kockáztatása nélkül elejteni! Nagytestű kóbor kutyák összehangolt támadással talán meg tudnák tenni, de semmi nem indokolja, hogy ne a malacokat, vagy a beteg állatokat ölnék le, hanem a veszélyesebb példányokat.

Az erdész elmondta, hogy amikor a tendenciát felfedezte, szólt állatorvos barátjának, aki felboncolta a tetemeket. Kiderült, hogy az állatok mindegyike komoly fejsérülést szenvedett, és pusztulásukat vagy ez, vagy tompa tárgyak behatását követő belső sérülések okozták. A rókák vagy a kóbor kutyák csak ezután kezdték meg a dögöket.

Ezután együtt kimentek a megtalálási helyszínekre, és újraértékelték a nyomokat. Kiderült, hogy a disznók tetemétől nem messze majdnem minden esetben megtaláltak egy-egy arasznyi vastag fát, melyeken a kóbor kutyák sérülést, vér- és szőrszennyeződést találtak, a földtől mintegy fél méter magasságban!

Ezek a disznók teljes erővel nekirohantak fejfel a fának!

Az orvos felboncolta az állatok agyát is. Az „öngyilkos” cetek jutottak eszébe. Arra gondolt, hogy lehetnek olyan paraziták, melyek az agy roncsolásával fejthetnek ki ilyen hatást. Nem talált semmit.

Dzsekicsen viszont az egyik helyen, amit megmutattak neki, felfedezte egy nagy kutyának a nyomait, meg egy sportcipőét. Nem olyan bakancsét, mint amelyet az erdőt járó erdész, vagy az állatorvos viselt...

A doktor hazaugrott Nivájával, és hozott gipszet. Szerencsére mind a kétféle nyomból találtak olyanokat, melyek sértetlenek voltak, így ki lehetett azokat önteni.

Amíg a gipsz megkötött, az állatorvos is megvizsgálta a kutya nyomait. Megállapította, hogy egy kifejlett, legalább hatvankilós ebről van szó, amelyik ráadásul kitűnő formában van. ...Hogy az emésztésével sincsen semmi baj, és száraz kutyatápot még hírből sem ismeri... De ezt már akkor mondta, amikor levette kezéről a gumikesztyűt, hiszen már végzett a közelben talált jól megtermett kutyaürülék széttrancsírozásával.

- Ez a kutya húst eszik hússal! És ha jól látom, nyersen – mondta. – Csontot, porcogót csak élvezetből, szőr csak annyi kerül bele, amennyi véletlenül rátapad a húsrá. Mint egy vadaktól dúskáló területen élő ragadozónak, olyan a széklete!

Dzsekicsen új szerzeményeivel elindult hazafelé, és azon gondolkodott, hogy amit megtudott, közelebb vitte-e a tetteshez? Igen. Talán annyival, hogy ismét egy új tulajdonságát ismerte meg.

Hogy könnyörtelen, eddig is tudta. Hogy ravasz, sejtette. Hogy jó harcos, és ebből a szempontból „minden hangszeren játszik”, már kiderült ezt megelőzően is.

Mit tudott meg? Hogy emberfeletti testi erővel rendelkezik, és ha egyszer eljön a nap, amikor el kell fogni – hát az nem lesz egyszerű...

Huszonkettedik fejezet – Dzsekicsen

Dzsekicsen beszámolt Apónak az újdonságokról. Főnöke egytetértett a fiú következtetéseiével, majd megbeszélték, hogy a logikailag csoportosított iratok másolatával Dzsekicsen felkeresi a Macskát.

Apó az utóbbi napokban néhányszor már próbálta hívni a bűnüldözés eme különleges szereplőjét, de a megadott telefonszám hívásakor a géphang bementa: „- A hívott telefon az előfizető kívánságára átmenetileg nem kapcsolható!” – a mobilt pedig vagy nem vették fel, vagy a készülék ki volt kapcsolva. Valóban nem maradt más megoldás, mint a személyes megkeresés.

Dzsekicsen a Segédhivatalban megszerezte a Macska címét. Az utcanév nagyon ismerősnek tűnt, de hát sok száz utca neve csenghet ismerősen egy embernek...

Amikor bekanyarodott a kocsival, és közeledett a megadott házszám felé, már tudta, hogy pontosan itt találták meg a kóbor kutyák a szarvasbika bőrét!

Csengetett Macska ajtajánál, de senki nem nyitott ajtót. Nehezen adta fel, nyomta, csak nyomta a csengőt. Remélte, hogy Macska – miután itt lakik, és biztosan ismeri a lakókat – tud segíteni abban, hogy ki rakhatta ki a bőrt a kukába.

– Ha itthon lenne, már kinyitotta volna! Nézze meg, hogy a ház előtt áll-e a kocsija? – a lánccal beakasztott ajtó résén a szomszéd kedveskedett a felvilágosítással. Mondta, milyen gyártmányú a kocsija. – Ha nincs itt, akkor biztosan elment kirándulni a kutyájával!

Dzsekicsen megdermedt. Kutyájával? – Milyen kutyája van? – Akkora, mint egy medve! – mondta a szomszéd. – Úgy is hívják, hogy Maci! Valami vidéki rokonánál volt házőrző, és az meghalt, vagy mi, ezért vette magához. Eleinte féltünk is tőle, mert olyan félelmetes, de már megszoktuk. Nagyon jól nevelt kutya, nem ugat, nem piszkál a ház elé. Igaz, hogy a gazdája foglalkozik is vele eleget! Naponta sétálnak, van úgy, hogy futni mennek, néha még éjszaka is!

Dzsekicsen egész úton visszafelé azon töprengett, hogy milyen furcsa fintora lenne az életnek, ha Macska lenne a gyilkos!

Igazság szerint egy rakás dolog szól ellene... Egy: – a háza előtt találták meg a szarvasbika bőrét. Kettő: – félnapokra tűnik el otthonról, a - három: – nagytermetű, a szomszéd által nagyon fegyelmezettnak értékelt kutyájával, és négy: – Apó szerint arca nagyon hasonlít a fantomképre...

Macskáról még az is köztudott, hogy különleges képességei vannak, egyesek szerint emberfeletti. Néha olyan ügyekben is ért el eredményt, amelyekben szinte semmi nyom nem állt rendelkezésre! Ha felderített egy ügyet, a kész tényeket nyújtotta át, de nem fűzött semmiféle magyarázatot semmihez! A tettesek személyét, az eltulajdonított, vagy csempészett tárgyakat, esetleg kábítószer vagy fegyvert átadta, vagy megtalálási helyét megjelölte, de a bizonyítást, vagy az akció lebonyolítását már az eljáró hatóságokra hagyta.

A cselekmények bizonyítása számos esetben hosszabb ideig tartott, mint az egész felderítés! Számtalanszor szinte képtelenség volt megtudni, hogy Macska honnan, vagy miként jutott a fontos adatok birtokába!

Néha az volt a vele együtt dolgozó emberek érzése, hogy Macska a jövőbe lát, és egyébként sem maradhat előtte titokban semmi...

Visszatérve Dzsekicsen beszámolt Apónak erről, hogy Macskát nem találta otthon, de egy idézés hátuljára felírta neki, hogy Apó kéri, hívja fel, ha hazamegy.

A Macskával kapcsolatos gyanújáról nem szólt. Macskát hírneve, múltja - hatékony és önzetlen közreműködése bármilyen megkeresésre -, és nagyon jó kapcsolatai ennél megalapozottabb vádakkal szemben is megvédték volna.

Egyébként is, az egész olyan hihetetlen lenne! Talán csak a véletlenek összjátéka... Dzsekicsen megpróbálta a gyanút elhessegetni gondolatai közül. Nem túl nagy sikerrel.

Huszonharmadik fejezet – A Macska

Egyik éjjel otthon aludtunk Mauglival, mert úgy belaktunk, hogy semmi kedvünk nem maradt a csavargáshoz. Máskor hasonló esetben elnyúlunk rongyainkon, és rövid, egy-kétórás szakaszokban alszunk egy nagyot.

Nekem valamiért nem ment az alvás. Forgolódtam, kerestem a helyem, felkeltem inni vagy vizelni, visszafeküdtem, kezdődött az egész előlről.

Egyszer csak meghallottam az ablak alatt a nyervogást. Felvettem a melegítőt, *gondoltam* Mauglinak, hogy maradjon csak és aludjon, majd kimentem.

Odakint három macskát éreztem, egy nőstényt, és két igen feszült kandúrt. Aztán meg is láttam mindhármát, a kislány egy lépcső legfelső fokán ült, tüntetőleg mosakodott, és rettentően élvezettel figyelte – persze csak a szeme sarkából – az egymástól fél méterre, szinte szoborrá meredő kandúrokat.

A két fiú csak egymásra figyelt, engem észre se vettek, illetve, nem vettek rólam tudomást. Teljesen mozdulatlanul vigyázták egymást, csak a farkuk hegye rándult meg időnként.

...Mindkettő agyában csak az járt, hogy a másikat elűzze, vagy megsebesítse, vagy megölje, hogy csak maga maradjon, hogy utána csak az övé legyen a lépcsőn az a gyönyörűség...

Két gyors mozdulat volt. Az egyiket a jobbkezemmel, egy kanalazó rántással a falhoz csaptam, a másikat pedig egyszerűen agyonzúztam.

A nőstény felriadt, egy rövidet nyikkantott, majd eliszkolt.

Már megnyugodva néztem a két véres szőrösomóra.

Nem voltam éhes. Mind a kettőt kidobtam a kukába.

Huszonnegyedik fejezet – A Macska

Egyik alkalommal délután mentünk haza, és a levélszekrényben egy idézést találtam. A hátuljára egy Túri nevű hadnagy azt írta, hogy keresett, de nem voltam otthon, és Apó kéri, hogy hívjam vissza.

Apót már ismertem, segítettem neki néhányszor, és elég jó viszony alakult ki közöttünk. Egy nagyon korrekt, nagyon értelmes embert ismertem meg benne. Ez mondjuk a mai helyzetemben nem biztos, hogy a pozitív oldalt erősíti...

Felhívtam. Igaz, már csak kora este, mert előbb aludtunk egy verset Mauglival. Jól sejtettem, Apó még bent volt.

– Megkaptam az idézést. Mit követtem el? – Miért, melyik rész volt aláhúzva? A *gyanúsítottként*, vagy a *tanúként*? - megismerte a hangomat. – Hát, igazság szerint a hátulja van telefirkálva, mint a versenybiciklistának... – Merre jártál – kérdezte Apó –, hogy napok óta felhívni sem tudunk? – Hát, tudod, a nők... Most is ezzel a Kimbézingerrel voltam, egyszerűen nem engedett el!

Próbáltam ugyanolyan könnyed lenni, mint régebben, pedig gyanítottam, hogy valamelyik saját ügyem kerülhetett terítékre. Így viszont saját érdekem is azt kívánta, hogy belemenjek a játékba. Kevés törvénysértőnek van megadatva, hogy rögtön a gyökereknél félrevezesse a nyomozást!

– Képzeld el, láttam a fényképedet! – újságolta. – Már megint ezek a paparadzik... A Bézinger is panaszkodik, hogy amióta velem van, folyton fényképezik! Mindig ez a címlap, meg a címlap... – Nem! Egy körözésen láttalak! – Feljelentett Demimúr gyerektartását? Csak elment apaságira ez a Brúszvilisz? – Nem! Szegény most biztos sajátjaként szeretgeti a Te gyerekedet... Viszont éppen tegnap láttam a fantomképet a kutyás gyilkosról. Kiköpött Te!

Bár nevetett, éreztem, hogy valahol igazat mond. Honnan szedtek ezek ilyen jó leírást rólam? Én láttam az újságokban a körözést, kábé ötezer emberre passzolt volna, és én nem is lettem volna köztük!

– Tudod, az emberben a lélek különös módon működik! A vágyait vetíti ki idegen emberekre! Gondold végig, szerintem az anyósodra is hasonlítok! Talán csak a bajusz a különbség... – Igazad van, a Tied rövidebb! – nevette el magát végre őszintén Apó. Ettől azért kissé megnyugodtam, mégsem lehet olyan közvetlen a baj.

A vége az volt, hogy még aznap este bementem.

Mauglinak mondani se kellett, már vackolt is vissza a rongyára, nem lett volna szerencsés, ha most magammal viszem. Annyit tettem csak, hogy kinyitottam a vécé ajtaját, kifelé nyílt, Maugli nehezen boldogult vele. A deszkával és a lehúzóval már könnyedén elbírta. A kamrából kivettem a lábosába egy vadmalac-combot, nem tudhatom, mikor jövök haza. A bejárati ajtót nem zártam be, belülről kilinccsel nyílt, kívül viszont csak gomb volt. Ha ki akar menni, ki tud, legfeljebb utána benyomja az ajtót.

– Ha telefonon keresnek, ne vedd fel! – böktek még oda Mauglinak, mire azonnal tromfolt: – Fizetted volna be a számlát, akkor legalább csörögne! Most, csak ha leverem...

A kapuőr megbökte ujjával sapkája szélét, szinte köszönés helyett már mondta is: – Fent van a helyén. Már várja magát! – Egy darabig kotorászott a belépőszámás dobozban, maga sem tudta, hogy adjon-e, vagy sem, de aztán csak intett, hogy menjek.

Beléptem Apó szobájába, aki nagy örömmel rázott velem kezét, aztán egy fiatalembert mutatott be.

– Ő itt Túri Attila, vezényelt nyomozó, aki ezt az ügyet összefogja. Ő járt nálad is! – Kezet fogtam a fiatal, jókötésű hadnaggal, akin észrevettem, hogy zavarja sötét szemüvegem. Mégsem ő kérdezett rá a szemüvegre, hanem Apó.

- Semmi komoly, csak egy kis kötőhártya-gyulladás... Tudod, aki annyi mocskos dolgot lát, mint én, annak könnyel elfertőződik a szeme! Na, most már mutassátok, mitek van, aztán haladjunk! – Már nagyon kíváncsi voltam, mennyit tudnak. Igazság szerint még örültem is az új feladatnak...

Huszonötödik fejezet – Dzsekicsen

Macska este betelefonált Apónak, aztán be is jött hozzá. Dzsekicsen számára érdekes volt szemtől szembe látni egy élő legendát!

A fiúnak furcsa volt, hogy sötét szemüveg volt rajta, a kötőhártyagyulladásos magyarázatot hitte is, meg nem is. Úgy gondolta, hogy a Macska inkább titokzatosabb külsőt szeretett volna kölcsönözni magának. Dzsekicsen úgy vélte, hogy a férfi így is éppen elég titokzatos.

A délelőtti gondolatok eszébe se jutottak. A Macska olyan hihetetlen nyugalmat, olyan magabiztosságot sugárzott magából, hogy uralta a beszélgetés egész folyamatát. Beszélgetőpartnereinek koncentrálniuk kellett ahhoz, hogy ne keltsék az alárendeltség látszatát, így egyszerűen nem maradt *szabad kapacitás* az egyéb gondolatokra.

Dzsekicsen átadta az összes keletkezett irat másolatát Macskának, azzal, hogy éjszaka átszalad rajtuk, és másnap személyesen átbeszélük a kérdéses részeket.

– Várunk még valahonnan valamit? – kérdezte Macska. – Annak a körzeti megbízottnak a jelentését, ahol Te is laksz! Látod, itt van a jelentés egy megtalált szarvasbőr-darabról, amit egy kukába hajított ki valaki, és annak a szarvasnak a combjáról való, amit a kettősgyilkosságnál találtunk! – És mit keres a KMB-s? – kérdezte a Macska. – Hogy kinek van fegyvertartási engedélye a közelben!

Macska kifejtette a véleményét arról, hogy ez nem igazán viszi közelebb a megoldáshoz a nyomozást, és ezzel tulajdonképpen Dzsekicsen is egyetértett.

A Macska elment, a fiú pedig egyedül maradt a szobájában.

Egyedül maradt, és úgy érezte, hogy agya megszabadult egy béklyótól. Egyedül maradt, a hirtelen elemi erővel elősorjázó kérdésekkel. Egyedül maradt, és nem tudta ezeket a kérdéseket feltenni senkinek... Annak se, aki – úgy vélte – a kérdések nagy részére talán már most is tudja a választ!

Huszonhatodik fejezet – A Macska

Hazavittem az aktákat.

Amikor a ház elé értem, Maugli csatlakozott hozzám, csavarogni volt. ...Igen, meg kellene oldani, hogy egyedül haza tudjon menni, ha akar, bár ennek túl nagy jelentősége nincs. Nem tudok olyan élethelyzetet elképzelni, amikor Maugli nagyobb biztonságban lenne otthon, mint kint, így pusztán kényelmi szempontok miatt merült fel a kérdés.

Otthon Maugli leheveredett, aztán velem gondolta, amit én az íróasztalnál olvastam.

A Túri nevű fiatalember megdöbbenően sokat összerakott a nyomokból! Ezek egy részét figyelmetlenségéből hagytuk hátra, másokat szándékosan kreáltuk, félrevezető szándékkal – mint kiderült, hiába. Ez a fiú gyakorlatilag mindent tudott rólunk, csak azt a különleges adottságot nem, ami viszont logikailag nem nagyon következtethető ki!

Végig gondoltuk a lehetőségeket. Nem voltunk kétségbeesve, de el kellett döntenünk, milyen utat válasszunk?

Vállalhatjuk a bujócskázást, vagyis óvatosabban tesszük ugyanazt, mint eddig, de ezzel Macska nimbuszát is feléljük, hiszen nem lennének meg az elkövetők. A másik megoldás az lehet, hogy produkálunk egy tettetést, és utána máshova tesszük át „áldásos” tevékenységünket! Úgyis szerepelt terveink között, hogy külföldre megyünk, hát ennek eljöhett az ideje.

Maugli rábízta a döntést, én pedig a második megoldást fogadtam el. Hozzá kellett fogni a megvalósításhoz!

Felhívtam a fiatal nyomozót, találkozót beszéltem meg vele.

Mauglit megint otthon hagytam, mondtam neki, hogy aludja ki magát előre! Nem tudhatjuk, mennyire lesznek zsúfoltak következő napjaink!

A hadnagy már a presszó teraszán ült egy asztalnál, poharában üdítő. A nap erősen sütött, a *vénasszonyok nyara* – vagy ahogy mostanában mondják, az *indián nyár* – összeszedte minden maradék erejét. Most legalább nem kellett magyarázkodnom szemüvegem miatt, hiszen mások is elővették.

Kértem magamnak egy konyakot – én nem voltam szolgálatban! – és amíg kihozták, semleges dolgokról beszélgettünk.

A fiatalember gondolatai között turkálgattam egy kicsit, és őszintén megdöbbenem. Ez az ember gyanúsít engem! Nagyon felszínes ez a gyanú, éppen csak ébredszik, de akkor is gyanú!

Gyorsan kell cselekednem, hogy mihamarabb elvegyék ettől a gyerektől az ügyet, különben baj lehet.

Végigfutottunk az aktacsomón, tisztáztunk néhány részletet, majd intettem a pincérnek, hogy fizetek. A hadnagy fogyasztását is én fizettem, amit ő elég kelletlenül fogadott. Az első találkozásunkkor éreztem, hogy tisztelettel, majdnem áhítattal tekintett rám, nos, hát ennek mostanra nyoma sem maradt. Már indultam volna, amikor kibökte a kérdést, ami már percek óta foglalkoztatta:

– Tényleg olyan szép kutyád van? Amikor kerestelek, a szomszéd mesélte, hogy akkora, mint egy medve...

– A mosómedve is medve! – vettem viccesre a dolgot, szerettem volna kiűzni a gyanút Túri hadnagy fejéből. – Ha végeztünk ezzel az üggyel, szívesen meg is mutatom, de most egy vidéki unokatestvéremnél van. Amíg veletek dolgozom, képtelen vagyok a megszokott időbeosztásban élni, unokaöcsém pedig szívesen vállalta.

Gyorsan elbúcsúztam, mert éreztem, hogy a fiatalember fejében formálódnak a további kérdések, és én nem akartam magyarázkodni. Szerencsére tekintélyem elvette a bátorságát attól, hogy akaratom ellenére feltartson. Siettem haza. Sok dolgunk volt!

Cselekednünk kellett. Mauglit pórázra kaptam, elmentünk egy kutyafuttatóhoz. Szombat lévén, bíztam benne, hogy sokan lesznek ott.

Egész úton odafelé magyaráztam neki a használatos vezényszavakat, és, hogy azokra mit tegyen. Megbeszéltük, hogy jókedvűen hajtsa végre az utasításokat, de néha rosszkodjon, és hogy csóválja a farkát veszettül! Abban is megállapodtunk, hogy általában is barátkozni fog a kutyákkal, de ha akkorával találkozik, mint ő, hát azzal különösen! Ha meg olyannal találkozik, amelyiknek a gazdája hasonló termetű, mint én, hát azzal essen szerelembé, ha fiú, ha lány!

Megérkeztünk, és a helyzet jobb volt, mint amire számítottam. Féltem, hogy tele lesz a futtató idősebb de tehetősebb gazdákkal és *kutyabőrös* ebeikkel, de ehelyett aránylag fiatalok uralták a terepet, akik kutyájuk méreteivel, ügyességével próbálták imponálni a többieknek.

Mi tartottuk magunkat eredeti tervünkhöz, és mintegy félóra múlva megérkezett az a pár, amelyik minden szempontból megfelelt igényeinknek. A férfi erősebb testalkatú volt, mint én, de magassága, hajszíne, szeme megfelelt a körözésben található személyleírásnak. Az arca már nem hasonlított annyira a robotképre, de ha minden a terv szerint megy, akkor ennek nincs is olyan nagy jelentősége...

Maugli meghódította a kutyát. Miután minden gondolatát ismerte, könnyen el tudta nyerni bizalmát, a barátságát. Addig én a gazdit vettem kezelésbe. Kitérgyaltuk, hogy melyik tápszer vált be és melyik nem, hogy lehet kijönni a kutyátlan szomszédokkal, mennyibe kerülnek az oltások, a gyógyszerek, hol van megbízható és jó állatorvos, - és itt szerencsém volt. Ugyanahhoz a dokihoz jártak, ahol mi voltunk Mauglival.

Ez nagyon hálás téma volt, mert neki is nagyon szimpatikus volt az állatorvos. Egy óra múlva az volt az érzése, mintha évek óta ismertük volna egymást. Alkonyodott, mire elbúcsúztunk.

Természetesen elfogadta meghívásomat másnapra, a mi kiserdönkbe. Abba, ahol annakidején az új, a teljes élet kezdődött számomra.

Vasárnap reggel a megadott helyen vártak ránk. A két kutya nagy ovációval üdvözölte egymást, mi pedig kezét ráztunk, aztán beszálltunk a kocsiba, és mentünk tovább.

Nem álltam meg az erdő szélén, hanem egy gazdasági úton beljebb mentem, nem akartam, hogy a kocsit később felismerjék.

Egy nagyon hangulatos kis réten megálltunk, kiszálltunk. A másik kutya feltartott orral szimatolgatott, ismerkedett az idegen hellyel, de Maugli a megbeszéltek szerint feltartott farokkal, boldogan csaholva elszaladt, persze a másik lelkendezve loholt utána. Mi lassan, ráérősen, beszélgetve sétálgattunk utánuk, illetve csak egyszerűen ugyanabba az irányba.

A férfi mesélt. Elmondta, hogy hiányzik a vidéki élet, amit néhány hónapja elhagyott. Azon a környéken nem kapott munkát, és remélte, hogy a Nagyvárosban könnyebb dolga lesz. Számításait nem találta meg, próbaidőre vette fel egy maszek, de a férfi gyanította, hogy a próbaidő letelte után meneszteni fogják. Azt gondolta, hogy be se jelentették, mégis kénytelen volt elfogadni ezt az átmeneti lehetőséget is, hiszen a lakbért is fizetnie kell valamiből. Éppen néhány napja költözött már a harmadik albérletébe. Az elsőben nem tolerálták a kutyát, a másodikat meg – miután tartalékait felélte - fizetni nem tudta.

Azt hiszem, lámpással se találhattam volna megfelelőbb személyt céljaimnak!

Amikor egy kivágott fa mintegy húsz centire kiálló törzse közelébe érkeztünk, melléléptem, és elgáncsoltam. Annyira megleptem, hogy képtelen volt védekezni. Egyszerűen nem tudta, hogy mi történik vele.

Mielőtt a földre esett volna, kabátjánál fogva elkaptam, és úgy fordítottam, hogy arca a tuskó felé nézzen. Minden erőmet összeszedve, vagy fél méter magasból csaptam fejét a tönkhöz.

Most jobban ráértem, mint máskor. Leültem mellé, és *különleges csemegeként* figyeltem, hogy múlnak el a gondolatok egy ember fejében... Olyan érzésem volt, mint orgazmus után, amikor az ember megnyugszik, és pulzusa, lélegzetének üteme a felfokozottról lelassul. Csak itt a lassulás nem állt meg a normál értéken!

Előszedtem zsebemből a Nóra nevű lánynak a nyakláncát, amin egy Szűz Mária képpel ellátott, kis kinyitható medál volt, és elővettem még az erdőben lelőtt erdész óráját, valamint a vadász tárcáját. A fiatalember saját tárcájából kivettem az összes pénzt – egy ezrest, egy ötszázast, meg egy félmarék aprót –, és a vadász tárcájába tettem, azt pedig becsúsztattam felöltőjének belső zsebébe. Kezéről óráját levettem, és az erdészére cseréltem.

Felvettem a földről az elejtett pórázt, és erősen a férfi csuklójára hurkoltam, majd füttyentettem Mauglinak. Néhány percen belül megjelent a két kutya, viháncolva, egymást kergetve értek mellénk. A férfi kutyája odaszaladt földön fekvő gazdájához, kezét szagolgatta, majd a szétfröccsent vért, és nem értett az egészszéből semmit. Odahajoltam, és nyakörvére csatoltam a karabinert.

Elindultunk Mauglival előre, mentünk vagy tíz métert, és hívni kezdtük a kutyát. Az már érezte, hogy baj van, bökdöste orrával a hullát, aztán kétségbeesetten szűkölni kezdett. Hívásunkra nekilódult, de a póráz visszarántotta. A rántás a holttestet majdnem teljesen áthúzta a tuskón. Mi folyamatosan hátráltunk, közben tovább hergeltük az ebet. Már gondolatait is manipuláltuk, felváltva löttük fejébe az egymásnak ellentmondó gondolatokat... A félőrült kutya csak hörögni tudott, hiszen nyakörve a torkát szorította, míg vagy tizenöt métert vonszolta a magatehetetlen testet maga után.

Nekünk ennyi elég is volt. Otthagytuk, és elindultunk a kocsihoz. Egyre halkabban, de még sokáig hallottuk a kétségbeesett vonyítást.

Beültünk a kocsiába, és hazamentünk.

Maugli nem szólt egy szót sem, *kizárt*.

Erre a napra már nem is volt több dolgunk. Vártuk a telefont.

Huszonhetedik fejezet – Dzsekicsen

Vasárnap kora délután csengett Dzsekicsen mobilja. A kiserdőben figyelőszolgálatot teljesítő polgárőrök parancsnoka hívta, hogy találtak egy hullát, meg egy kutyát a kiserdőben. Úgy tűnik, hogy baleset, de ha az illető a keresett tettes, akkor az is eredmény!

Dzsekicsen egyszerre ért oda a szemlebizottsággal. Nagy nyüzsgés fogadta őket, mert az egyik csapat a holttest körül tett-vett, a másik pedig a kutyát kötözte le.

A polgárőr elmondta, hogy a kutya szűkülésére, vonyítására figyelt fel. Amikor a közelbe ért, akkor látta meg, hogy egy pánikban levő, nagyon kimerült állat vonszol egy magatehetetlen férfit a csuklójára hurkolt póránál fogva. Amikor megpróbált odamenni, hogy megállapítsa, él-e még a férfi, a kutya őrjöngeni kezdett. Nem tudott mást tenni, mint – elég komoly kockázatot vállalva – a sokkolót nyomta a pofájához, de közben hátra kellett kapnia a kezét a kaffogó agyarak elől. Így az ütés nem kábította el a kutyát, de a fájdalomtól felágaskodott. Ekkor a fiatalember bátran ráugrott, felborította, bal alkarját a kutya torkának lökte, míg a sokkolót bordái közé nyomta. Az eb most már valóban mozgásképtelenné vált.

Nem kellett sokáig vizsgálgatnia, a férfi számára nyilvánvaló volt, a megtalált ember meghalt. A polgárőrök néhány percen belül a helyszínre érkeztek, és rögtön biztosították is azt. A parancsnok már akkor értesítette a rendőröket és a mentőket, amikor az első jelentést rádión megkapta.

Amikor Dzsekicsen megérkezett, akkor kezdett a kutya – amelyről egészen megfélemedtek – magához térni. Két polgárőr szinte egyszerre vetette magát rá, szerencsére még nagyon kábult volt az eb, így egy szíjbilincessel össze tudták kötni a pofáját, egy másikkal pedig a lábait. A szerencsétlen állat vergődött, dobálta magát, míg végre valakinek eszébe jutott, és egy rongyot terített a fejére. Akkor lecsillapodott.

Az orvos elsődleges véleménye az volt, hogy ezek futottak valahova, de a férfi elbotlott, a feszülő póráz pedig kibillentette az egyensúlyából. Hirtelen nem tudta elengedni a pórázt, mert a csuklójára volt hurkolva. Nagy erővel esett arccal a tuskónak, a leszakadt arckoponya darabjai az agyig is felhatolhattak, és nyaki csigolyatörés sem kizárt. A többi sérülés akkor keletkezhetett, amikor a kutya vagy ötven méteren keresztül vonszolta a jobbkezénél fogva a hullát. Azt, hogy melyik tuskónak esett neki, könnyű volt megállapítani, hiszen nagyon széles vonszolási nyom vezetett visszafelé, a fatönkön a véryomok pedig magukért beszéltek.

Az orvos szerint tehát baleset történt. A helyszínelés ettől kezdve ennek a szellemében zajlott. Dzsekicsen csak most tudta igazán szemrevételezni a holttestet, és megállapította, hogy az gyakorlatilag minden szempontból megfelel a körözésben felvázolt feltételeknek. Mondjuk, a fantomkép jelenleg használhatatlan, hiszen az arc a felismerhetetlenségig összezúzódott, de ha a nyomozás során a férfi személye ismertté válik, régi képeivel összevethető lesz. Az első fogak is kitörték, így a harapásnyom sem volt értékelhető. Talán lesz olyan ismerős, aki erről nyilatkozhat, vagy felderíthető lesz az illető fogorvosa is.

Kiforgatták a hulla zsebeit, összeszedték a személyes tárgyakat, és azok a ruhákkal együtt mentek a laborba. Igazolvány nem volt a szerencsétlennél, pénze volt vagy másfélezer forint. Egyetlen tárgy nem passzolt csak a képbe, egy elszakadt nyaklánc, Szűzmáriás medállal, a pénztárca zipzáras zsebében.

A medált a technikus Dzsekicsen kérésére lefényképezte polaroiddal, mielőtt a zacskóba tette volna.

A fiú felhívta Zolit, és megkérdezte, hogy volt-e Nórinak nyaklánc?
– Volt – mondta Zoli – egy vékony arany, úgynevezett *géplánc*, és rajta egy medál, amit ki lehetett nyitni. Belül egy Mária-kép.

– Lehet, hogy megvan a tettes – mondta Dzsekicsen. – Lődd agyon a rohadtat! – kiáltotta Zoli. – Már nem tudom. Meghalt.

Később a boncolás igazolta az elsődleges véleményeket, a személyes tárgyak felismertetésekor pedig kiderült, hogy a tárca az erdőben legyilkolt vadászé, az óra pedig az erdészé volt.

Elrendelték az ismeretlen holttest körözését, de kilétével kapcsolatban semmilyen adat, vagy információ nem került elő.

Apó megköszönte Macskának, hogy időt és energiát áldozott a köz oltárán. A keletkezett ügyeket az elkövető halála miatt megszüntették. Dzsekicsen vezénylését visszavonta a kábítószeres csoport.

Dzsekicsen megnyugodhatott volna.

Nem nyugodott meg. Képtelen volt kiverni a fejéből azt a gondolatot, hogy egy ilyen bonyolult ügy nem oldódhat meg ilyen egyszerűen!

Nem hitte el, hogy egy ilyen összeszokott páros, mint a tettes és a kutya, ennyire primitív hibát kövessen el!

Nem hitte el, hogy egy olyan kutyát, amely színészeket megszegényítő képességeket tud felvonultatni – példa a „műharc” a kiserdőben, Nóri előtt –, vagy olyan fegyelmezett, mint amiről a dozsóban tett tanúbizonytságot, egy erdőben pórázon kellene vezetni, ráadásul szoros hurokkal a csuklón! Nem hitte el, hogy egy olyan kutya, amelyik képes gazdájával jól összehangolt támadásokat végrehajtani ember és állat ellen, és képes egy vaddisznó bőrét szétszaggatni, egyszer csak képtelen egy kétcenti széles bőrszíjat szétrágni, vagy elharapni!

Dzsekicsen felhívta a polgárőrök parancsnokát, hogy a kutya sorsa felől érdeklődjön. A férfi elmondta, hogy az eb vagy két hétig karanténban volt. Meg akarták tudni, attól volt-e pánikban, mert a gazdája meghalt, vagy valamilyen idegrendszeri probléma okozta már azt is, hogy elrántotta a gazdáját.

Elmondta még, hogy az állat a két hét alatt teljesen megnyugodott, és gyönyörűen produkálta magát a parancsszavakra. Kikérték tehát a Polgárőrségnek, és a kutya jelenleg is szolgálatban van!

Dzsekicsen kocsiba vágta magát, és kiment megnézni. Az ebet új gazdája csak dicsérni tudta, azt állította, hogy ilyen szófogadó, nyugodt állattal még nem volt dolga.

– Mivel eteted? – kérdezte Dzsekicsen, mert egy gyanú nyitogatta szárnyait fejében. – Hát szárazat adok neki! Nincs nekem időm főzni, még magamnak se! – állította az őr.

Dzsekicsen kocsiba ült, és elment a legközelebbi hentesig. Vett egy csülköt, meg vagy fél kiló vesét. Visszament, és odakínálta a kutyának.

Ursus – ez volt az új neve, talán nem is véletlenül – megszagolta, megnyalta az elégett finomságokat, de aztán teljes nyugalommal lefeküdt, és fejét mellső praclijára téve lehunyta a szemeit.

Dzsekicsennek ismét eszébe jutott valami. A kocsiba pattant, és elviharzott.

A keresett kutya gipsszel rögzített nyoma ott van az életeseknél, az íróasztal fiókjában, a sportcipő nyomával együtt!

Amikor arról a bizonyos helyszínről visszajött, nem tudott azonnal jelentést írni, mert haladéktalanul indulnia kellett valahová. A gipsznyomokat a fiókba tette, és úgy felejtkezett el róluk, hogy jobban se kell...

Az életeseknél annál az asztalnál már egy új kolléga ült, hiszen Dzsekicsen csak ideiglenesen volt vezényelve hozzájuk. Az új fiú persze tudta, hogy ki ő, és kérdés nélkül adott át Dzsekicsennek egy papírdobozt, benne a gipsznyomatokkal, meg a mások számára olvashatatlan feljegyzésekkel.

Dzsekicsen a dobozt az anyósülésre dobta, és már indult is vissza a polgárőrökhöz.

Ursus nyugodtan tűrte, hogy lábait emelgessék, és minden talpát külön-külön, és többször is, összevevessék a gipsznyomokkal.

Nem kellett szakértőnek lenni, hogy megállapítsák: – Ursus nem azonos a gyilkos kutájával!

Ursus bármelyik talpa keskenyebb volt a rögzítetténél, és ráadásul egyikén sem volt olyan hiány, ami a gipszen egyértelműen látszott. A rögzített nyomon az egyik ujjpárnából egy élesen körülhatárolható darab hiányzott.

– Mint Mauglinak – gondolta Dzsekicsen. Amikor Maugli még kölyök volt, egy alkalommal Margit nénihez kellett átvinni, mert nem tudták, hogy mikor végez a fiú a szolgálattal. Margit néni a boltjában volt, és amikor ebédszünetre hazament, akkor vette észre a kerítés tuskóján a mancsával fennakadt, síró Mauglit. A kutya talpa begyógyult, de Dzsekicsen gyanította, hogy ilyesmi nyoma maradhatott ennek a sérülésnek.

Szóval, a kutya nem azonos. Mi a helyzet a halottal?

Megtudta, hogy a megtalált holttest még mindig nincs eltemetve!

Az úgy az államigazgatási eljárás keretei között folyt, hiszen a halálesetben bűncselekmény gyanúja nem merült fel. A temetési engedélyt kiadták ugyan, de a holttest még mindig a hűtőkamrában van, mert kilétét ez idáig nem sikerült megállapítani. Ha hozzátartozó nem jelentkezik, akkor az Önkormányzat temeteti el, de hát a köz malmai lassan örölnek...

Dzsekicsen nem tudott iszonyat nélkül a tetem fejére nézni. Hihetetlennek tartotta, hogy ilyen súlyos roncsolást *egy* ütés okozott, de a szakértői vélemény szerint a férfi arca *tényleg* csak egyszer érintkezett a tuskóval, igaz, annak éles sarkával. A becsapódási erő pedig lehetett nagyon nagy, hiszen az áldozat volt vagy nyolcvan kiló, futott, és ehhez hozzáadódott a póráz rántása is.

De a sportcipő akkor is nagyon szűk lett volna a szerencsétlennek!

Huszonyolcadik fejezet – A Macska

Úgy tűnt, hogy sínen van a dolog. Apó értesített, hogy megkerült a tettes, akiről ugyan még nem tudják, hogy kicsoda, de idővel bizonyára ez is kiderül. Megköszönte igyekezetemet, és kérte, hogy juttassam vissza a nálam levő aktákat. Én szabadkoztam, mondtam, hogy nem tettem semmit, és megköszöntem, hogy ennek ellenére szép összeget utaltak a számlámra...

Mauglival úgy döntöttünk, hogy néhány napig nem megyünk sehova, inkább megtervezzük az első külföldi turnénkat!

Megállapodtunk, hogy Erdélybe megyünk. Fiatalkori emlékeim szerint ott hatalmas lakatlan, és műveletlen területek vannak. Hónapokig barangolhatnánk anélkül, hogy bárkivel találkoznánk. Egyébként is, ha találkozunk valakivel, akkor mi van? Az ilyen találkozások nem annyira a mi számunkra szoktak végzetes következményekkel járni...

Megkerestem az útleveletem – már lejárt. ...Na, ez az indulás se lesz könnyű... Az okmányirodában kígyózó sor fogadott, az első délután sorra se kerültünk. Én még aránylag könnyen viseltem a várakozást, de Maugli szép komótosan megőrült mellettem. Később aztán behoztam, sőt, kicsit meg is előztem, amikor kiderült, hogy már csak ketten voltak előttem, amikor bezárt a hivatal.

Amikor Maugli megértette, hogy teljesen hiába ültünk órákig, hát azt hiszem, néhányan komoly életveszélyben voltunk!

Másnap már jóval a nyitás előtt ott voltunk, így nyolcadikként elég hamar sorra kerültünk. Apónak, illetve tiszteletdíjam gyors leutalásának köszönhetően, megengedhettem magunknak a sürgősségi pótlékot. Nem mertem Maugli türelmével visszaélni...

Még hátra volt az állatorvos, hiszen Mauglinak is rendezni kellett a papírjait. Ennek a hírnek azért kutyám jobban örült. Annyira elfelejtkezett magáról, hogy még a farkát is elkezdte csóválni! Megkerestem az oltási könyvet, és elindultunk. – Aztán viselkedj, mert kapsz egy szurit! – fenyegettem meg, de nem vett komolyan...

Huszonkilencedik fejezet – Dzsekicsen

Dzsekicsen felkereste Apót. Elmondta, hogy mit tudott meg, és megmutatta azokat a bizonyítékokat, melyek szerint a megtalált holttest nem lehetett a körözött gyilkos.

Apó csendesen gondolkodott egy darabig, aztán megszólalt.

– Ügyes vagy, hogy rájöttél! De ügyes volt ez a megátalkodott is, és nagyon kevésen múlt, hogy nem vezetett meg minket!

– És mit szólnál, ha azt is megmondanám, hogy ki a tettes? – kérdezte Dzsekicsen.

– Ha most Te, a nyomozás lezárása után előállsz egy felgöngyöltett ügyvel, akkor kezdjél el cikk-cakkban futni! – javasolta rezignáltan Apó. – Ki lenne a hunyó?

– A Macska!

Apó csendben maradt, és gondolkodott. Igazság szerint, ha a Macska ellen kellene gyanús dolgokat gyűjteni, hát már lenne néhány a tarsolyában. – Vádjál bele! – mondta Dzsekicsennek.

– Hát először is, túl sok helyen bukkan fel párhuzam a Macska, és a mi ügyünk között. Pontokba szedem!

1./ Lakása nagyon közel van a kiserdőhöz, és érdekes, hogy a legelső áldozat, az ismeretlen lány, aztán Nóri, és most, utoljára ennek a szerencsétlennek a teteme is innen került elő.

2./ Izmos, kisportolt, olyan felépítésű és mozgáskultúrájú ember, aki fizikailag képes lehet az olyan extrém megoldásokra, amiket ezek a cselekmények megköveteltek.

3./ A szomszédok szerint hatalmas termetű, félelmetes kutyája van, *olyan, mint egy medve*, feltehetőleg kaukázusi, vagy jugoszláv farkasölő, tehát olyan, amilyet keresünk. Azt is tudjuk a kutyáról, hogy kitűnően idomított. Ez ellentmond annak, amit a Macska mondott róla, hogy egy megárvult házörzője van, amit magához vett. Egy falun, láncon, vagy udvarban nevelkedett kutya felnőttként

nagyon nehezen alkalmazkodna a nagyvárosi élethez! És még egyet:
- a Macska úgy tűnik, hogy rejtegeti előlünk a kuttyáját!

4./ A robotkép alapján szerinted is lehet ő az, aki a karate-mester torkát átharapta!

5./ A szarvas combjáról lenyúzott bőrt a Macska háza előtti kukából borogatták ki a kóbor kutyák.

6./ A sportcipő, amelyik a vélt tettesnek kicsi lehetett, pont jó méret a Macskának. Akit megtaláltunk, annak vagy negyvenötös lába volt, az övé pedig átlagos.

7./ Amikor én beszéltem Macskával, nem nagyon nevetgélünk, de nézd, itt ezen a fényképen, ahol együtt vagytok lekapva valami ünnepségen, mindketten nevettek, látható, hogy az egyik metszőfoga csálé! Egyébként ez is az én hibám, hogy a gipsszel kiöntött nyomokkal együtt, elfelejtettem a harapás lenyomatáról készült képet az aktába tenni! Ha minden a rendes kerékvágásban ment volna, akkor biztosan belerakom, de emlékezz vissza, egy estém volt összeszedni és lemásolni az iratokat, ezek kimaradtak. Úgy tűnik, hogy szerencsére...

8./ A kimaradtak kivételével Macska mindenről tudott. Tisztában volt azzal, hogy milyen adatok birtokában vagyunk, és milyen körülményeket, milyen „tettest” kell produkálnia, hogy abbahagyjuk a nyomozást. Tudta azt is, hogy milyen tárgyakat kell elhelyezni az ál-tettesnél, hogy gyanúba kerüljön!

– Oké, meg vagyok győzve! Igazság szerint ezeknek egy részét én is észrevehettem volna, de én Macskát régebben ismerem, mint ahogy ez a sorozat elkezdődött, és nekem túlságosan szem előtt volt, Te viszont aránylag elfogulatlanul látod! Arra viszont fel kell készülnünk, hogy nem lesz könnyű ellenfél. Hogy milyen képességei vannak, annak egyik felét már sejtettük régebben, de ebből az ügyből látható, hogy vannak ismeretlen fegyverei is. Az biztos, hogy gátlásai nincsenek! Egész magas és titkos helyeken összeköttetései viszont vannak. Még ott is, ahol a titkos adatgyűjtést felügyelik... Nem is tudom, kitől kérhetnék engedélyt!

Apó végül talált olyan személyt, akiről tájékozódott, így tudta, nem elkötelezettje Macskának. Sőt azt is, hogy a saját pozíciója is ingatag némileg, így jól jöhetne neki egy különleges ügy felderítése. Azoknak viszont, akik az ő helyzetét nehezítik, jöhet kellemetlenül a Macska bukása, és az azt követő esetleges kérdések...

Dzsekicsen tehát zöld utat kapott. Az Ő esetében ez nem jelentett különösebb könnyebbséget, csupán annyit, hogy hivatalosan nem nyitottak új ügyet, a nyilvánvalóan tévesen lezárt ügyeket egyelőre nem nyitották meg újra, a jelentéseket közvetlenül, és *csak* Apónak adta le. Egyébként is csak vele tartotta a kapcsolatot, vele viszont épületen kívül. A kábszereseknél fizetés nélküli szabadságot vett ki, fáradtságra, és megviselt idegeire hivatkozva.

A titkos adatgyűjtés eszköztára nagyon széles, de jelen esetben ezek jelentős részének bevetése felesleges lett volna. A Macska számláján a pénzmozgás azért nyújtott érdekességeket.

Megdöbbszentően kevés volt a bevétele!

És a kiadása is!

Úgy tűnt, hogy nem, vagy csak alig használta a villanyt, a telefont, a gázt. Kártyával tankolt, nem túl sokat. Készpénzt alig vett fel, annyit semmiképpen, amennyiből egy egészséges ember és egy hatvankilós kutya a mindennapi étkezését fedezhetné.

Dzsekicsen előszedte feljegyzéseit, és elkezdte összeszámolni, hogy az elejtett állatokból és a legyilkolt emberekből mennyi hús hiányzott, amikor megtalálták azokat.

Stimmel. A Macskának nem kellett élelemre költenie.

Ez az ember nem csupán egy hidegfejű gyilkos, hanem kannibál is!

Eszébe jutott a sötét szemüveg. A kötőhártya-gyulladás, mint magyarázatot, már nem fogadta volna el. Inkább arra gyanakodott, hogy Macska rejtegetett alatta valamit! Lehet, hogy egy sérülést,

amiről nem tudott volna számot adni, de lehet, hogy csak arcvonásait akarta némileg fedni vele, hogy nehezebben azonosítsák.

Apó jelezte Dzsekicsennek, hogy Macska beadta útlevelét hosszabbításra, ráadásul sürgősséggel. Pénze nincs túl sok, repülőre biztosan nem elég.

Lehet, hogy valamelyik szomszédos országba folytatná galádságait? Dzsekicsen tudta, ha a Macska elhagyná az országot, soha többé nem csíphetnék fülön.

Elhatározta, hogy egy személyes találkozóval megpróbál gyorsítani az események menetén. Úgy érezte, hogy ha eddigi bizonyítékait, és az azokból levont következtetéseket a Macska elé tárja, rábíratja arra, hogy megadja magát! Ha ellenállna, azzal viszont azt kockáztatja, hogy elfogásakor megölik. Igazság szerint, ahogy Dzsekicsen gondolt a Macskára, neki mindkét megoldás tetszett volna!

Nem túl nemes érzés a bosszú, de talán a legerősebb! Dzsekicsen a Macska nyomain haladva brutálisan lemészárolt embereket, egyedül és özvegyen maradt feleségeket, vőlegényeket, árván maradt gyerekeket talált. Mindenből, amihez hozzáért, amihez köze volt, áradt a kegyetlenség, a gátlástalanság, a sérthetlenség gögje...

Jó lenne a Macskát szürke ruhában, szíjon látni két fegyőr között, látni az arcát, amikor a bíró kimondja a *kajak* életfogytiglant! Amikor végiggondolja a következő – mondjuk harminc – évet, ami alatt nemhogy élet-halál ura nem lesz, de még vizelni is csak mások szeme láttára tud!

Vagy jó lenne a Macskát halva látni...

De nem lenne jó megtudni, hogy már külföldön van!

Elmegy hozzá. Még ma.

Még ma.

Harmincadik fejezet – A Macska

Elmentem az útlevelemért. Mauglit nem vittem magammal, nem akartam kitenni egy órákig tartó sorállásnak... Amikor sorra kerültem, az ügyintéző a kezembe nyomott egy útlevelkérő lapot, azzal, hogy tévedés történt, mert az én útlevelem már nem hosszabbítható meg, mert kijött egy rendelet, hogy csak az új típus adható már ki. Akinek még érvényes a régi, az még használhatja, de megújítani már nem lehet!

Megkérdeztem, hogy ezt a kolléganője miért nem mondta akkor, amikor beadtam a kérelmet? Mert akkor jött vissza GYES-ről, és az volt az első munkanapja. Jó, de ettől most nekem nem lesz útlevelem, mondtam neki már eléggé megemelt hangon. Megnyugtattott, hogy töltsen ki a kérvényt, mindjárt megcsinálják a képet, és azonnal oda is adják az útlevelet, hiszen nem az én hibám! Még azt is mondta, hogy fel akartak hívni már néhány nappal ezelőtt, de ki volt kapcsolva a telefonom...

Mondta, hogy álljak a világos háttér elé, hogy lefényképezzen. Beálltam, de rámszólt, hogy vegyem le a szemüvegem!

A szentségit! Erről egészen elfelejtkeztem!

Mondtam, hogy súlyos kötőhártya-gyulladásom van, és nem vagyok hajlandó tíz évig egy csipától összeragadt szemű fényképpel járni a világot! Megbeszéltük, hogy gyógyulásom után visszajövök.

Szereznem kell egy kontaktlencsét!

Hazafelé betértem egy látszerészhez. Mutatott olyan kontaktlencsét, ami jó lett volna, de ha kifizetem, akkor az utazás marad el... No, majd este visszajövünk Mauglival, lesz az még olcsóbb is...

Eléggé feldúltan hajtottam hazáig, kiszálltam, és szinte berontottam a lakásba.

Bent ott állt egymás mellett Maugli, és ez a Túri nevű hadnagy.

Harmincegyedik fejezet – Dzsekicsen

Dzsekicsen nem készült nagy erővel, bízott abban, hogy mire kiteríti a kártyáit, addigra fizikailag olyan helyzetbe kerül, hogy ne legyen értelme az ellenállásnak. Erőnléte kitűnő, a karate technikái közül már a tiltottakat is készséggé fejlesztette, és nem bánik rosszul a fegyverrel sem. Azt tudta, hogy Macskának is van fegyvere. Valószínűleg nem is egy! A KMB-s jelentésében szerepelt, mint egy önvédelmi maroklőfegyver jogos tulajdonosa, de feltehetőleg a két elrabolt vadászpuska is nála lehet. Ennek ellenére úgy vélte, hogy Macska nem letartóztatásra számít, míg Ő – igen.

Csengetett, de nem nyitottak ajtót. Ez egy kicsit a kedvét szegte, hiszen órák óta spannolta magát erre a találkozásra. Mérgében nyomott még vagy két-három hosszút a csengőn, mire kinyílt résnyire a szomszéd ajtaja.

– Megint maga az? – kérdezte a szomszéd. – Igen! – válaszolt Dzsekicsen – Nem tudja, merre vannak? Elég fontos lenne beszélnem vele!

Harminckettedik fejezet – Maugli

A Macska elment az útlevelét intézni, és okulva az előzményekből, Maugli nem ment vele.

Jól esett szunyókálni tele hassal, hiszen az előbb zabálta tele magát, vagy egy fél nyulat „leküzdött”, és ivott is rá jócskán. Megfordult a fejében, hogy elmegy csavarogni, már fel is állt, de aztán csak visszaheveredett.

Csengettek. *Kigondolt* az ajtó elé, és érezte, hogy egy nyomozó türelmetlenkedik odakinn. Nagyon be akart jönni, és ideges volt. Sebaj, majd Macska rendezi, ha akarja. Az ilyen ember-dolgok rá tartoznak – *Megint maga az?* – hallotta a szomszéd hangját. – *Igen!* – hallott meg egy ismerős hangot, és gerincén égnek meredt a szőr – *Elég fontos lenne* – Maugli már állt – *beszélnem vele* – kitaposta az ajtót – Dzsekicsen!!!

Harmincharmadik fejezet – Dzsekicsen

Amíg a szomszédal beszélt, zajt hallott belülről. Mintha valaki egy seprűnyelet húzogatót volna az ajtón, amely aztán egy másodperc múlva kicsapódott.

Dzsekicsent váratlanul érte a dolog, azonnal szembefordult, beállt harántba, kezeit felemelte, és felfeszített.

Az ajtón nem jött ki senki. Bent félhomály volt, a relaxák leengedve.

Egy méterre a küszöbötől egy kutya állt, és őt nézte. Csahintott egyet. Csak egyet, egy vékonyat, de ebben ott volt a hatvankilós testben megbújó magatehetetlen kiskutya minden panasz, a viszontlátás boldogsága, a számonkérés, az odaadás, a félelem és a féltés - és ami érzés még belefér egy kutya és a gazdája közötti láthatatlan, de elszakíthatatlan kötelékbe.

Maugli...

A fiú belépett, Maugli felugrott. Mintha az elmúlt hónapok minden egyes elmaradt képenyalását egyszerre szeretne volna bepótolni.

Leborultak a földre, Dzsekicsen átölelte a kutya nyakát, a másikkal simogatta a fejét, néha meggyömösölte a füle tövét, közben Maugli minden egyes simogatásba belefeszítette fejét, hogy az tovább tartson, hogy az érintés erősebb legyen...

Maugli csak percek múlva tért magához. Az előtörő érzelmek eddig teljesen leblokkolták telepatikus képességét, így csak most kezdte megszondázni szeretett gazdája gondolatait. Arra vigyázott, hogy ne sugalljon semmit, mert tudta, hogy annak milyen hatása lehet azokra, akik először találkoznak ilyenekkel.

Eltelt néhány perc, mire nyilvánvaló lett a számára, hogy Dzsekicsen az a nyomozó, aki Macska és az ő cselekményeit akarja felderíteni. Az első reakció a pánik volt. No, nem saját magát féltette, hanem Dzsekicsent. Aztán óvatosan nyugalmat küldött gazdájának. *Már tudta, hogy mit kell, hogy mit fog csinálni.*

Harmincnegyedik fejezet

Dzsekicsen – A Macska - Maugli

Macska méregetől hajtva berontott a szobába. Eddig el volt foglalva a saját gondolataival, így teljesen váratlanul érte a látvány.

Odagondolt Mauglinak, de szinte lepattant róla.

Rápróbált Dzsekicsenre. Néhány másodperc alatt megtudta, hogy mit tud a fiú, és, hogy miért jött.

Ekkor Maugli, szinte szabadkozásként, csak annyit küldött Macskának: – Tudod, *Ő a gazdám!*

Dzsekicsen megszólalt. – Ez az én kutyám! – próbálta felidézni az előre elhatározott mondatokat. – Azért jöttem - kezdte, de Macska közbevágott.

– Tudom, hogy miért jöttél! Nem megyek börtönbe. – Elindult a gardrób felé. Dzsekicsen meg akarta akadályozni, de Maugli eléállt, szembefordult vele, felhúzta ínyét, és morogni kezdett. Dzsekicsen döbbenet nézett kutyájára.

Most már Macska és Maugli között szabadon áramlottak a gondolatok.

Macska levette a polcról a pisztolyát, és csőre töltötte. Dzsekicsen is kirántotta a hónaljtokból a sajátját, de Maugli elkapta a csuklóját. Na, nem szorította erősen, csak annyira, hogy ne tudjon löni.

– Le akarlak tartóztatni! – kiáltotta Dzsekicsen. – Tedd le a fegyvert!
– Mondtam, hogy nem megyek börtönbe! – Levette a szemüvegét. Dzsekicsennek szinte elakadt a lélegzete. Ha lenne sátán, az így nézne ki!

Macska ekkor ránézett Mauglira. Mintha megsimogatta volna tekintetével. Nem is nézett már máshova, a hirtelen fénytől vonallá szűkülő pupillájával a fiú csuklóját elengedő kutya szemébe mélyedt.
– Maugli mindent elmesél. – mondta, és halántékon lőtte magát.

Utószó

Üdvözlöm a kedves olvasókat! Túri Attila rendőr százados vagyok, és néhány hónapja a Különleges Ügyek Operatív Csoportjának vezetője.

Az Önök által olvasott események kinyomozásában jelentős részt vállaltam. Feletteseim úgy értékelték, hogy képességeimet, lehetőségeimet, és az ügyben szerzett tapasztalataimat célszerű lenne a jövőben is hasznosítani, ezért megalakították a fenti csoportot.

Amikor lezártuk a Macska-ügyet, a tanulságok megismerése céljából Apó (aki alá csoportom is tartozik) kiadta, hogy az ügy minden eseményét, a keletkezett iratokból megismerteket, és a levonható következtetéseket foglaljam egységes keretbe. Tervei között szerepelt, hogy ezt jegyzet formájában eljuttatja az állománynak.

Nos, a jegyzet elkészült, és amikor odaadtam egyik kollégámnak, hogy nézze át helyesírási szempontból, hetek múlva is csak az első tíz oldallal volt kész. Ekkor határoztam el, hogy megkísérlem olvasmányosabb formába önteni!

Éltem azokkal a lehetőségekkel, melyek valószínűleg soha másnak nem lesznek megadva.

Például ilyen mértékű személyes érintettség általában nem teszi lehetővé egy nyomozó számára, hogy az adott ügyben dolgozhasson, pedig hatalmas motiváció mozgatja ilyenkor az embert!

A másik pedig az volt, hogy Maugli képes volt beszámolni Macska gondolatairól, érzéseiről, cselekedeteinek indíttatásáról.

Megismerhettem azokat a fázisokat, melyek Macska testének, személyiségének átalakulását jellemezték.

Igaz, az is komoly tanulságokat rejt, ahogy egy kutya kezelt egy igen komoly konfliktust! Két gazdája közül nemcsak, hogy választott, de a másik számára is kitalálta, illetve lehetővé tette a legkönnyebb utat.

Miért szerkesztettem ezt az olvasmányt eltérően a szokásostól?

Mert szerettem volna felhívni a figyelmet arra, hogy az események nagy részét is a szokásostól eltérő módon ismertük meg!

A Macska gondolatait, és a vele történeteket Maugli tolmácsolta. Jó ötletnek tűnt, hogy ezeket egyes szám első személyben írjam le, míg az engem érintő eseményeket kívülállóként.

Ilyen módszerrel – tudomásom szerint – előttem még nem éltek, így ebből a szempontból senkinek nem lehet összehasonlítási alapja. Egy versenyt a piacon így – más résztvevő hiányában! – már biztosan nyerek...

Így hát a *nyájas olvasó* (Istenem, micsoda nyelvi fordulat! Kérem értékelni) egy kísérlet eredményét olvashatta, amely magában hordozhatja a kiforratlanság, az útkeresés, a „lehet, hogy a másik megoldás jobb lett volna” jegyeit.

Szíveskedjenek tehát elnézni egy egyszerű rendőrnnyomozó irodalmi hiányosságait! Ha valaki helyesírási hibát, stilisztikai vétséget, logikai bukfcencet vél felfedezi a füzetben, bejelentést tehet a 06-80/... .. zöld számunkon, vagy küldjön SMS-t az alábbi számra:.....

Második rész

A hasadó kutyabőr

Első fejezet – Csikas

Nagyon éhes volt. Már napok óta nem evett, azóta, amióta egy kocsival a gazdája kivitte az erdőbe, és otthagyta.

Már hetek óta érezte, hogy az egész család másként néz rá, mint eddig. Öcsi, aki hazavitte annakidején, nem mulasztotta el megsimogatni a fejét, ahányszor csak elment mellette. Gyakran oda is guggolt hozzá, átölelte nyakát, és sírt. A gazda, a kiabálós viszont érezhetően haragudott rá, a füle tövét se vakargatta meg, mint régen, és csak egész rövid szavakkal terelgette a lakásban. Számtalanszor nem is szólt, csak lábával tolta arrébb, ha útban volt. Pedig gyakran volt útban, hiszen hízelgett, bújt, nem tudva, miért haragszanak rá!

Csikas soha nem tudta meg, hogy vemhessége miatt pecsételődött meg a sorsa. Amikor Öcsi kölyökkutyaként hazavitte, Öcsi apja azonnal fenntartásainak adott hangot.

- Csak szukát ne! – mondta mérgesen. – Semmi kedvem egy halom bűdös kölyökkutyát kerülgetni a házamban!

Öcsi megígérte, hogy vigyázni fog Csikaszra, nem engedi, hogy vemhes legyen, és ha sikerül összegyűjtenie elegendő pénzt, kimiskároltatja. Össze is gyűlt a rávaló, de közben Csikas nagyon összeverekedett egy macskával! Úgy tűnt, ki kellett egyezniük egy X-ben, de Csikas kezelésre szorult. A sarokba szorított skodri ugyanis belekapott Csikas szemébe, és mellső lábát is megharapta. A túhegyes macskafogak felsértették a csonthártyát, az el is fertőződött, fel kellett vágni és ki kellett öblíteni, míg a sérült szaruhártya gyógyulásáig a belső szemhéjat kellett átmenetileg összevarrni. Öcsi apja kijelentette, hogy nincs pénze ilyesmire, mert amíg a család embertagjainak nincs meg mindene, addig nem költ egy kutyára... Nos, a műtetre félretett pénz így elment, és már csak idő kérdése volt, hogy megtörténjen a baj. A játszótéren Csikas szerelembe esett, és amíg Öcsi a barátaival a lányokat „értelme”, ez a szerelem be is teljesült.

Öcsi apja vette észre Csikaszon a változást. Nem szólt a gyerekeknek, hanem este, már az ágyban tanácskozta meg feleségével a teendőket.

Tudta, hogy Öcsi nem úszná meg lelki törés nélkül egy fészekalja elpusztítását. Abban is biztos volt, hogy ismerősei között nincs olyan, aki befogadna akárcsak egy kölyökkutyát is a sok közül, melyek ráadásul Istentudja milyen keveredés nyomait viselhetik magukon!

Elhatározta, hogy elviszi a háztól Csikaszt, és ehhez nemsokára alkalom is adódott. Öcsiék kétnapos osztálykirándulásra mentek, így apjára maradt a kutyasétáltatás.

Csikasz nem szívesen szállt be a kocsiba, hiszen eddig minden alkalommal az állatorvos volt a cél, csupa fájdalmas emlék... Útközben végig maga alá csapott farokkal dagasztotta az ülést, és amikor a kiserdőbe értek, alig várta, hogy gazdája körbeérjen, hogy kinyissa a hátsó ajtót. Akkor viszont kiszállni nem akart, szűkölve farolt volna vissza, de a férfi nyakörvénel fogva kirángatta a kocsiból. Csikasz csak állt, nem értette az egészet. Tétlenül tűrte, hogy *volt gazdája* levegye nyakáról a nyakörvet – a kis krómozott lapocskával, amin a kutya neve, és Öcsiék laccíme volt, valamint az oltást igazoló kis műanyag lapocska – majd beszálljon a kocsiba és elhajtson.

Még egy óra múlva is ott állt, már remegett, pedig nem volt hideg. Szimatolgatott, de semmiféle ismerős illatot nem érzett, sőt, *csakis ismeretlen* szagok vették körül.

Egyszerre kínzó vizeleti ingere támadt, már valószínűleg régóta növekedett benne ez az érzés, de a pánik, amit az ismeretlen helyzet okozott benne, lefedte.

Megszabadult a „feleslegtől”, és ekkor robbant tudatába, hogy szomjas is.

Lassan beindult benne a túlélés ösztöne.

A megszokott környezet, és főként Öcsi hiánya szinte fáj, de hirtelen fontossá váltak az azonnali teendők!

Ritkán bár, de előfordult, hogy a család egyik tagja sem ért haza időben – abban bízva, hogy a többiek már otthon vannak –, és ilyenkor Csikasznak órákig vissza kellett tartania vizeletét, székletét. Nem könnyen, de mindig sikerült neki. Az éhséget, szomjúságot is jól kezelte ilyenkor. Az utóbbi időben azonban ezek az érzések nagyobb erővel, sürgetőbben jelentkeztek, mint azelőtt.

Csikas nem tudta, hogy a változás összefüggött vemhességével. A természet csodái közé tartozik, hogy az utódokat magában hordozó anyaállatban felerősödik az önfenntartás ösztöne. Ilyenkor ugyanis több egyed élete múlhat azon, hogy az anya milyen kondícióban hordja ki a vemhét!

Már két napja nem evett. Kis tócsákat talált, abból szomját olthatta, de ennivaló nem volt sehol.

Talált az erdőben néhány szemétkonténert, melyekből áradt a mindenféle ételmaradék szaga, de képtelen volt ezek fedelét felnyitni. Aztán ráakadt néhány kisebb állatra, gyanította, hogy ezeket meg is lehetne enni, de egész eddigi életében, ha másik állattal találkozott, akkor a játék jutott az eszébe, nem az evés. Most viszont az éhség egyre jobban kínozza...

Egyszer csak egy emberi szagfoslány libbent meg orra előtt. Érezte, hogy nő az illető, és ez kicsit felcsigázta. Rövid kis életében azt tapasztalta, hogy a nők általában barátságosabbak a kutyákkal, ezért eldöntötte, hogy megkeresi, odamegy hozzá.

Rövideket futott, szimatolt, futott, szimatolt, aztán egyszer ismét megérezte az illatot, és az, ahogy haladt felé, úgy erősödött. Boldogan szaladni kezdett, kis, vidám csahintásokkal. Futott, és úgy gondolta, hogy már látnia kellene a nőt! Nem értette, hogy hol lehet, hiszen szaga már nagyon erős volt.

Majdnem rászaladt arra az avarkupacra, amivel a halott nő le volt takarva. Döböntően állt meg, szőre az égnek meredt. A nő hideg volt, és merev. Bökdöste orrával, kaparta róla az avart, túrta a fejét a keze alá, orrával, homlokával emelgette, de nem történt semmi.

Tanácsztalanul leült a holttest mellé, aztán panaszosan, halkán sírni kezdett.

Talán Csikas volt az egyetlen, *akit* Kati halála ennyire elszomorított.

Csikas talán fél órája ült a holttest mellett, amikor ösztönei más irányt adtak érdeklődésének. A nyakon, vállon levő harapásokból, és a számtalan kisebb sérülésből kifolyó, de már megalvadt vér emlékeztette arra, amikor Öcsi anyja ebédet készített, és a zsírosabb, inasabb darabokat odadobta neki.

Felállt, odament a halotthoz, és előbb félve, el-elrettenve, aztán egyre nyugodtabban és egyre erőteljesebb mozdulatokkal nyalni kezdte a sebeket, tépkedte a sebszéleket.

Néhány perc elég volt, hogy teljesen lekösse minden figyelmét mardosó éhségének csillapítása, így meglepte, amikor közvetlen mögötte mély morgás, öblös ugatás hangzott fel.

Csikas megperdült, és egy hatalmas, fogait csattogató, orrát ráncoló kan kutyát pillantott meg. A másik állat erőfölénye annyira nyilvánvaló volt, hogy harcolni nem lett volna értelme. Vemhessége miatt szuka-mivolta sem válthatott ki semmiféle „lovagias” érzést a kanból, így nem maradt más választása, minthogy hátsó lábai közé billentett farokkal, mélyre süllyesztett fejjel, és a szemkontaktust kerülve eloldalogjon.

Vagy száz méterről figyelte nagy szomorúsággal, hogy a hatalmas kan miként tép egyre nagyobb darabokat a halottból. Nyálát csurgatva várt, remélve, hogy az előbb-utóbb jóllakva továbbáll, de akkor kirándulók jöttek arra. A másik kutya elrebbent, aztán az emberek kiabálni kezdtek, később még több ember jött, aztán autók, erős szirénával és villogó fényekkel...

Második fejezet – Dzsekicsen

Túri őrnagy tulajdonképpen már nem is tudta, örüljön-e, vagy bánkódjon azon, hogy kimagasló eredményei miatt rábízta a Különleges Ügyek csoportját! Mauglival többet aludtak bent, mint otthon, illetve az alvás nem egy esetben el is maradt.

Eleinte Mauglit majdnem hetente behívták mindenféle vizsgálatra, míg egyszer Maugli kijelentette, nem megy többet. Valószínűleg az tette be a kaput, hogy az egyik fiatalabb tudós vért akart venni Mauglitól, miközben nem tudta leplezni hátsó gondolatait, vagyis, hogy azt a vért igazság szerint meg akarta inni!

Maugli majdnem megharapta, de aztán inkább örült erővel olyan iszonyatos pánikot lökött a delikvens agyába, hogy az a műszereket leverve menekült ki a laborból...

Dzsekicsen és Maugli sokat *beszélgettek*, hiszen rengeteg esemény történt mindkettőjükkel, külön-külön is, meg együtt, ezeket ki kellett értékelni! Érdekes volt összevetni gondolataikat, hiszen helyzetükből adódóan ugyanazt az eseményt *ennyire másként látni* ritkán adatik meg!

A fiú szomorúan látta, hogy Maugli idegei már majdnem felmondták a szolgálatot, hiszen beszélgetéseik során rá kellett döbennie, milyen szörnyűségeket követtek el Macskával. Dzsekicsen minden gazdai tekintélyét bevetve megtiltotta Mauglinak a lelkiismeret-furdalást, és eseményről eseményre rámutatott, hogy Maugli igazi bűncselekményt nem is követett el. A bűnpártolás lehetett volna az egyetlen felróható cselekmény, de hozzátartozó esetén a törvény nem ír elő feljelentési kötelezettséget, és hát akkoriban Maugli hozzátartozója volt a Macskának...

Dzsekicsen gondolkodott, hogy Mauglit elvigye-e egy lélekgyógyászhoz, de úgy döntött, hogy nem teszi. Tartott attól, hogy egy szakembert mindenképpen eltántorítaná a különleges eset az eredeti céltől, Maugli helyrebillentése kevésbé lenne fontos, mint az orvos személyes ambíciója!

Végül megoldotta a kérdést, ő ment el szakemberhez, és tolmácsolta Maugli problémáit. Ez eleinte nagyon szokatlan volt mindnyájuknak, de aztán feloldódtak, és gördülékennyé vált a dolog. Néhány hónap alatt elérték, hogy Maugli megnyugodjon, feldolgozza különleges helyzetét, és ismét kiegyensúlyozottá váljék.

A kezelés néhány hónapja mindenestre még egy haszonnal járt! A Dzsekicsen és Maugli közötti kapocs hihetetlenül erőssé kovácsolódott, és már mindketten, külön-külön is többet értek, mint egy hagyományos kutya-gazda páros!

A lélekbúvár azért közben utánanézett néhány dolognak, és elmondta, hogy egyes vélemények szerint a telepatikus képesség csírája mindenkiben megvan, feltehetőleg gyakorlással fejleszteni is lehet. Nos, ezzel nem lettek okosabbak, de legalább Maugli megnyugtathatta magát, mégsem nyomorék, mégsem csodabogár!

Rengeteg munkájuk volt. A Csoportot kibővítették, de csak azért, hogy a felderített ügyeket egyáltalán adminisztrálni tudják! Két kiváló jogász csak azzal foglalkozott, hogy nyíltta tegye azokat az információkat, melyeket Dzsekicsenék sajátos módszereikkel szereztek be. Volt így is számos olyan bűncselekmény, ahol, bár tudták, hogy ki a tettes, mégsem jártak el benne, mert akkor fel kellett volna fedniük a „furcsa párt”!

Maugli számára kezdett unalmassá válni az élet. Külsőleg előadták a „felhőtlenül boldog kutya és a büszke gazdi” szerepét, közben Maugli tolmácsolta Dzsekicsennek a megfigyelt személyek gondolatait...

Dzsekicsen szomorúan vette tudomásul, hogy Maugli egyre mélyebbre merül a letargiába. Felkereste hát főnökét, és beszámolt neki félelmeiről.

Apó gondolkodott egy darabig, aztán döntött.

- Jól van, fiam! Mikor voltál utoljára szabadságon?

- Hát, igazság szerint nem is tudom... Betegállományban voltam, a fejlődésemkor!
- Akkor legalább két hónap összejött. Most megírom a parancsot, különleges feladatként megkapod, hogy dolgozd ki, miként lehet Téged és Mauglit, valamint a Csoportot a leghatékonyabban használni a bűnüldözésben! Határidő: a szabadságod letelte után fél év. Őrnagy úr, vezénylése ideje alatt nem szeretném itt látni! Leléphet!

Dzsekicsen nagy örömmel ment vissza szobájába, ahol Maugli úgy ugrálta körbe, mint egy kölyökkutya. Összeszedték a romlandót, a mosatlant, lehordták a kocsiba, aztán mindenkivel kezet rázva hazaindultak.

A Csoport tagjai csendes mosollyal nyugtázták az eseményeket. Nem maradtak munka nélkül, sőt, most jutottak egy kis lélegzethez. Legalább lesz egy kis idejük feldolgozni azt a hihetetlen mennyiségű információt, amivel Dzsekicsen és Maugli ellátta őket néhány hónap alatt!

Mire hazaért az ember és a kutya, már meg is született a döntés. Úgy gondolták, hogy elkérik Zoli horgásztanyájának kulcsát.

Zoli régebben Dzsekicsen riválisa volt, Nóri miatt. A lány először Dzsekicsen menyasszonya volt, később Zolival járt. Amikor Nórit a később elhíresült Macska megölte, a tragédia a két fiút összehozta.

Zoli ezután nem kereste lányok társaságát, sőt, senkinek a társaságát sem kereste. Vett egy horgásztanyát, és szabadidejében magányosan horgászgatott, vagy csak egyszerűen olvasgatott, elmélkedett a stégen.

Zoli a közeli Világcégnél dolgozott, megbecsült szakemberként, és éppen a napokban indult hosszabb időre, tanfolyamra és továbbképzésre, a tengerentúlra, a Világ cég ottani gyárába. Még kapóra is jött neki Dzsekicsen kérése, legalább nem kellett izgulnia a horgásztanya biztonságát illetően.

- Aztán ki ne fogd nekem az összes halat, mire visszajövök! – csak ennyit fűzött a dologhoz, amikor átadta a kulcsokat Dzsekicsennek. Maugli odadörzsölte fejét Zoli combjához. – Mire visszajössz, megtanítom a halaknak, hogy kell bekapni a horgot! – gondolta Zolinak farkcsóválva.

Harmadik fejezet – Csikaszk

Csikaszk már szinte támo­lygott az éhségtől, amikor egy pocokot látott bemene­kül­ni a lyukba. Orrát a lyuknak feszítette, nagyokat szívott, érezte az erős fészekillatot, és hallotta a népes család cincogását is, hát nekiállt az ásásnak. Két mellső lába, mint a motolla, dobálta hasa alatt és hátsó lábai között hátra a földet, kisebb kupac alakult ki már mögötte. A rémülten kivágódó pocok egy arasznyit futott, aztán megtért őseihez... Az anyaállat még kitartott, talán azért, mert nem akarta a süldőpocokokat magukra hagyni, de aztán győzött a kétségbeesés, ő is kicsapott. Csikaszk szinte egyben nyelte le. Ezután a kutya lassúbb ütemre váltott, *érezte, hogy az öt pocokfi a pániktól mozdulni sem tud.*

Ideje volt már, hogy egyen. Kellett az erő. Hasa feszült, és tudta, hogy most egy biztonságos helyet kell keresnie magának.

Egy vihar által gyökerestül kifordított fa tövében levő gödör kiváló helynek ígérkezett. A gödör fölé fordult, közben megszáradt gyökerek, az évek alatt ráhulló falevelekkel, gallyakkal hasznos tetőnek és rejte­ka­dónak bizonyultak.

Örült volna, ha talál még valami enni­valót, de tudta, hogy már nincs több ideje. Ivott egyet egy tócsából, aztán visszament a fészekbe, és lefeküdt.

Feszülő hasából hat kis eszmélet készülődött a Világnak. Csikaszk egyenként gondolt rájuk, súgta nekik a nyugalmat, ígérte a meleg anyate­tet és a feszülő csecseket, bár igaziból még nem is tudta, hogy ez az egész hogy fog megtörténni... Egyet biztosan tudott, hogy mostantól minden másként lesz! Tudta, hogy saját igényei, bajai, fájdalmai ezután nem lesznek olyan fontosak, mint eddig, hogy ettől kezdve minden tette valami nagyon különös dolognak lesz

alárendelve, és ez összefügg a testébe hasító görcsökkel, és azzal a hat kis gondolatméccsessel, ami szinte már folyamatosan jelen van agyában.

Szemét lehunyta, mélyeket lélegzett, és várt. Már nem izgult. Úgy gondolta, hogy teste tudni fogja a dolgát.

Negyedik fejezet – Dzsekicsen

A horgásztanya minden szempontból megfelelt Dzsekicsenék igényeinek. Elöl egy kis fedett terasz volt, ahonnan a fák között lehetett látni a stéget, a ház háta mögött pedig egy csenevész fákból álló ritkás erdő takarta el a közeli falut a dombon.

Április lévén, vegyes volt a program. Ha sütött a nap, Dzsekicsen levitt egy nyugágyat a stégre, esős időben pedig a teraszon billegtette magát egy hintaszéken. Időnként felmentek a faluba bevásárolni. A kis vegyesbolt tulajdonosával már az első nap összebarátkoztak. Azt mondta neki Dzsekicsen, hogy Zoli unokabátyja, nemrég került ki a kórházból egy hosszú műtétsorozatot követően, és a lábadozás idejére kapták kölcsön a horgásztanyát.

A boltos már Zolit is kedvelte, de ha lehet, Dzsekicsen még szimpatikusabb volt a számára. Talán azért, mert közvetlenebb volt, mint a mindig zárkózott Zoli, de Maugli is elnyerte a tetszését. Ebben persze szerepet játszott Réka, a fiatal és nagyon jó kiállítású német juhász is, *aki* már az első pillanatban úgy közeledett Mauglihoz, mintha évek óta ismernék egymást.

Dzsekicsen többnyire csak kenyeret és konzerveket vásárolt, vagy mirelit készételeket, mert semmi kedve nem volt főzni. Kutyakáját is vett, de csak arra az esetre, ha a megmelegített ennivaló nem volt elég kettejüknek. Bepájkolt még egy rekesz sört is, meg néhány üveg finom vörösbort. Napközben a sörből ivott meg egy-két üveggel, míg esténként inkább a bort kortyolgatta. A sört néha Maugli is megkóstolta, ilyenkor Dzsekicsen tartotta az üveget, és jókat nevetett azon, hogy Maugli U-alakra hajlított nyelve az üveg

közepéig beért, és ha végzett az ivással, addig tekergett, míg végre egy jó nagyot sikerült büfögnie...

– Disznó! – mondta Dzsekicsen egyszer egy ilyen alkalommal, mire Maugli hosszan ecsetelte, hogy állítólag a kutya és a gazdája egy idő után kezd nagymértékben hasonlítani egymásra!

Dzsekicsen elgondolkodott. Az jutott eszébe, hogy Maugli igaziból hány olyan embernél tisztességesebb és értékesebb, mint akit Dzsekicsen megismert a nyomozóként eltöltött évek alatt! Maugli helyeslően billegette a farkát, és rögtön megvigasztalta Dzsekicsent, azzal, hogy ismer olyan embert, aki tisztességesebb néhány kutyánál... - Na, azért nem túl sok ilyen van! – tette hozzá, éppen csak elugorva a repülő papucs elől.

Réka minden alkalommal kitörő örömmel fogadta Mauglit, ez a boltosnak is feltűnt. Réka egyáltalán nem barátkozott könnyen, de jelen esetben Dzsekicsent is, és Mauglit is elfogadta. Maugli értékelt a dolgot, és gondosan ügyelt arra, hogy csak *olvasson*, de ne *írjon* a gondolatokban, sem Rékánál, sem a boltosnál. Sikerként könyvelte el, hogy önmagaként hódított, képességeit nem kihasználva.

Réka tüzelés előtt állt. Biztos, hogy Maugli magabiztossága, fantasztikus megjelenése erősen hatott rá, de főként az, hogy Mauglinak a játék terén iszonyatos lemaradása volt, és ezt most pótolta. Maugli az együtt töltött órákban megpróbált kívül maradni, *kizárta* Dzsekicsent, és egyszerűen *kutya* volt. Kutya, nagyon boldog kutya, amelyik ráadásul szerelmes...

Egyik este Dzsekicsennek eszébe jutott valami.

Rákérdezett Mauglira, hogy mi lesz, ha Rékára rájön a tüzelés? Maugli gondolkodott egy keveset, no nem a válaszon, mert az hamar kész volt, hanem a következményeken.

Nem tudták, hogy egy leendő nász Maugli és Réka között milyen képességű kölyköket eredményezne?

Maugli azt kérte Dzsekicsentől, hogy tegyen meg mindent annak érdekében, hogy szerelme beteljesülhessen! Dzsekicsen arra gondolt, hogy vagy Mauglit, vagy Rékát ivartalanítani kellene, de Maugli kétségbeesetten tiltakozott. Dzsekicsen ekkor bekapcsolta mobilját – hetek óta először –, és Apót kérte. Apó kapcsolatban volt azzal a laborral, ahol Mauglit annak idején vizsgálták

Arra kérte Apót, hogy nézessen utána, lehet-e egy nemzés eredménye a különleges képességek öröklése? Nos, a laborban nem tudtak erre választ adni. Maugli annak idején, mikor még Macskával volt, üzekedett néhány szukával, de korántsem biztos, hogy ezekből a „futó kalandokból” született kiskutya!

Apó azt javasolta, hogy engedjenek szabad teret az érzelmeknek, jelen esetben figyelemmel kísérhető az utódok sorsa!

Dzsekicsen egy alkalommal meghívta a horgásztanyára a boltost, egy jó halászlét helyezve kilátásba. A boltos soha nem fogja megtudni, hogy Dzsekicsen a szomszéd faluban vette meg a félkész halászlévet, tekintettel arra, hogy horgászbótot még az életben nem fogott a kezében!

Nos, a halászlé finom volt, a boltos hozzá is tette, hogy mennyivel jobb a házi, mint a „gyári”. Aztán kiültek a teraszra, pokrócot terítettek lábaikra, és csendes borozgatásba kezdtek. Gyönyörködtek kergetőző kutyáikban, és ahogy fogyott a bor, úgy hatoltak egyre mélyebbre a Világ nagy problémáit illetően.

- Nézd, milyen jól elvannak! – mutatott a kutyákra Dzsekicsen. – Szed a Réka antibébit?
- Remélem, Mauglinak tisztességes szándékai vannak – mondta nevetve a boltos – vagy hord magával gumit!
- És mi lesz, ha baba lesz? Bepereltek apasággival?
- Hát, úgy gondolom, felnevelnénk... Maugli nem tűnik rossz vérvonalnak!
- Rendben van, de a fészekaljából az elsőt én választom! – jelentette ki Dzsekicsen, bebiztosítva, hogy kontrol alatt tartja az esetleges következményeket.

Ötödik fejezet – Csikaszk

Hatszor érezte úgy, hogy teste szétszakad. Hatszor gondolta, hogy ennél nagyobb kín nincs a világon – és mégis volt. Hatszor könnyebbült meg, és csodálkozott rá egy-egy nedves kis szőrösomóra, melyekből olyan bizalom, olyan szeretetvágy, olyan ragaszkodás áradt, amelyet még senkivel szemben sem érzett.

Hat kis egyszerű világ költözött be agyába, követelve magának egy-egy kis zugot, vált részévé, alkotva egy olyan különleges egységet, amilyenre még nem volt példa, amióta világ a Világ.

Csikaszk, és a hat kölyök.

Egy huszonnyolc lábú, hét gyomrú, hét állkapcsú – de egy akaratú, egy agyú szörnyeteg. Illetve, még nem az... Most még csak egy szuka, hat újszülött kiskutyával, amelyik azt se tudja, honnan szerezzen annyi élelmet, hogy elegendő teje legyen, pedig ez nagyon fontos!

Ilyen éhséget még sose érzett. Egyszerre mardosta gyomrát – ahogy máskor is, néhány nap kihagyás után – és egyszerre jelentkezett már agyában is, ahol egy hatszólamú zümmögőkórus követelte az ennivalót, és ez összességében sürgetőbb volt minden eddigi éhségénél. Hét gyomrot maró éhség üzte Csikaszt, hogy *minden áron* kerítsen valami ennivalót! Gyomra csillapítására már voltak technikái, de az agyában jelentkező éhség felkészületlenül érte.

A szárazra, és álomba nyalt szőrösomókat szorongva hagyta magára. Vissza-visszafordult, de aztán már a fák eltakarták azokat, ekkor könnyű kocogásba fogott. Néha megállt, magasra emelte fejét, beleszimatolt a szélbe, néha meg egészen a földig süllyesztette orrát, az aljnövényzet által őrzött illatokban kutakodva.

A levegőből érkezett az első ígéretes illatfoslány, amely néhány rövid, a szélre merőleges futás, és ismételt szimatolás után szinte radarpontossággal megadta a maga helyét Csikasznak, *aki* pedig a legalapvetőbb geometriai ismeretekkel sem rendelkezett. A kutya tökéletes biztonsággal talált rá az erdei szeméttartóra. Arra,

amelyikben egy nejlonzacskóban négy rántothúsos szendvics ontott magából olyan kívánatos illatokat, hogy Csikas az szinte beleborzongott.

A billenő szeméttartóból minden kihullott, ahogy Csikas páros lábbal rátámaszkodott a peremére. Minden, a nejlonzacskóval együtt. A nejlon csak néhány másodpercig gátolta, a szalvéta pedig – átítatva a rántothús illatával – nemhogy akadályt nem jelentett, hanem szintén bekebelezésre került, a szendvicsekkel együtt!

Már csak vizet kellett keresni.

Egy nap. Egy nap haladék. Ennyit jelentett a szerencse. Lehet-e egy kóbor kutyának minden nap szerencséje?

Csikas nem gondolt előre. Egy kutyának – különösen, ha kölykei vannak – egyébként is éppen elég azonnali kérdéssel kell megbirkóznia, nem fér bele a jövő tervezése.

Azt a jövőt, ami Csikaszra és kölykeire várt, egyébként sem tervezhette meg senki. Talán csak az ördög.

Másnap nem talált ennivalót. Aztán a következő napon sem. A harmadik napon kiránduló gyerekek uzsonnáztak egy pokrócon. Csikas rájuk rontott, hörögve, felhúzott ínnyel, fogait csattogtatva, mire a gyerekek uzsonnájukat hátrahagyva visítva elmenekültek. Csikas a legnagyobb nyugalommal nekiállt elfogyasztani a szétdobált ennivalót. Amikor végzett, egyenként kiborogatta a gyerekek táskáit is, ahol talált még néhány, szalvétába csomagolt szendvicset, sőt, két főtt tojás is gazdagította étrendjét.

A gyerekek messzebről figyelték az eseményeket, és amikor Csikas a táskákat kezdte cibálni, a legnagyobb fiú egy gallyal a kezében megpróbálta elzavarni a kutyát. Csikas ekkor olyat tett, amit még egy hete sem tudott volna sajátmagáról elképzelni! Eszeveszeten, habzó szájjal ugrott a fiúnak, aki csak annak köszönhette épségét, hogy azonnal menekülőre fogta a dolgot.

Hatodik fejezet – Dzsekicsen

Dzsekicsen, amióta felnőtt lett, még sohasem volt ennyi ideig szabad, még sohasem engedhette meg magának, hogy ne kelljen törődnie a tanulással, a munkával, vagy akár a sporttal! Két hónap. Ennyit mondott Apó, és Dzsekicsen ezt komolyan is vette. Ahogy azt is, hogy utána valóban nekiállnak Mauglival kidolgozni azt a módszert, amivel a legtöbbet használhatnának a bűnüldözésnek. Persze úgy, hogy Maugli is, ő is megőrizze a legjobb formájukat! De, hát ez még a jövő zenéje, egyelőre a pihenés, a szórakozás az első!

Réka gyakran volt náluk, Bótosgyula még örült is neki, hogy nem kellett rá ügyelnie. Igazság szerint Rékát kint, az utcán nem lehetett poráz nélkül sétáltatni, mert ha elindult, semmiféle hívásra nem volt hajlandó visszajönni, viszont, amióta Mauglival „járt”, nem lehetett rá semmi panasz. Hiába, a szerelem nagy úr...

Maugli és Réka egymást üzték az erdőben, néha persze mást is, Dzsekicsen ebbe nem szólt bele. Arra gondolt, hogy egy ragadozó helye ki van jelölve a táplálékláncban, és nagyon álságos dolog arra hivatkozni, hogy egyen tápot, hiszen a tápok között is ott van a vadhúsos szárazkaja... Tehát nem közvetlenül, hanem közvetetten pusztul el miatta egy vad. Viszont egy ragadozó az erdőben fontos szerepet tölt be azzal, hogy karbantartja a vadállományt! Egyetlen róka, vagy kóbor eb sem dönt az egészségesebb, erősebb állat elejtése mellett, ha van gyengébb, vagy beteg állat a közelben! A vadászok ellenben pont az erejük teljében lévő, legpompásabb állatok elejtésére a legbüszkébbek...

Dzsekicsen gyakran magukra hagyta a kutyákat, illetve Mauglit figyelmeztette, hogy távollétében egyik szeme mindig legyen a házon, és Rékára is ügyeljen, ha éppen náluk volt. Persze, sose ment el hosszabb időre, legfeljebb vásárolni, vagy a sportújságért, esetleg éppen csak beköszönni Gyulának, egyeztetni vele, hánykor menjenek át Mauglival, amennyiben fenntartja a vacsorameghívást.

Egy ilyen alkalommal történt, hogy Bótosgyula lába mellől Réka ránézett, és Dzsekicsen agyában körvonalazódni kezdett egy kérdés.

– Maugli... Hol... hol van?

Dzsekicsen megdöbbsent. Réka?... Ez hogy lehet? – Otthon van. Átjössz hozzá?

– Igen... Elenged? – kérdően nézett fel Gyulára. Dzsekicsen kíváncsian várta Bótosgyula reakcióját, de ő továbbra is csak Dzsekicsenre nézett, bár automatikusan megvakargatta Réka füle tövét.

– Átengeded Rékát Mauglihoz? – kérdezte Dzsekicsen a boltost, aki bólintott, és oda akarta adni Réka pórázát. –... Nem kell... – gondolta Réka. – Nem kell! – mondta Dzsekicsen, és Rékával lába mellett elindult hazafelé.

Az úton *beszélgettek*, bár eléggé akadozva. Réka elmesélte, hogy Maugli néha beszél hozzá, és még a gondolatait is kitalálja, de csak azóta, hogy vemhes lett. Elmondta azt is, hogy ez a fajta eszmecsere rettentően szokatlan a számára, és teljesen megdöbbsent, hogy Dzsekicsen is érti, amit gondol. Most már kezd megbarátkozni a dologgal, hiszen kényelmesebb az élete így Mauglival, sokat segít az idősebb, és hihetetlenül tapasztaltabb kan támogatása, tanítása. Gyulának is kevesebb a gondja Rékával, hiszen a kutya könnyen meg tud felelni mindenféle elvárásnak!

Dzsekicsen nem tudta mire vélni, hogy Réka rendelkezik Maugli képességeivel! Alig várta, hogy hazaérjenek, mindenképpen végére akart járni a dolognak.

Mauglit a stégen találták. Dzsekicsen ilyen ingerültnek és tehetetlennek még sose látta kutyáját, az mintha megőrült volna. Hátán a szőr égnek meredt, farka, mint az üvegmosó, orra széle remegett, szeme fehérje felül teljesen kilátszott, és panaszosan nyüszített. Dzsekicsen várta, hogy Maugli *gondol neki* valamit, de a kutya egy árva foszlányt se küldött felé.

A fiú kétségbeesetten próbálta kitalálni, hogy mi lehet a baj. Semmi szokatlant nem vett észre, kutyája furcsa viselkedésén kívül. Maugli mintha észre se vette volna, hogy a fiú és Réka ott van, csak nézte mereven a vizet..

Dzsekicsen odalépett a kutyához, lehajolt, átfogta nyakát, és rákiáltott. Maugli ekkor felriadt, mintha akkor ébredt volna. – Dzsekicsen! – gondolta - Réka... De jó, hogy itt vagytok!

– Mi van veled? Megsérültél? Nem látok rajtad semmit. Baj van?

Maugli lassan összeszedte magát, szőre lesimult, aztán mesélni kezdett.

– Emlékszel, amikor azt ígértem Zolinak, hogy megtanítom a halakat, hogy kell bekapni a horgot?

Dzsekicsen persze, hogy emlékezett, hiszen ezen rengeteget nevettek annakidején! Maugli elmesélte, hogy amikor felébredt, és a fiú nem volt otthon, neki is eszébe jutott ez az – akkor még viccnek szánt – ígéret, és lement a stégre, kíváncsi volt, hogy a halakkal vajon tud-e beszélgetni? Lehasalt a deszkára, becsukta szemét, elkezdett pásztázni, és várt.

Néhány perc telt csak el, és egyszerre érezte, hogy agya tompulni kezd. Mintha valaki a jó meleg napon feküdne, és közben egy felhő lassan eltakarná a fényt, de ez a felhő egészen vastag és sűrű, mert nemcsak árnyék keletkezik alatta, hanem igazi sötétség!

Maugli lenézett, és a stég alatt, a sekély vízben egy jó méteres harcsát pillantott meg, ahogy percenként néhány méteres sebességgel araszolt a fenéken. Megpróbálta sugallni neki, hogy forduljon meg, de semmiféle reakciót nem vett észre a halon. – Jó, először tudjuk meg, hogy mit akar! – gondolta Maugli, és megpróbált *beülni* a halba. Az imént érzett tompulás erre erdősödni kezdett, és Maugli kétségbeesetten érezte, hogy egyre gyorsabban gurul egy végenincs lejtőn, és közben semmibe sem tud megkapaszkodni!

– Ki, be, ki, be, ki, be... – Lenézett, és látta, hogy a hal szája mozog így. – Ki, be, ki, be, ki, be...– Képtelen volt elszakadni, már nem látott semmit a stégből és a partból, csak valami homályos fényben imbolygó, lassan lefelé csúszó, gidres-gödrös szürke falat. A víz fenekét...

Ekkor kiabálást hallott, és egy kéz megrázta. A szürkesség felrobant, a hirtelen szemébe csapó fény szinte elvakította. Hunyorogva körülnézett.

– Dzsekicsen! Réka! De jó, hogy itt vagytok!

Maugli érezte, hogy Dzsekicsen szeretne még valamiről beszélni, de kérte, hogy ezt halasszák későbbre, ha nem sürgős. Annyira megviselte az öreg harcsa szintjén való gondolkodás, hogy mindenképpen szüksége volt egy kis kikapcsolódásra!

Rékával vagy tizenöt-ször körbefutották a tanyát, Dzsekicsen nem is igazán tudta, hogy ki kerget kit... Maugli hagyta abba a rohanást, lelassítva ezzel Rékát is, talán azért, mert a szukán látszott, hogy gömbölyödik a hasa. Leheveredtek, és igen intenzív lihegésbe fogtak.

Maugli kikérdezte Rékát, hogy mi volt a hazaúton, mit akarhat Dzsekicsen? Megdöbbsent, amikor megtudta, hogy Réka és a fiú beszélgettek! Nem értette, hogy ez miként lehetett, hiszen Réka sem, és Dzsekicsen sem evett semmi olyat, ami indokolná ezt a képességet!

– Gyere! – hívta Rékát, miközben feltápáskodott – Kipróbálunk valamit!

Elmentek a falu szélén álló házhoz, ahol egy roti vigyázott a „rendre”. Ismerték már, hiszen jövet-menet előtte szoktak elmenni. A kutya odajött a kerítéshez, nagy orrösszedörzsölések, farkacsóvák közepette üdvözölték egymást.

Maugli bekukkantott a roti fejébe, de ott a szokásos gondolatokon kívül mást nem talált.

– Próbálj meg gondolni neki valamit – mondta Rékának – úgy, ahogy Dzsekicsennel is csináltad!

Érezte Réka próbálkozását, ahogy kérdezte volna a másiktól, itthon van-e a gazdája? Maugli feszülten figyelt, de semmiféle reakciót nem olvasott ki a rotiból. – Nem Réka az! – gondolta, és ez némileg megnyugtatta. Nem szerette azokat a dolgokat, amiket nem értett. Így azért nyugodtabban ment oda Dzsekicsenhez, azzal, hogy vágjanak bele a beszélgetésbe!

Dzsekicsen elmondta Mauglinak, hogy a legnagyobb megdöbbenésére azt vette észre, hogy Réka is tud olvasni a gondolataiban. Maugli elmesélte viszont, hogy Rékát letesztelte, így máshol kell keresni a megfejtést!

A fiú elgondolkodott. Leült Rékával szemben, és beszélgetni kezdtek. Azt vette észre, hogy Réka csak a számára megfogalmazott gondolatokat érti, a többit nem! Kipróbálta, hogy arra gondolt, nemsokára vissza kell vinnie Rékát Bótosgyulához Réka nem reagált. Ekkor Dzsekicsen azt gondolta: – Réka! Indulunk haza! – erre a kutya rögtön felállt, és nagy kanyarításokkal nyalogatni kezdte a szája szélét. – Úgyis nagyon megéheztem! – gondolta vissza.

Amikor a roti által őrzött házhoz értek, Dzsekicsen odament a kerítéshez, és megsimogatta a kutya kinyújtott fejét. – Itthon van a gazdád? – gondolta a kutyának, és feszülten várta a hatást. A roti abbahagyta a farkcsóválást, hátralépett, és döbbenet nézett Dzsekicsenre. – Ez mi? – Csaholni kezdett. – Te kérdezted? – Igen! – gondolta Dzsekicsen. Érezte, hogy a roti teljesen feszült. – Nyugodj meg, semmi baj! Már megyünk is!

Elfordult a kerítéstől, és Rékával együtt indultak tovább, a faluba, a boltoshoz. Réka az egészszöböl nem értett, és nem érzett semmit.

Maugli még odament a kerítéshez, és néhány simogató gondolattal megnyugtatta a rotit. Ilyesmiben már volt tapasztalata.

Hetedik fejezet – Csikas

Fantasztikusak voltak a kölykök, mind a hat! Már kinyílt a szemük, és kezdtek felvenni egyéni, és igen sajátos tulajdonságokat! Ez érdekes volt, mert úgy tudtak önálló egyéniségek maradni, hogy közben tudatuk képes volt a teljes összekapcsolódásra.

A kölykök annak ellenére, hogy még csak néhány hetesek voltak, szinte mindent tudtak a világról – igaz, egyelőre csak elméletben. Persze, sok olyan kérdésük volt, amire Csikas képtelen volt megválaszolni, egyszerűen azért, mert minden válasz újabb és újabb kérdéseket szülne! Ezekre Csikas a – Majd, ha már nem szoptok! – kitérő, illetve odázó választ adta. A fészken belül ez később lerövidült „majdhamár”-ra, és gyakran használták a kölkök egymás között is, ami ettől fölöttébb érdekessé lett... A másik gyakran használt kifejezés a *fészek* volt, ez tulajdonképpen az otthont, a családot jelentette.

Nos, Csikasnak gyakran magára kellett hagynia a *fészket*, hiszen a kölykök egészségesek voltak, és ehhez mérten kellőképpen éhesek.

Eleinte tele volt aggodalommal, ha magukra hagyta a kölyköket, de egyszer hazafelé tanúja volt, amikor egy vagány kanrókát a *fészek* megregulázott! A róka a végén örült, hogy ép ésszel el tudott rohanni, és talán még azóta sem tudta feldolgozni magában azt a néhány másodpercet, amíg szűk agyában egyszerre hat másik személyiség üvöltözött egymásnak ellentmondó parancsokat! – Állj fel! Fussál! Feküdj! Balra! Jobbra! Ugorj! – el kellett telnie jó néhány másodpercnek, mire kitalálta, hogy ezek közül legszívesebben a – Fussál! – parancsnak engedelmeskedne, nos, ezt végre is hajtotta. Azóta még a környéket is kerüli...

Csikasnak inkább az ennivaló miatt volt aggódnivalója, bár, amióta levetközte neveltetése gátlásait, könnyebb volt a dolga. Percnyi gondolkodás nélkül mészárolt le elkóborolt házimacskákat, nálánál kisebb kutyákat, az erdő kisebb vadjairól nem is beszélve. Olyan szerencséje, mint amilyen az uzsonnázó gyerekek kirablásánál volt, nem volt többet. Minden falatért meg kellett küzdenie.

Egyik alkalommal már a fél éjszaka eltelt, és még mindég nem talált annyi ennivalót, ami elég energiát adna a hat kölyök megszojtatásához! Ráadásul szeretett volna valami nagyobb állatot is hazavinni, részben tartaléknak, részben azért, hogy a kölykök fokozatosan kezdjenek hozzászokni a húshoz. Ismerjék meg a hús, a vér szagát, ízét, kezdjenek hozzászokni a gondolathoz, hogy előbb-utóbb le kell szokni a tejről...

Ideges volt, mert már közeledett a hajnal, és akkor a kiserdőben egyre több lesz a kocogó, aztán később a kiránduló... Akkor már a fészekre kell vigyázni!

Egy kecske szagát érezte meg. Akkor még nem tudta, hogy kecske, csak amikor az egyik erdőszéli ház udvarára bemászott, és meglátta a kis, fekete kamerunit bekötve egy fészerbe.

Fellökte, és teljes súlyával rákapaszkodott, húzni kezdte, amitől a kecske nyakát egyre jobban feszítette a kötél, egyre elhalóbban mekegett, és egyre erőteljesebben rugdosott. Megváltás volt számára, amikor Csikas az átharapta a torkát.

A kutya néhány perc alatt elrágta a kötelet, aztán kibővítette a lyukat a kerítésen. Nagyon fáradtan, de nagyon boldogan cipelte le a kecskét a fészekbe.

Nyolcadik fejezet – Dzsekicsen

Az eddig tapasztaltak azt igazolták, hogy Dzsekicsen képes a telepátia - legalábbis kutyákkal.

Nagy izgalom vett erőt a fiún, hiszen ez egész más alapra helyezné a további teendőket! Nem kellene Mauglit a végsőkéig kiszipolyozni, nem kellene „üveghangra járatni”, nem kellene egy kutya jelenlétét olyan szituációkban is megmagyarázni, ahol az egyáltalán nem egyszerű!

No, de először is végére kell járni, hogy emberekkel kapcsolatban is működik-e a dolog?

Kockázat nélkül a kollégákkal, vagy Zolival, illetve a lélekgyógyászokkal próbálhatta volna ki, hiszen ebben a körben nem okozott volna meglepetést, ők az eddigiekből is vastagon kivették a részüket. Viszont a kíváncsiság ott munkálkodott a fiúban, ezért úgy döntött, Bótosgyulát megkóstolja.

Odafelé egész úton „tréningezett” Mauglival, *aki* hasznos tanácsokkal látta el, például azzal kapcsolatban, hogy miképpen lehet valakit úgy lefigyelni, hogy az illető ne vegye észre! Dzsekicsen azt találta ki, hogy sörözésre csábítja Gyulát, hiszen ivás közben indokolt lehet néhány hosszabb-rövidebb szünet a beszélgetésben, és Dzsekicsen úgy vélte, ilyenkor nyugodtabban tud majd figyelni a férfi gondolataira!

Zárás előtt értek a boltba, és Dzsekicsen köszönés helyett azt kérdezte, hogy hány üveg sörnél kap kedvezményt a nagy tételre való tekintettel? Gyula erre megkérdezte, hogy vendéget vár-e, de Dzsekicsen *már tudta*, hogy Bótosgyula is tudja, a sört nem elvinni akarja, hanem együtt fogják meginni...

– Tíz üvegnél ötven százalék kedvezményt adok! Tizenöttnél százat!
– mondta Gyula, mire Dzsekicsen megkérdezte, hogy hány üvegnél kaphat egy kis költőpénzt is mellé?...

Gyula rátette a lakatot a kisbolt ajtajára, becsukta a kertkaput, és odaszólt Rékának, hogy vigyázzon a házra! Mauglinak is kijutott, neki meg azt javasolta, hogy figyeljen a leendő gyerekei anyjára, nehogy megerőltesse magát a nagy vigyázásban!

Bementek a házba, de csak két dzsogingfelsőért – hiába volt napközben meleg, az esték még hűvösek voltak – aztán kiültek a teraszra. Gyula kinyitott három üveg sört. Tudta, hogy az üveg szisszenésére megjelenik a terasz alsó korlátja alatt egy szőrös fej... Maugli ugyan nem ivott meg egy egész üveg sort egy este, de szándékosan nem tálba öntötték, nagy élmény volt látni Maugli harcát az üveggel! Persze, a kutya pontosan tudva, hogy milyen jól szórakoznak rajta, még rá is tett egy lapáttal. Látszólag *iszonyú* szomjúság kínozza, mohón szürcsölt, fogait csikorgatta az üveg száján, aztán, amikor végzett, szája elé emelt mancsa mögött

böföntett egy nagyot... Ezen az estén Réka rátett még egy lapáttal! Odament Mauglihoz, mancsát a nyakára tette, és olyan képpel nézett a férfiakra, mint amikor egy feleség elnézést kér becsicsentett férje viselkedése miatt!

Beszélgettek, iszogattak, nevettek a kutyákat, és Dzsekicsen közben elkezdte szégyellni magát.

Úgy érezte, mintha leselkedett volna. Eleinte csak gondolatfoszlányokat csípett el Gyulától, aztán belejött, és gyakorlatilag folyamatosan kiolvasta barátja agyát. Nem tudott meg semmi újat, hiszen eddig is tisztában volt azzal, hogy barátja egy szeretetreméltó, őszinte ember!

Amikor Maugli és Réka a rohangászásban kifáradva a terasz elé heveredtek, Dzsekicsen megkérdezte kutyájától, hogy miképpen tud kívül maradni? A tanácsot megfogadva, ettől kezdve az este ugyanúgy zajlott, mint máskor. Talán csak Dzsekicsen volt csendesebb a megszokottnál, de ez Bótosgyula betudta a sörnek.

Amíg hazaértek, Maugli elmagyarázott a fiúnak egy pár technikát – a kizárást, a kívülmaradást, a pásztaázást, az agresszív beütést, és még sok más – amit annakidején Macskával már eredményesen alkalmaztak. Aztán otthon Dzsekicsen még sokáig ébren volt, és rájött, hogy itt semmiféle csoda nem történt, egyszerűen a mindenkiben meglévő képesség fejlődött ki benne, a folyamatos gyakorlás miatt! Eddig azért nem vette észre, mert eszébe sem jutott. Réka viszont, amikor kérdőn ránézett, Maugli nézésére emlékeztette, ezért reflexszerűen *rányitott*, így hallotta meg a kutya gondolatait.

Amikor Dzsekicsenben helyrekerültek a dolgok, akkor ebből a szempontból megnyugodott, viszont egy egészen másfajta izgalom vett rajta erőt.

Elképzelte, hogy micsoda távlatok nyílnak meg előtte, új képességei birtokában!

Nem is vette észre, hogy elaludt. Hiszen álmaiban sem fordultak elő nagyobb csodák, mint a valóságban...

Kilencedik fejezet – Csikaszk

A kölykök fantasztikusan fejlődtek! A *fészek*, úgy tűnt, minden akadályt legyőzött! Az éhség már a múlté, Csikaszk és kölykök azt a vadat derítették fel – és ejtették el – amelyiket csak akarták!

No, azért a lehetőségek szűkültek is, folyamatosan, és ez tulajdonképpen pont a sikeres vadászatok miatt volt... Azért nem buktak le, mert gyakorlatilag minden vadat szőröstül-bőröstől elfogyasztottak, így senki nem talált rá szétmarcangolt tetemekre, a vadak pedig ugyan kinek hiányoznának?

Néhányan tettek ugyan feljelentést háziállatok eltűnése miatt, de amióta Macska meghalt, ezeknek a hatóságok nem tulajdonítottak túl nagy jelentőséget.

A *fészeknek* nem kellett tartania azért sem a lebukástól, mert tagjai kiválóan rejtőzködtek. Tizennégy szem, tizennégy fül és hét fantasztikus szimatú orr vigyázta, és az egészet egy *összekapcsolódott, egységes tudat* koordinálta. Amit az egyik látott, látta a másik hat. Amit a másik szimatolt, azt érezték a többiek.

Ezek a kutyák nem csaholtak, nem csóvázták a farkukat, nem dugták össze az orrukat, és képes lett volna bármelyikük csukott szemmel is végigmenni egy pallón, ha azt akár csak *egy tagja látta a fészeknek*.

Élhetek volna az erdőben gond nélkül, akár évekig.

Ha nem fogytak volna el az állatok. Azok, melyek nélkül a hétfejű szörnyeteg nem létezhet, hiszen náluk, mint minden érzés, az éhség is hétszeres erővel jelentkezik. Ha valaki volt már *iszonyatosan éhes*, az szorozza be héttel, akkor lehet elképzelése arról, amit a *fészek* mindegyik tagja érzett, amikor már negyedik napja nem ettek néhány pocoknál többet.

Csikaszk gondolkodott. A *fészek* gondolkodott. Ez a kettő már nem ment egymás nélkül.

Azon gondolkodtak, hogy mit tegyenek *azonnal*, – és mit tegyenek később?

Nos, *azonnal* enni kell valamit! A *későbbet* meg is kell élni!

Már hajnalodott. Egy triatlonos közeledett a kis erdei úton. Egyenletesen rakta egymás után izmos lábait, és, bár túl volt vagy három kilométeren, nem volt szaporább a pulzusa, mint a postásnak a kertvárosban.

Lába, keze, csípője, válla tökéletes harmóniában mozogott, hosszú évek rutinja tette ilyenné. Már nem versenyzett, nem az edzés volt a célja, hanem a futásért önmagáért futott. Olyan volt ez már neki, mint a reggeli fogmosás, vagy a borotválkozás. Minden nap, keresztül az erdőn, a kis erdei büfében egy rántothúsos szendvics egy pohár tejjel, onnan be a kapitányságra, aztán egy zuhany – és mire ezekkel végzett, a kollégái is beértek.

Tizenöt éve mindig ő ér be elsőnek.

Csikas és a fészek biztosan számíthatott arra, hogy jönni fog – de azt is tudták, hogy vele nem a legkönnyebb utat választották!

A triatlonos közeledett. Csikas két kölyke már várta az ösvény két oldalán, és amikor a férfi elfutott közöttük, némán mögécsatlakoztak.

A férfi meglepődött, de nem ijedt meg, inkább szokatlan volt neki a kutyák viselkedése. Nem ugattak, nem csóválták a farkukat, egyszerűen futottak mögötte.

Egyáltalán nem viselkedtek fenyegetően, mégis nyomasztó volt látni, ahogy centiméteres pontossággal tartják a követési távolságot.

A férfi gyorsított – voltak tartalékai –, de ugyanezt tették a kutyák, még akkor is, amikor a férfi már úgy érezte, hogy ezt az iramot már nem lesz képes sokáig tartani.

Igen rossz érzései voltak. Ha a kutyák megtámadták volna, biztosan szembeszáll velük, és fizikai állapotát tekintve jó esélyei lettek volna, hogy megfutamítja azokat. De hát nem támadtak... Csak futottak, ha lassított, akkor azok is, ha gyorsított – bár ez már nehezebben ment – hát ebben is alkalmazkodtak hozzá.

Megállt, megfordult, és toppantott a kutyák felé. A várt hátrarebbenés elmaradt, viszont kijött az oldalsó bokrokból két újabb kutya, pontosan ugyanolyanok, mint az első kettő, csak ezek nem lihegtek. A négy eb ült egymás mellett az ösvényen, elzárva a visszautat. A férfi tanácstalanul állt, egyszer csak fejében, mint egy kiáltás, felhangzott: - Fuss! Fuss! Fuuussss!!!

Megfordult, futni kezdett. Azok négyen felálltak, és ismét követték, előbb mind a négyen, majd a két fáradtabb lemaradt. – Fuss! Fuss! – már pánikban volt, minden maradék erejét összeszedte, és rohant, most már úgy, mint aki az életéért fut...

A veszély miatt az adrenalin szétáramlott testében, és soha nem remélt tartalékokat mozgósított. Olyan sebesen futott már, mint versenyzőkorában, és valóban, a két kutya lemaradt. Boldogan lassított, ideje volt, a szíve zakatolt, a levegő sípolt, ahogy nyitott szájával kapkodott utána. Lelassított kocogásra, majd megállt. Előrehajolt, két tenyerét térdein nyugtatva várt, hogy pulzusa lassuljon, hogy lábaiból elmúljon a remegés.

– Itt vagyok! – hallotta, vagy inkább csak érezte. Felnézett, és meglátta, hogy vele szemben három kutya – egy nagyobb, és két akkora, mint az előzőek - ül, és őt nézi. Jeges rémületet érzett. Közben neszezést hallott hátulról, a két, imént leghagyott eb érkezett meg és ült le, mereven nézve őt.

A két, először leghagyott kutya is feltűnt, könnyű kocogással közeledtek.

A férfi a kör közepén állt, rebbenő tekintetét egyikről a másikra vetette, *és már nagyon tartott attól a pillanattól, amikor majd a két első kutya odaér.*

Még fél perc, a kutyák megérkeztek, és leültek. Egyik a jobboldalon, a másik a balon. Hét kutya, egy szinte szabályos hétszög csúcsain, ül, nézi őt. – Heten, mint a gonoszok – gondolta. – Mi az, hogy gonosz? – hallotta a kérdést agyában. – Éhes! Éhes vagyok! Éheséheséhes!...

A hét kutya, mintegy varázsütésre, egyszerre állt fel, és a kör közepéig a másfél métert egy pillanat alatt tette meg.

- Éheséheséheséhes!... zakatolt a férfi agyában, abban az utolsó néhány másodpercben, amíg még öntudatánál volt.

A néhány száz méterrel arrébb munkába igyekvő büfés semmit sem hallott. Se ugatás, se csaholás, se morgás. A bugyborékolásba fúló hörgés nem hallatszik messzire.

A büfés betette a mikróba a szendvicset, de nem indította meg, csak beállította előre az egy percet. Kiöntötte a tejet is, aztán kezdte kitémasztani a felnyíló vasablakot – ez ilyenkor keskeny féltetőként funkcionált, az alsó részt meg lehajtotta, és ez lett a pult. A szatyorból elővette a három friss, még meleg kenyeret, az elsőt felszelte. Ezt máskor már a beszélgetés közben szokta megtenni, a falatozó századosnak mindig voltak érdekes témái – többnyire a napi politikával kapcsolatban – azokat szokták megvitatni.

A büfés három éve minden munkanapon, a szabadságolásokat kivéve, első vásárlójaként üdvözölhette a századost. A számlát csak kéthetente rendezték, a tiszt mindig gavallér volt, igaz, hogy azt az egy szelet húst nem is a többivel sütötte a büfés felesége.

A százados felesége viszont még aludt, amikor csengett a telefon. – Csókolom, Pista vagyok! – az alosztályvezető volt. – Mikor jön be a főnök? Kilencre bent kell lennünk az Ügyészségen! Vagy kocsival megy, és ott találkozunk? - Várjon, Pista, megnézem, itthon van-e? – mondta az asszony, majd néhány perc múlva ismét felvette a kagylót. – Nincs itthon, de a kocsikulcsot nem vitte magával! Ja, és a váltóegyenruhája is itthon van, mindenképpen be kell mennie, ha más nem, hát átöltözni! Hány óra van? – Fél kilenc... De ne tessék

megijedni, biztosan mindjárt bejön, majd mondom neki, hogy szóljon haza!

A rendőr tudta, hogy baj van, de semmiképpen nem akarta a főnök feleségét megrémiszteni.

- Gyerekek! Mindenkit berendelni, aki él és mozog! Átfésüljük a kiserdőt! – mondta a körülötte állóknak. – Ha Macska még élne, hát igencsak be lennék rezelve... De azért így sem vagyok nyugodt – gondolta. – Más ilyenkor szokta felhívni a Rendőrséget. De én most ki a túróát hívjak fel?!

Tizedik fejezet – Dzsekicsen

- **N**em Túró, hanem Túri! Őrnagy! Ő foglalkozott a Macska- féle gyilkosságokkal ott, a kiserdőben! – mondta Apó a kiserdőhöz közeli kapitányság vezetőjének. – Miért kérdezed?

- Mert az egyik osztályvezetőnket valószínűleg megölték, pontosan arrafelé. – mondta az őrnagy.

- Hogyhogy *valószínűleg*? Nem tudjátok, miként halt meg?

- Azt nem tudjuk, hogy meghalt-e? Egy hatalmas tócsa vért találtunk, az egyértelműen az övé, de a holttestnek semmi nyoma! Ja, és rengeteg kutyalábnym...

- A szentségít... - mondta Apó. Rossz érzései lettek, de nem igazán tudta, hogy miért. Az, hogy esetleg megöltek valakit – nos, hát az ő szakmájában azért ez elég gyakran előfordul. Ha kolléga az illető, nagyon szomorú, mert ez kettős győzelem az alvilágnak, hiszen elkövette a legszörnyűbbet, és még az ellene harcolók is fogynak, de az ilyen esetek csak fokozták a vágyat, hogy elkapják a tettest. Itt azonban más volt a rossz érzés oka!

Eszébe jutott az a szörnyű időszak, amikor Macska ellen vívták hosszú időn át eredménytelen harcukat, az, amikor egy olyan ellenféllel kellett szembeszállni, akinek képességei meghaladták a felfoghatót, az, amikor a logika és a szorgalom, a tehetség és a kitartás nem elegendő az eredményhez.

- Túri vagy fél évig nem lesz elérhető. Szabadságra, és tanulmányútra küldtem! Nem szívesen rendelném be, csak ha feltétlenül szükséges. Mindenesetre kapcsolatba lépek veled, Ti meg szóljatok, ha valami új dolog merülne fel!

A százados keresése tovább folytatódott, nyomkövető kutyákat hozattak.

Érdekes, és szokatlan jelenség volt, hogy a szagnyomokon a kutyák a szélrózsa minden irányát felvették, minden indítás másfele vitt. Amikor aztán eljutottak néhány száz méterre, a kutyák rendre megzavarodtak, elengedték a nyomot, szűkülve rohantak vissza gazdáikhoz, és semmiféle parancsnak, utasításnak nem voltak hajlandóak engedelmesskedni!

A kapitány ezek után elrendelte a kiserdő szisztematikus átfésülését, amiben a polgárőrök is segítettek, hiszen annakidején elég jól kiismerték a terepet.

Folyamatos rádiókapcsolatban voltak egymással, így mindenki azonnal értesült arról, ha valami szokatlan dolog került elő. Nem csoda hát, hogy szinte egy időben a siettek helyszínre, amikor ráakadtak a fészekre.

Itt megtalálták a százados koponyáját és medencecsontjának nagy részét, a trikóját, sortjának cafatjait, és az öltözőszekrény kulcsát, amit futás közben a nyakában hordott egy zsinóron.

Nem tudhatták még bizonyosan, hogy a százados maradványait találták meg, de mindenki érezte, hogy ez az igazság. Csak megálltak a fészeknél, egy pillantást, ha vethettek a hófehér, ezerszer lenyalogatott csontokra, de már *mindenkiben* egy sürgető érzés munkálkodott. – Szaladj! Menekülj! Fuss! Fuusss!!! – és ez az egész kezelhetetlenné tette a helyszínelést.

Aki csak megközelítette a fészket, azonnal képtelenné is vált a gondolkodásra, a *kényszer* vette át agyában az irányítást, és minél gyorsabban távol akart kerülni a helyszíntől. Sőt, az is előfordult,

hogy a nyomkövető kutya esett pánikba, és megmarta a pórázt tartó kutyavezetőt!

Néhány nap elteltével nem volt más választása a kapitányság vezetőjének, minthogy ismét felhívja Apót. Az életesek vezetője SMS-t küldött Dzsekicsennek, aki másnap reggel, amikor bekapcsolta készülékét – ezt tette minden reggel, pont ilyen céllal –, és elolvasta, azonnal felhívta Apót.

- A Horgásztanya-különítmény parancsnoka jelentkezik, a létszám kettő! Jelentem, értelmes élet nyomaira bukkantunk, de azok nagyon régiiek, úgy látszik, már kihaltak...

- Lassíts Dzsekicsen, baj van, és a tanácsodat kérném! – vágott közbe Apó, bár nagyon örült, amikor meghallotta a fiú bolondozását. Elmesélte a történeteket, és persze Dzsekicsen gondolkodás nélkül megígérte, hogy azonnal hazamennek Mauglival. Maugli az egész beszélgetést hallgatta, nagyon megrendítették a történetek.

A szennyest a kocsiba hajtották – legalább gépben mossa ki, gondolta a fiú – aztán már indultak is. Még beugrottak Bótosgyulához. Dzsekicsen elmondta, hogy haláleset történt a családban, néhány napra bemennek a Nagyvárosba. Odaadta Gyulának a kulcsokat, és megkérte, nézzen néha a tanyára. Maugli addig meglátogatta a mindenórás Rékát. Sok mondanivalója nem volt, de talán egy kicsit többször nyalogatta meg Réka orrát, mint máskor, nyilvánvalóan tele volt szeretettel és aggodással Réka iránt.

Aztán elindultak. Néhány óra múlva Dzsekicsen jelentkezett az erdő melletti kapitányság vezetőjénél, aki megmutatta a keletkezett aktákat, és előszóban kiegészítette azokkal a dolgokkal, melyeket leírni nem lehetett.

- **B**orzalmas érzés volt, hidd el! Az ember néhány másodperc után úgy érzi, hogy megbolondul! Csak egyet lehet, menekülni! Azt se tudom, hogy azt a néhány csontot hogy szedtük össze! Az egyik kocsit, amit elsőre otthagytunk, csak harmadik kísérletre tudtuk elhozni!

Dzsekicsen azt gondolta, hogy érti, Maugli pedig *tudta*, hogy miről beszél a kapitány. Annakidején Macskával használták is ezt a

fegyvert, képesek voltak embert is, állatot is sokkolni! Sőt, néha csak szórakozásból csinálták, jót derülve a következményeken.

Jelezte Dzsekicsennek, hogy kérjen egy kis időt, menjenek el sétálni, mielőtt kimennének a helyszínre!

- Tudom, hogy miről beszélt a kapitány! Ha nem láttam volna Macskát meghalni, azt hihetném, hogy ő az... Gyere, gyakoroljunk!

Leültek a játszótéren egy padra, és Maugli részletesen elmagyarázta Dzsekicsennek, hogyan tudnak összedolgozni. Hogy lehet egymás akaratát erősíteni, hogy lehet felváltva nyugalmat és pánikot okozni, hogy lehet egymásnak ellentmondó „parancsokat” küldeni, és miként lehet valakinek az önálló akaratát porrá zúzni...

Dzsekicsen szégyellte magát, de nem volt más választása, néhány, kutyáját sétáltató járókelőnek bizonyára megmagyarázhatatlan élményeket szereztek, amíg új ismereteit készséggé fejlesztette...

Mauglinak még egy hasznos tanácsa volt, a *kizárást* kellett gyakorolniuk. Ezt eddig is alkalmazták, de csak egymással, vagyis *nem agresszióval szemben!* Ha magányra vágytak, jelezték, de ez csak annyi volt, mintha kitennék a táblát – Kérem, ne zavarjanak! –, de most azt kellett begyakorolni, hogy *bezárkózzanak a kutakodó elme elől!*

Dzsekicsen megnézte a térképen, hol volt a *gyilkosság* helyszíne, illetve a fészek helyét is, és elindultak.

Azt a helyet, ahol megölték a századost, könnyen megtalálták, hiszen az ösvényen volt, ráadásul egy hosszú, egyenes szakasz végén. Maugli megpróbálta a szagok alapján megfejteni a történeteket, de képtelenségnek tűnt, hiszen azóta emberek és állatok tízei járták össze a helyszínt. Úgy döntöttek, hogy gyalog mennek át a másik helyszínre, ahol a százados maradványait megtalálták. Dzsekicsen nem akarta, hogy a kocsiból kiszállva, direktben hassanak rájuk az ellenséges erők! Így, hogy lépésről lépésre közelítik meg a helyszínt, remélte, hogy minden válaszlépésre elegendő ideje marad.

Mintegy fél kilométerre a megadott helytől kutyát érzékeltek. Illetve, Maugli „fogta”, aztán figyelmeztette Dzsekicsent, aki kisvártatva szintén megérezte a kutya agyát.

Nos, ez a kutya nem úgy gondolkodott, ahogy ezt Dzsekicsenék megszokták. Nyüzsögtek agyában a kérdések, és furcsa módon a válaszok is!

- Jönnék! – Hányan? – Ketten vannak! Egy ember és egy kutya! – Mit akarnak?

Ekkor Dzsekicsen megérezte, hogy agyába néznek. – Zárj ki! – érezte Mauglit, aki ezzel egy időben be is zárult előtte. Dzsekicsen is azonnal blokkolt, mire ezt érezte az idegen kutyából:

- Nem látok bele! – Micsoda?! Az nem lehet! – Sötét... Sötét, nem látok bele! Mintha meghalt volna! – De jönnék? – Igen! A kutyába se látok bele!

- Ketten vannak. – hallotta most Mauglit Dzsekicsen. – Nem, már hárman! Eddig azokat azért nem éreztem, mert messze voltak! Próbáljunk csak egymás felé nyitni!

Már Dzsekicsen is érezte a második kutyát, aztán kisvártatva a harmadikat.

Nyilvánvaló volt, hogy a három idegen kutya tanácstalan, úgy tűnt, szokatlan volt számukra a csukott agy. Hirtelen megsaporodtak a kérdések és a válaszok, Dzsekicsenék már tudták, hogy kisebb farka verődhetett össze, - és ekkor megjelent a *domináns*.

- Elzavarni! – adta ki a parancsot, mire Dzsekicsent majdnem letaglózta a sokk. – Fuss! Rohanj! Fordulj meg! Ül le! Fuss! Fuss! Megöllek!

Dzsekicsen a fülére tapasztotta kezeit, bár tudta, hogy ez nem számít. Szinte kétrét görnyedt, közben látta, hogy Maugli gerincén áll a szőr, de áll a kutya is, és egyszer csak beüvölt Dzsekicsen agyába: - **ZÁRD KI!!!**

Igen, Dzsekicsen késésben volt. A saját gondolataiból kizárta az idegeneket, de arra, amit azok gondoltak, éppenséggel még fel is volt fokozva az érzékenysége! Így aztán hatványozottan érvényesült az idegen kutyák összehangolt támadása.

- Gyertek! – hallotta most Mauglit, de a kutya ezt most csak úgy *általában* gondolta, azzal a szándékkal, hogy minden élő a közelben érezze. Dzsekicsen ráerősített, megértve, hogy kutyája egy szemtől-szembe találkozást provokál. – Fuss! Rohanj!... - érezte egyre gyengébben, hiszen a kizárás egyre jobban sikerül, de helyette a – Gyertek! -et küldte, ráhangolva Maugli ütemére.

A *domináns* leállította a támadást, és annyit küldött vissza, hogy kijönnék a takarásból. Maugli és Dzsekicsen feszülten várakozott. Ekkor kilépett a fák közül egy terrier-szerű kutya, majd kisvártatva még hat, szemmel láthatóan még fiatalok, szinte kölykök.

Maugliban és a szukában egyszerre kezdett fészkelődni a gyanú, és egyszerre döbbentek rá arra, hogy hol találkoztak.

- Téged zavartalak el a halott nő mellől. – jelentette ki Maugli. – Igen, én pedig majdnem éhen pusztultam! Vemhes voltam, nemem kellett volna, de elzavartál! – szinte sütött a gyűlölet a kutyából. – De te akkor már ettél a nőből! – Éppen csak egy pár falatot!

Dzsekicsen és Maugli most már mindent értett. Azt viszont nem tudták, hogy mit tegyenek?

– Velünk kellene jönnötök! – Na nem! Az ember – az ellenség! – ezt már egyszerre gondolta a hét kutya, mintha egy begyakorolt szöveget skandálna. – Az ember az ellenség!

Maugli és Dzsekicsen érezték a pillanatot, amikor a hét kutya támadásba lendül. Maugli odalökte Dzsekicsennek, hogy fusson a kocsihoz, mert nem képes megvédeni, de feltartja a támadást, amíg biztonságos távolságba nem ér. Három kutya támadta Dzsekicsent, míg a szuka a másik hárommal rontott Mauglinak. Dzsekicsen látta, hogy az egyik testhosszal megelőzte a többit, és habzó szájával rontott neki, a levegőben tette meg az utolsó métert egy nagy ugrással. Dzsekicsen egy *sokuto*-val, egy kifordulást követő sarokrúgással fogadta, így az gyakorlatilag törött nyakkal ért földet. A másik két

kutya megdöbbsent, hirtelen elvesztették a fonalat, életükben először találkoztak a *kizárással*! Azzal, hogy nem érezték előre az ellenfél tetteit, hirtelen hátrányba kerültek. Dzsekicsen, kihasználva a néhány másodperces megtorpanást, azonnal futni kezdett. Némileg aggodott Maugli miatt, de igazán nem tudott olyan helyzetet elképzelni, hogy óriási termetű *barátja* valóban veszélyben legyen!

Ténylegesen nem is volt. A legelőször közelébe érő kölyköt egyszerűen fellökte, egyik lábát a farára, a másikat a lapockájára tette, a hatvanvalahány kilós nyomás alól az képtelen volt kikeveredni. Aztán a félelmetes agyarak összezárultak a gerincen, a csavargatásra nem is volt igazán szükség. Egyre csituló remegés futott végig a kutyán, aztán elernyed. Közben Maugli a megtorpant szuka szemébe nézett.

Csikasz úgy érezte, hogy az agyából darabokat szaggatnak ki. Kétszer érezte egymás után, mintha végtagjait tépték volna le, mintha egy paraszat nyomtak volna a fejéhez. Kétszer érezte, hogy kevesebb lett.

- Megállj-t gondolt fiainak, aztán a nyugodtan fekvő, mellső lábait a halott kutyán nyugtató Mauglihoz fordult. – Most menj el, vagy neked rontunk! Lehet, hogy erősebb vagy, lehet, hogy nem élnék túl, de te sem! – Jó, de visszajövünk! – mondta Maugli, és felállt, majd hátra sem nézve, elkocogott. Csatlakozott az eseményeket tisztos távolból végignéző Dzsekicsenhez, majd együtt indultak vissza, a kocsihoz.

Már tudták, hogy ki az ellenség, de azt is, hogy legközelebb nem úsznak meg ilyen könnyen. Járhattak volna sokkal rosszabbul! Biztos, hogy pillanatnyi lépéselőnyüknek köszönhetően csak átmeneti győzelmüket, annak, hogy a falka nem ismerte a *kizárást*! Egyszerűen eddig nem volt rá szükségük, de más szempontból sokkal összehangoltabbak voltak, mint a Dzsekicsen - Maugli páros. Nos, nem voltak illúzióik, biztosak lehettek abban, hogy a legközelebbi találkozáson a *kizárást is* profi módon használó falkával lesz dolguk!

Tizenegyedik fejezet – Csikasz

A férfi szétदारabolása kemény feladat volt. Különösen azért, mert első nekifutásra a *fészek* minden tagja annyit evett, amennyi csak belefért. A mardosó éhség először a gátlásokat és az óvatosságot emészti el...

Mintegy fél órán keresztül csak az álkapcsoké, a nyakaké, a mellső lábaké volt a fő szerep, az erőlködés hangjai, a tele száj résein átszörcsögő lihegés, és tolakodó morgások hallatszottak.

Egyenként hagyták abba az evést, bár ez a *fészek* estében nem volt ilyen egyértelmű. Amíg a családnak akár csak egy tagja is éhes volt, azt a többi is érezte, de a többiek feszülő hasa is segített abban, hogy az utolsó is érezze, - már elég.

Amikor már mind jóllakott, és körben heverve csak nézték azt, ami a hullából megmaradt, Csikasz azt gondolta, hogy a tetemet el kell vinniük a fészekbe. Így tehát feltápázkodtak, és pontosan egybehangolt munkával akkora darabokra szaggatták, amekkorákkal elbírtak a cipekedés során. Csikasz arra is ügyelt, hogy heten hétfelé induljanak, és csak később fussanak össze a nyomok, a fészeknél.

Jó néhány napig nem is hagyták el a fészket, csak annyit mozogtak, amennyit a terület őrzése, a *fészek közvetlen védelme* megkívánt. Kivétel az a néhány óra volt, amikor emberek, sőt, kutyák lepték el azt a helyszínt, ahol a férfit megölték. Csikasz itt egybehangolt elterelést alkalmazott, amit a *fészek* ilyen tömeggel szemben még sosem használt. Néhány turistát, vagy kóbor kutyát már kergettek így el otthonuk közeléből, és a futót is ezzel a módszerrel hozták védekezésre képtelen állapotba, de ezek most nagyon sokan voltak!

Csikasz nem volt nagyon megijedve emiatt, hiszen nem a *fészek* közvetlen védelme, hanem csak a helyszín átvizsgálásának megakadályozása volt a cél. Jó alkalom volt viszont ez arra, hogy a falka ezt a technikát is tökélyre vigye, begyakorolja!

Amikor a rendőrök nyomkövető kutyákat eresztettek a nyomokra, már az megzavarta őket, hogy az ebek különböző irányokba indultak el. Néhány méter után ráadásul szemmel láthatóan valamilyen zavar vett erőt a kutyákon, össze-vissza kapkodtak, a szagot elengedték, csaholtak, rángatták a pórázt – megpróbálták engedelmessé válni a *fészek* egymásnak ellentmondó „parancsainak”.

Csikaszk győzelemként könyvelte el, hogy meghíúsították a helyszínelést! Hogy legközelebb hasonló esetben még eredményesebbek legyenek, gyakorlatozni kezdett a falka.

Azzal kezdték, hogy kipróbálták határaikat! Észrevették, hogy a *fészek* egyes tagjai néhány száz méterről tudtak értekezni egymással, de ha többen voltak, együttes erejük hatótávolsága némileg nagyobb volt. Nem volt egyforma egyébként a kutyák egyéni telepatikus képessége, de hát miért is lenne, hiszen van, akinek a szeme jobb, van, akinek a hallása, de olyan is van, aki gyorsabban fut a többenél, és így tovább!

Mindenesetre, egy felkészültebb falka várta a rendőrök és polgárőrök csapatát, akik átkutatni jöttek a kiserdőt, és végül rá is akadtak a fészekre, valamint a százados maradványaira!

Csikaszkék tudták, hogy a *fészek* holléte már nem maradhat titokban, azonban nem adták fel könnyen! Azok az emberek, akik abban a kutatásban részt vettek, sose felejtik el a borzalmas vihart, ami fejeikben dúlt, a kutyák közül pedig nem egy később egyszerűen használhatatlan lett, hiszen idegeik teljesen felmondták a szolgálatot.

A *fészek* úgy gondolta, hogy az esetet követően békén hagyják őket, ezért váratlanul érte a falkát Dzsekicsen és Maugli felbukkanása.

Eleinte úgy gondolták, hogy a szokásos technikákkal el tudják majd riasztani őket, így, amikor észrevették a párost, erre is tettek kísérletet. Őszintén megdöbbenek, amikor szokatlan módon *bezárt agyakra* találtak! Ez megzavarta a már kis híján rutinszerű támadást. Könnyű feladat ám minden test-test elleni küzdelem, ha az egyik fél ismeri a másik minden gondolatát! Csikaszk és kölykei életükben

először akadtak szembe olyan ellenféllel, ahol nemcsak, hogy eltűnt ez a hatalmas előny, hanem ráadásul a másik fél oldalán jelentkezett!

Azután még egy tapasztalattal „gazdagabbak” lettek. A farka ugyanis először élte át, hogy közülük elpusztult valaki, ráadásul rögtön kettő! Ez különösen Csikaszt viselte meg, persze a közös tudat miatt a többi is kapott a szörnyű érzésből. Úgy gondolták, hogy csatát vesztek, és féltek, hogy felbukkanhat akár több olyan ellenfél is, mint amilyenek Dzsekicsenék voltak! Tudták, hogy a kiserdő számukra már nem biztonságos! Nyugalomra lenne szükség ahhoz is, hogy összeszedjék magukat, feldolgozzák az eseményeket, *és nem utolsósorban kitanulják azt a kizárásos technikát, amit Dzsekicsenék alkalmaztak!*

Hova mehet öt kutya, ahol nincs szem előtt? Hol jut megfelelő mennyiségű enivalóhoz? És hogy jut el oda?

Napokon keresztül egy falatot sem ettek. Az állatok gyakorlatilag elfogytak, turisták pedig nem jöttek. Az ösvényeken rendőrök és polgárőrök portyáztak - legalább párban, de inkább többen - fegyverrel. Összesen egy favágóbrigád dolgozott, egy ötfős csapat, jól megtermett emberek, baltákkal és más szerszámokkal.

Csikaszek már megették a két kutya tetemét is – nem volt olyan nehéz döntés, bár az első napon ezt el sem tudták volna képzelni.

És akkor jött a furgon. A favágóknak hozott ki olajat, amivel a láncfűrészek kenését oldották meg. Reggel ez a furgon hozta ki a brigádot, de siettek, mert kellett a kocsi máshova is, az olaj pedig, a nagy kapkodásban, a kocsiban maradt.

Csikaszek éppen a heverésző brigád körül settenkedtek, remélték, hogy valamelyik favágó legalább egy kissé eltávolodik társaitól, csak annyira, hogy azok ne hallják meg a támadást!

A sofőr nyitva hagyta a furgonajtót. Míg a kannával az út mellől odaballagott az emberekhez, a kutyák sorban beugrottak a kocsiba, és lebújtak a raktérben a szerszámok közé.

A sofőr egy nagy „- Akkor majd jövök értetek!”- kiáltással beszállt, majd indított.

Már majdnem kiért az erdőből, amikor, mint egy árnyék, hátulról egy kutya huppant az anyósülésre, egy másik pedig a sofőr mögöttire. A férfi a tükörbe pillantva látta, hogy a sötét raktérben még legalább kettő, de az is lehet, hogy három kutya mozog. Fékezni akart, de ekkor egy hang – vagy mi? – üvöltöni kezdett a fejében:

- Nehogy megállj!

Tizenkettedik fejezet – Dzsekicsen

Dzsekicsen telefonon beszámolt Apónak a történekről, és arra jutottak, hogy rettentően aggasztó a helyzet! Reális a veszélye annak, hogy a szellem kiszabadul a palackból. Ha elszaporodnak a hasonló esetek, az tarlóúzként terjedhet tovább, és felboríthatja az egész világ így is nagyon törekeny egyensúlyát!

A fiú egy szóval sem említette főnökének, hogy rendelkezik telepatikus képességgel! Talán azért nem, mert nem ezen a „vonalon” szerezte. Igazság szerint legtöbbször csak Maugli volt a közelében, vele pedig eddig is hasonló módon érintkeztek, így a dolog eszébe sem jutott.

Megbeszélték, hogy átmenetileg visszamennek Mauglival a horgásztanyára, és megpróbálnak kidolgozni valami haditervet!

Dzsekicsen még megkérte Apót, mentesítse a kiserdő melletti kapitánnyal való kapcsolattól! Mivel nem akarta beavatni, nem szándékozott időt és energiát pazarolni valami legenda kiötléséhez. Úgy érezte, hogy most sürgetőbb feladatai vannak.

Apó átvállalta hát ezt a kellemetlen feladatot, bár arról, hogy mit is fog mondani, még elképzelése sem volt. És valahogy még azt is meg kellett magyaráznia, hogy miért olyan fontos megkeresni két döglött kutya tetemét!...

Dzsekicsenék beugrottak Gyulához a kulcsokért. A fiú elmondta a boltosnak, hogy sokan voltak a temetésen, és egyúttal megejtették a bevásárlást is.

Maugli összedörgölte orrát a már igencsak elnehezült Rékával, „aki” szorongva várta a rá váró megpróbáltatásokat. Maugli ideges volt, mert érezte, hogy a Réka testében nyiladozó kis értelmek közül az egyik igencsak az ellobbanás határán van!

Dzsekicsen felajánlotta Gyulának, hogy átviszik Rékát, ne kelljen megosztania a figyelmét a bolt, és szeretett kutyája között! Gyula örömmel egyezett bele, a következő néhány nap pont emiatt nyomasztotta!

Réka boldogan mászott be a hátsó ülésre, Maugli pedig ahogy felugrott mellé, már sürgette is Dzsekicsent, hogy induljanak. Amikor megérkeztek, Dzsekicsen kitárt ajtót-ablakot, és amíg a ház szellőzött, kirámolt a kocsiból. Aztán két zöldséges rekesznek kiütötte egy-egy oldalát. A felszabadult lécekkel összeerősítette azokat, de nem szorosan egymás mellé, hanem annyi hézagot hagyva, hogy a rekeszek pereme és a lécek együtt egy pokróccal kibérelve kényelmes fészket alkossanak a leendő népes családnak.

Maugli egyre idegesebb volt, már egyáltalán nem érezte az ötödik magzat tudatát! El sem mozdult Réka mellől. Dzsekicsenre is átragadt a feszültség. Ő is próbálta érzékelni a kiskutyákat de neki ez egyáltalán nem sikerült. Valószínűleg az emberi gondolatvilág annyira távol áll a kutyáétól, hogy ebben a korai szakaszban fel sem ismerhető a számára! Mindamellettt idegesítő volt tudni, hogy Réka méhében egy halott magzat is van. Nem tudták, hogy ez mennyire veszélyeztetheti Réka, és a többi kiskutya egészségét, vagy éppen életét!

Csengett Dzsekicsen mobilja. Apóval abban állapodtak meg, hogy Dzsekicsen vesz egy új kártyát, ennek a számát nem adták meg senkinek, viszont ettől kezdve Dzsekicsen bekapcsolva tartja mobilját. Éppen ezért a fiú szorongva vette fel, hiszen ilyen körülmények között a hívás jót nem jelenthetett! Maugli is

türelmetlenül kagylózott, mert pontosan ugyanekkor kezdődtek Réka görcsei.

- Baj van, fiam! – kezdte Apó. – A rendőrök összeszedték magukat, újra átfésülték a kiserdőt, de a két döglött kutyának és a falkának nyomát sem találták! Az ott dolgozó favágók viszont hiába várták délután a furgont, ami hazavitte volna őket, eltűnt sofőröstül. A pilóta nem jelentkezett azóta, sem az erdőgazdaságnál, sem a családjánál!

Dzsekicsen nagyon komolyan megrendült a hír hallatán. Mostantól azt a maradék előnyüket is elvesztették, hogy tudták, merre keressék az ellenséget!

Eddig is gondoltak arra, hogy a falka előbb-utóbb elhagyja a kiserdőt, hiszen igényük naponta vagy tíz kiló élelem lehetett, a kiserdő pedig gyakorlatilag már nem tudott ennyit nyújtani. Azt remélték viszont, hogy elvonulásuk nem marad követhető nyom nélkül!

Ha viszont az történt, hogy a kutyák és a furgon eltűnése között összefüggés van, akkor nagyon nagy baj van! Az ország bármelyik pontján letelepedhetnek, és ha tanultak az eddigiekből, akár hónapokig is garázdálkodhatnak anélkül, hogy lebuknának!

Apó elmondta, hogy a sofőr és a furgon körözését elrendelte. Bizalmas körlevelet küldött azoknak a kapitányságvezetőknek, akiknek illetékességi területén akár csak egy zsebkendőnyi erdő is volt!

Megegyeztek, hogy Dzsekicsen egyelőre marad a tanyán, és tréningeznek Mauglival. Megpróbálnak olyan haditervet kidolgozni, amivel képesek lesznek felvenni a harcot a falkával! Közben ott lapult bennük a félelem, mi lesz, ha egyszer nem is a falka lesz a legnagyobb ellenség?...

Réka rövid szünetekkel megellett négy csukott szemű, gyámoltalan, de végtelenül szeretetreméltó kis gombócot, de az ötödikkal nagyon

megszenvedett. Az első négy, úgy tűnt, *együtműködött*, de az ötödik élettelen volt.

Maugli – *aki* az imént figyelemmel kísérte Dzsekicsen beszélgetését Apóval – hirtelen ötlettel azt kérte Rékától, hogy egye meg a halott kiskutyát!

Réka hátán égnek meredt a szőr, de Maugli ekkor – közös életükben először, és reményei szerint utoljára – lelki pressziót gyakorolt rá, mire a szuka, bár nagyon kelleetlenül, de megtette, amit Maugli akart. Ezután állt csak neki az újszülött kiskutyák nyalogatásának, és végezte mindazokat a teendőket, melyeket egy anyaállat sohasem tanult, mégis mindig kitűnően tudott...

Réka nem tudta, hogy szervezetében különleges folyamatok indultak meg. Nem tudta, de nem is érdekelte. Éppen elég különlegesnek tartotta azokat a kis gombócokat, melyekkel egészen mostanáig *egy test* voltak

Nem tudta, hogy - szokatlan módon – mostantól viszont *egy lélekké* lesznek.

Tizenharmadik fejezet – Csikas

A sofőr, ahogy megpillantotta a kutyákat, pánikba esett. Tudta, hogy a századost is kutyák tépték szét, és emiatt a hatóságok nekik is csak szigorú szabályok betartása esetén engedték a munkát! Rá például az a szabály vonatkozott, hogy nem állhatott meg, illetve nem szállhatott ki a kocsiból az erdőben, csak a brigád mellett! Ha defekt, motorhiba, vagy bármilyen más okból megállni kényszerül, akkor mobilon, vagy a polgárőrök által kölcsönadott hasábrádióon kell segítséget kérnie, de a belülről bezárt autóban kell azt megvárnia!

A fene se gondolta volna, hogy ezek a dögök pofátlan módon, szinte a brigád szeme láttára lepik el a kocsit...

Nyúlt volna a rádió felé, de a mellette ülő kutya felhúzta ínyét, és morogni kezdett.

Ekkor arra gondolt, hogy egy *satufék* megzavarhatná a kutyákat, és ha kiugrana, becsaphatná maga mögött az ajtót, csak nem tudják ezek kezelni a kilincset?...– NEHOGY MEGÁLLJ!!! – üvöltött most már egyszerre vagy öt hang is az agyában, és ez már több volt, mint amit ép ésszel ki lehetett bírni!

Ekkor hirtelen megnyugodott. Tiszta sor, álmodik. Úgy látszik, a lelke mélyén erősen foglalkoztatta, amit a százados haláláról megtudott, és most baromságokat álmodik.

- Hová parancsolja az úr? ...Vagy hölgy? – nevetve előredőlt, hogy Csikas hasa alá nézzen, eldöntendő a kardinális kérdés.

- Erdőbe... Nagy erdőbe, ahol kevés ember jár! – *mondta* erre Csikas, és ezen a sofőr már egyáltalán nem is csodálkozott. Kíváncsian ment bele a játékba, kicsit már attól tartva, hogy előbb felébred, mielőtt valami jó kis történet keveredne ki a dologból.

- Az Északi Hegyekbe? A Déli Hegység jó lesz? Vagy a Középsőbe? És csekkel, vagy készpénzben teccik fizetni? – kérdezte nevetve a sofőr, de Csikasznak nem tetszett az, hogy nem veszik komolyan.

- A kezed! Mutasd a kezed! – a sofőr nem értve, mit akar, jobb kezét, tenyérrel felfelé a kutya elé tartotta. Csikas minden figyelmeztetés nélkül beleharapott, szétroncsolva mutatóujját, és a középső ujjának első percét.

A sofőr felüvöltött. Beletaposott a fékbe, és döbbsen nézte vérző, lüktető kezét. Rádöbbsen, hogy ez minden, csak nem álom!

- Indulj! Indulj! Induljindulindulj! Indúúúú!!!

A fejében üvöltő hangok minden mást kiszorítottak. Vértől csöpögő kezével egyesbe tette a sebváltót, egyesbe hozta a hirtelen fékezéstől keresztben álló kocsit, és elindult.

- Erdőbe! Nagy erdőbe! Erdőbe! Erdőbe! – dübörgött agyában.

- Most mit csináljak?! – kiabálta Csikas felé, és ekkor, mintegy karmester intésére, elhallgattak a fejében a kiáltások. Csikas lassan,

szavanként lökte: - Vigyél... minket... nagy... erdőbe... ahol... nincsenek... emberek!

A sofőr kétségbe volt esve. Keze ismét lüktetni kezdett, bár a vérzés csitult valamennyire. A sebváltó és a kormány már ragacsos volt, a kormány átvitte a vért az ép tenyerére is.

- Akkor az Északi jó lesz? – kérdezte a kutyától. – Te tudod. Ha nem lesz jó, megölünk.

Azzal, hogy a kutya nem vicsorgott, nem morgott, és általában semmit sem csinált, félelmetesebb volt, mint bármelyik őrzőgő, habzó száájú fenevad, amit eddig látott.

Elhagyták az erdőt. Egy darabig a Nagyvárosban haladtak, majd kiértek egy országútra. Már félúton lehettek, amikor a férfi kezdett ismét lehiggadni. Arra gondolt, hogy addig tesz-vesz kezeivel, míg megnyomja a hasábrádió adás-gombját, vagy a mobilján az automatával felhívhatja a főnökét – az első szám volt a SIM-en –, aztán megpróbál hangosan beszélni a kutyákhoz. Azt remélte, hogy aki hallja, előbb-utóbb megérti, hogy elrabolták!

Még meg sem mozdult, már jött is a kutyától: - Ha megteszed, leharapom az ujjaidat.

Ha eddig nagyon félt, mostantól rettegett! Ezek a dögök a gondolatait is értik! Ránézett a mellette ülő kutyára, és az mintha bólintott volna. – Mindent tudok, amire gondolsz!

Nemsokára észrevették, hogy messze előttük, a leálló sávban egy rendőrautó villog, és minden autót kiintenek igazoltatásra. A sofőr Csikasra nézett. – Most mi lesz? – Nyúlj át, vérezd össze a hasamat! Majd azt mondod, hogy elgázoltál, és viszel az orvoshoz!

A kutya az oldalára feküdt, és a férfi a világos hasi szőrzetbe törölte – óvatosan, hiszen fáj! – a kezét. A seb kissé fel is szakadt, így sikerült egész hiteles látványt nyújtani.

- Ha nem jutunk tovább, megölünk! – fenyegette meg Csikas a férfit, majd látszólag teljesen élettelenül elfeküdt az ülésen. Anyyira

védtelesen látszott, hogy a férfi kezdett reményeket táplálni, de ebben a pillanatban füle mellett összecsattant egy állkapocs...

- Jónapot kívánok, közúti ellenőrzést tartunk! Kérem, állítsa le a motort, és adja át a forgalmi, a jogosítványt és a személyit! – mondta rutinból az ablakhoz lehajló zászlós, amikor igencsak elkerekedett a szeme a könyékig véres sofőr láttán. – Mi történt?!

- Tolattam, és nekinyomtam a kutyámat a garázs hátsó falának! Nem is tudom, él-e még? – válaszolta a sofőr, mire a rendőr, látva az élettelen kutyát, intett társának, engedje tovább őket. A férfi részben megkönnyebbült, mert egy percig sem kételkedett abban, hogy megölik a kutyák, ha lebuknak. Más részről viszont ismét egy lépéssel közelebb érezte magához azt a jövőt, amit borzasztóbbnak gondolt bármi másnál, mint amit eddig ismert!

Elérték a hegyeket, és egy bekötőútra tértek. Elhagytak egy kisebb falut, aztán az út a hegy oldalán folytatódott. Balra meredek hegyoldal volt, jobbra pedig erdő, egészen a völgy aljáig.

- Állj meg! – jelezte Csikasz. - Engedj ki minket! Kiszállunk!

A férfi meglepődött. Eddig szentül meg volt győződve arról, hogy nem éli túl a kalandot! Áthajolt a kutya felett, közben szeme meg-megrebbent, támadástól tartva, majd meghúzta a kilincset. A nyitott ajtón sorban kiszállt mind az öt kutya, és el is tűntek a férfi szeme elől.

Megfordult a kocsival, és gyorsan visszafelé indult. Lüktető kezével kotorászni kezdett a telefonja után, de ekkor erősebben, mint eddig bármikor, belesüvített agyába: - Rohanj! Menekülj! Rohanj! Megöllek! Rohanj! Balra! Baaalraaaa!!!! – ekkor telefonja is megcsörrent.

A lejtőn lerobogó, majd a völgy túloldalán a partfalnak ütköző furgon mögött összezárultak a bokrok. A koponyatörött férfi még halálában is szorította a már üzemképtelen telefonját.

Tizennegyedik fejezet – Dzsekicsen

Réka a következő napokban szinte folyamatosan kölykeivel volt, csak annyi időre hagyta ott őket, míg a legszükségesebb dolgait elintézte. Dzsekicsen is órákat töltött azzal, hogy figyelte a kicsiket, és teljesen lenyűgözte az a harmónia, amelyben ez a kis család élt.

Ahogy a kölykök kinyitották a szemüket, már Dzsekicsen is el-el tudott csípni néhány gondolatot felőlük. Előtte valószínűleg azért nem, mert addig a kölyköknek csak elvont gondolataik lehettek a világról, és ezeket Dzsekicsen nem tudta kezelni.

Maugli és Réka viszont folyamatos tudati kapcsolatban voltak gyerekeikkel, és persze egymással is. Dzsekicsen diszkréten gyakorolta a *kizárást*, persze nyitott volt minden közeledőre!

Bótosgyula természetesen már másnap, hogy a kölkök világra jöttek, megjelent a „kismamánál” egy csokor – no, nem virággal, hanem - cserkészkolbásszal!

Réka percekgig kuka volt a meglepetéstől. Ekkor derült ki számára ugyanis, hogy *saját képességként* érzi mások gondolatait! Mauglival és Dzsekicsennel eddig is tudott gondolatot váltani, és a kölykökkel is, születésük óta. Gazdájával viszont nem, és erre Dzsekicsenék fel sem készítették, egyszerűen azért, mert elfelejtették!

Maugli, ahogy érezte Réka meglepetését, azonnal és örült erővel robbant rá Rékára, hogy blokkolja agyát. Félt, hogy lebuknak Gyula előtt! Szerencsére Gyula annyira el volt foglalva a kicsikkel, hogy nem vette észre Réka kissé erőtlen meglepetés-gondolatait.

Gyula természetesen egyetértett azzal, hogy Réka és a kicsik a tanyán maradjanak, amíg lehet. Persze, kijelentette, hogy akkor jön, amikor akar, különben bíróságról szerez láthatási engedélyt! Dzsekicsen rögtön elmagyarázta Gyulának, hogy mi a gyakori láthatás titka: Cserkészkolbász a kutyáknak, dobozos sör a gazdának...

A kiskutyák. Korukhoz képest hatalmasak, ami nem csoda, hiszen anyjuk fiatal és nagytermetű, apjuk egyenesen egy óriás, négyen osztoznak az összes csecsen, jól táplált anyjuk bőséges teje mellett, és ráadásul szüleik szó szerint lesik minden gondolatukat!

Dzsekicsen áldotta a szerencséjüket, hogy az a bizonyos telefon nem szólalt meg, és úgy érezte, minden nappal erősebbek és felkészültebbek. Nem volt ugyanis titok Réka előtt sem, hogy szerepet szánnak neki is a csapatban, természetesen csak akkor, amikor a kölykök már nélkülözni tudják! Réka ezt nagy örömmel fogadta, hiszen Maugli elejtett egy-két gondolatot izgalommal fűszerezett életéből...

Pontosan a felkészülés miatt időnként, amikor a kölykök már elpilledtek a játékban, lementek a stégre, és – tulajdonképpen meditáltak, gyakoroltak.

Gyakorolták például az *interferenciát*. Ezt a szót Dzsekicsen illesztette az egyik technikához, amikor azt próbálgatták, miként lehet egymás gondolatait erősíteni, és hogyan kioltani. Játsoztak egymásért és egymás ellen, volt, hogy kettő egyfel szemben, vagy mindenki mindenki ellen, és ha véletlenül arra kószált valami vad, hát kipróbálták, hogy mindhárman azt a szerencsétlent üzték...

Réka eleinte némi hátránnyal indult, de ezt hamar behozta, sőt, kiderült, hogy nagyobb empatikus képességei vannak, mint a „fiúknak”, és általában is nagyobb biztonsággal talált rá a helyes megoldásokra.

Réka feladata volt még, hogy gyerekeit fokozatosan vezesse rá a technikákra, de mindig csak akkora adagokat tanítva egyszerre, amekkorákat még kezelni tudtak. A kölykök nagyobb léptekkel is haladhattak volna, de Réka nem akarta elvenni tőlük a kölyökkor felhőtlenységét! Hagyta, hogy azok maguk jelezzék, ha valamire kíváncsiak voltak. Egyet követelt csak meg szigorúan, azt, hogy nem bukhattak le idegenek előtt!

A próbát kiállták, mert egy alkalommal mégiscsak megcsörrent a mobil! Bejelentés érkezett, hogy megtalálták az Északi Hegység

egyik erdejében az Erdőgazdaság eltűnt furgonját, a sofőr holttestével együtt!

Réka és a kölykök így átmenetileg hazaköltöztek Gyulához, aki néhány nap alatt semmiféle különleges dolgot nem vett észre. Azt nagy meglepetéssel vette tudomásul, hogy a „család” tökéletes harmóniában él, a gyerekek kiegyensúlyozottak, szépen gyarapodnak, és tulajdonképpen semmi baj velük. Réka volt csak időnként szomorú, amikor kölykei összegömbölyödve, egy kupacban aludtak, Réka a kertben a kerítés lécein keresztül percekig csak az utat nézte. Ha Bótosgyula odament megvakargatni a füle mögött, Réka szomorúan felnézett rá, és a férfi megesküdtött volna, hogy azt mondja: - Maugli...

Közben Dzsekicsen és Maugli a megtalált furgon és a holttest helyszíni szemlén vett részt. Mire odaértek, az orvos már megvizsgálta a már erősen oszlásnak indult tetemet, amihez kellett némi tartás is, tekintettel az autó belsejét belülről elborító elpusztult döglegyek ezreire!

Dzsekicsen akkor hajolt már csak be a kocsiba, amikor az édeskés bűz nagy része már kiszellőzött. Igazság szerint szétmarcangolt emberre számított, ehelyett egy igencsak bomlófélben lévő, és a férgek által erősen megkezdett tetet látott, melynek viszont minden része a helyén volt, állati harapást, csonkolást sem látott! A helyszínelők elmondták, hogy a gépkocsi ráadásul belülről volt bezárva, a holttest jobb kezében még most is ott volt a telefon, egyértelmű, hogy a figyelmetlenül, és feltehetőleg gyorsan is hajtó sofőr kisodródott!

Mauglit nem zavarta a fertelmes szag. Beugrott a kocsiba, majd kisvártatva jelezte, hogy szimatával öt különböző kutyát tudott megkülönböztetni, és ebből kettőt azonosított! Azt a kettőt, melyeknek harmadik társát Maugli a támadás alkalmával elpusztított. Mindenesetre mind az öt szag tartalmazott közös jegyeket, hiszen egy család, egy alom! Maugli kihasználta az alkalmat, és memorizálta külön-külön mind az ötöt.

Azért Maugli még valamit észrevett. A holttest jobb kezén a harapást. Azok a roncsolások nem a baleset során keletkeztek!

Dzsekicsen megtudta, amit akart. Elindultak Mauglival, és bejárták a környéket. Néhány nap alatt legalább akkora terület átfésültek, mint a Kiserdő volt, de nem akadtak a farka nyomára. A helyi rendőrök az elmúlt időszakban semmiféle különlegességet nem tapasztaltak, ezért Dzsekicsen azt kérte Apótól, hogy hagyják meg az ügyet közigazgatási eljárásban, tehát közlekedési balesetként.

Amint megkapták az engedélyt, azonnal hazaindultak. Mindketten úgy érezték, hogy kell még egy kis idő ahhoz, hogy a győzelem esélyével vonulhassanak harcba a farkával!

Tizenötödik fejezet – Csikas

A *fészek* nem ismerte azt a kifejezést, hogy büszkeség. Ez azonban nem akadályozta meg őket abban, hogy rettentően elégedettek legyenek szökésükkel, és azzal, ahogy a nyomokat eltűntették maguk után! Csikas úgy gondolta, hogy a sofőr leugrasztása a szakadékba komoly teljesítmény volt a részükről, hiszen egy nagy sebességgel távolodó kocsit után tudták olyan erővel küldeni gondolataikat, hogy a férfi képtelen volt megőrizni saját akaratát!

Csikas lement a völgybe, és ott állt néhány percig a kocsit mellett, figyelte, hogyan halványul és foszlik szét az utolsó néhány gondolat a férfi roncsolt agyában. Mikor már a nyúltagy és a gerinc impulzusai is elültek, a kutya óvatosan, lehetőleg körül a kőre ugrálva otthagya a kocsit, felment fiaihoz, és az erdei úton továbbvezényelte csapatát.

Éhesek voltak, nagyon éhesek, de tudták, hogy ezen a környéken nem szabad vadászni. Alkonyatig volt még néhány órájuk, ez alatt minél messzebb akartak kerülni, anélkül, hogy nyomot hagynának! Ha autó jött, takarásba húzódtak, de rögtön utána visszamentek az útra, így maradt a legkevesebb nyom!

Mire leszállt az este, megtettek hozzávetőleg huszonöt kilométert. Ebből vagy ötöt már az úttól távolodva, arra szinte merőlegesen. Úgy látszott, ideális helyet találtak! Emberszagot nem is éreztek, viszont az erdő szinte ontotta magából az életet, olyan illatokat is, melyekhez hasonlót még nem is tapasztaltak!

Volt ritkás erdő, de olyan is, ahol a sűrű aljnövényzetben a kutyák is csak nehezen jutottak előre, de volt rét is, és völgy, patakkal. Igazán örömet a *fészeknek* mégis az okozott, hogy hangos volt a terület az élettől! Ha ügyesek, nem keltenek feltűnést, itt örök időkre élhetnek!

Csikasz szétküldte kölykeit egy kis terepszemlére, majd, amikor mind visszajött, kiértékeltek a lehetőségeket. Mivel igen fárasztó napjuk volt, ráadásul egy szemhunyásnyit sem aludtak, úgy döntöttek, hogy az éjjel már nem vadásznak, hanem megeszik egy döglött őzsuta maradékát. Már amit az erdő kisebb ragadozói meghagytak belőle.

Ők nem tudták, de tény, hogy a sutát orvadászok sebeztek meg néhány kilométerrel arrébb. Az emberiség legalja, akik öten egyszerűen sortüzet intéztek egy csapat legelésző őzre, aztán azokat, melyek ott helyben elpusztultak, behajigálták csomagtartóikba, majd elviharzottak. Ez a szerencsétlen a belei közé kapta a golyót, iszonyatos fájdalmak közepette vonszolta el magát odáig, ahol aztán elpusztult.

Néhány nap alatt megkezdték a rókák, és persze, a könnyen kiszakítható részekkel kezdték, de azért a maradék kiválóan megfelelt arra, hogy Csikasz és családja elverje a már igazán kínzó éhséget. A *fészeknek* tetszett az új hely. Ha nem is ették degeszre magukat, de úgy érezték, hogy ezért a vacsoráért nem kellett túl sokat erőlködniük!

A következő hónapok igazolták Csikasz és kölykei megérzését, a terület tényleg kiváló volt! A helyi vadásztársaságnak hála, a vadállomány szépen áttelelt. Összel a gyenge és a beteg állatokat kilőtték, tehát mindazokat, melyek esélytelenül indultak volna bele a télbe. Azalatt pedig, amíg hó lepte a növényzetet, mindig tele voltak

a vadetetők. Turistaút csak néhány volt, megnézni való nevezetesség pedig egy sem! Így igazság szerint embertől nem kellett tartani, a vadászokon és az erdészeken, illetve a néhány favágón kívül.

Mindenesetre, a terület és a vadállomány volt akkora, hogy öt kutya nem borította fel az ökológiai egyensúlyt!

Az erdő vadjai nem nagyon tartottak Csikasztól és családjától. Ha ők kinéztek maguknak egy vadat, az meg is lett, és ennek soha nem volt tanúja! Az *élő* állatoknak így nem volt rossz tapasztalatuk velük, a *holtak meg nem beszélnek*...

Tulajdonképpen a *fészek* úgy érezte, hogy megtalálta otthonát, és, ha betartanak bizonyos szabályokat, hát életük végéig nyugodtan megmaradhatnak ezen a területen!

A réten nagy volt a zsvivaj. Általános iskolások lepték el, egész napos kirándulásra érkeztek, aminek az osztályfőnök – biológianár lévén – megpróbált tanulmányi kirándulás-funkciót is adni. Így a gyerekek nem csak a szokásos játékokat, mint focit, kisebb labdákat, tollaslabda-felszerelést, és frisbeek tucatjait hozták el, de állat- és növényhatározókat, meg a begyűjtendő rovarok, növények szállítására alkalmas dobozokat, üvegeket is.

A foci pálya-nagyságú réten táboroztak le, és a tanárnő kiosztotta a feladatokat. Voltak, akik a leendő ebéd előkészítésébe kezdtek, de olyanok is, akik a tűzhöz gyűjtöttek gallyakat. Néhányan körbevették a tanárnőt, fontos, és kevésbé fontos kérdésekkel bombázták.

A tanárnő már rendelkezett akkora rutinnal, hogy meg tudja állapítani, kik azok, akik valódi kérdéseket tesznek fel, és kik a stréberek, akik pusztán aktív jelenlétüket kívánják mutogatni?

Öcsi a gallygyűjtő brigádba került. Azon kevesek közé tartozott, aki szűkebb baráti társasággal is gyakran járt kirándulni! Legjobb barátjának szülei számtalanszor vitték saját gyerekeik mellett azok barátait is, ha kimentek a telekre, szalonnát sütni, vagy barangolni.

A fiú tudta, hogy azok a vékony gallyak, amiket osztálytársai hordtak eddig össze, nem lesznek elegendőek a bográcsban elkészítendő kolbászos paprikás krumpli megfőzéséhez. Szólt is a többieknek, de azok már unták a keresést. Gyorsan összeszedték a közelben található ágakat, és inkább az előkészítőkhöz csatlakoztak.

Itt valóban izgalmasabb volt az élet, hiszen a krumplipucolás is vidám, társas feladat, a kolbász felkarikázása pedig még egyéb örömökkal is kecsgettetett!

Öcsi gyakorlatilag teljesen egyedül volt már, amikor szinte belebotlott egy némán álló, de a fiú minden mozdulatát feszülten figyelő kutyába.

- Jé. Ez pont olyan, mint a mi kutyánk volt, csak kisebb! – gondolta.
– Örülnének a többiek, ha odavinném!

Nézte, van-e nyakörv a kutyán? Nem látott ilyesmit, de az eb nagyon szelídnek tűnt, azt sem látta viszont, hogy csóválná a farkát. Ebben a pillanatban elindult a kutya farka, először csak libbent néhányat, aztán már szinte folyamatosak kavarta a levegőt.

– Kutya, kiskutya! - indult feléje Öcsi, az pedig csak állt, mellkasával a földre simult, farát meg az égnek meresztette. Öcsi már majdnem elérte, amikor a kutya felugrott, vagy húsz métert szaladt, majd lefeküdt. Öcsi meglepődött, de csak átmeneti kudarcnak tekintette az egészet, azonnal indult utána!

A dolog ezt követően több alkalommal megisméltődött, néha a kutya még azt is megengedte Öcsinek, hogy megsimogassa, és utána szaladt tovább. Öcsi levette nadrágszíját, az volt a szándéka, hogy a legközelebbi alkalommal a kutya nyakára teszi, semmi kedve nem volt már a futkározáshoz, egyébként is messze került már a többiektől. Most, hogy nem hallotta társai zsváját, egyre rosszabb érzések lepték meg, és, bár hihetetlennek tartotta, de arra gondolt, hogy a kutya szándékosan csalogatta el a tábortól!

Megállt, és hallgatózni kezdett. Nem volt egészen biztos az irányban, de elindult arra, amerre a rétet sejtette.

Egyformák voltak a fák, minden irányban. Nem emlékezett rá, hogy a Nap merről sütött, amikor elindult, nem látott hegyet, nem látott völgyet, és a gyerekeket sem hallotta. Szíve szerint segítségért kiabált volna, de szégyellte magát, hiszen csak néhány perce dicsekedett azzal, hogy mennyire otthon van az erdőben!

Meglátta a kutyát, pont abban az irányban, amerre társait gyanította. Hitetlenkedve megfordult, hiszen az ellenkező irányban látta eltűnni!

Ott is látott egy kutyát, pontosan ugyanolyat!

Riadtan nézett maga köré, és már egyáltalán nem volt kedve a kutyasimogatáshoz, sőt, látott valami félelmetest ezekben az állatokban!

Észrevette, hogy már négy egyforma kutya közelít hozzá, négy irányból, majd egy ötméteres sugarú kör átellenes pontjain egyszerűen leülnek, és mozdulatlanul figyelik.

Öcsi már nagyon félt. Percek teltek el, a fiú megpróbált beszélni a kutyákhoz, de azokból semmiféle reakciót nem sikerült kiváltania.

Egyszerre, mintegy varázsütésre, a kutyák felemelkedtek, és némileg átrendeződtek. U alakban vették körül és egyúttal közelebb is jöttek hozzá, majd vicsorogva, morogva, ritkábban ugatva elindulásra kényszerítették a fiút. Egyre közelebb húzódtak hozzá, a hátul futók a bokája körül csattogtatták fogaikat, az oldalsók pedig az iránytól nem engedték eltérni.

Egyre gyorsabban szaladtak. Öcsi a félelemtől már nem tudott úgy figyelni, néhányszor megbotlott, kevésen múlt, hogy nem esett el.

Már nem kapott levegőt. Lábai még vitték előre, de szemei előtt már karikák táncoltak, és érezte, néhány méter után meg kell állnia!

– Fuss! Rohanj! Fuss! Megöllek! – hallotta? Vagy csak a pánik hallatta vele? Maga sem tudta, de annyira megrettent, hogy még néhány percre ismét erő költözött lábaiba, de amikor ez a

vészartalék is elfogyott, menthetetlenül megállt. Megállt, és le is rogyott.

A földön összehúzta magát, a kutyák támadásától tartva. Azok csak álltak fölötte, mintha vártak volna valamire. Egy irányba figyeltek, így Öcsi is arra nézett. Egy nagyobb kutya lépett ki két bokor közül.

– Öcsi! A kis gazdám! – dübörgött a fiú agyába egy idegen gondolat, miközben meglepetten ismerte fel rég nem látott kutyáját, Csikaszt.

Csikaszk akarta is, nem is az embervadászatot, amikor egyik kölyke meghozta a hírt, hogy egy gyerek *elég* messze elkóborolt társaitól. Egyrészt nem hiányzott, hogy felhívják magukra a figyelmet, a másik oldalról viszont az igazi kihívás a *fészek* intellektuális vadászáinak csakis az ember lehetett, még akkor is, ha csupán gyerek az illető.

Csikaszk okos kutya volt, ezerszer okosabb, mint fajtársai. Rengeteget „hozott” tudásához a többi ebhez képest nagyságrendekkel nagyobb tapasztalata, a kölykeivel összekapcsolt, közös tudat, a más állatok, sőt, az ember gondolatvilágának megismerése, ismeretanyagának részbeni „átvétele”. Csikaszk okos kutya volt, de azért csak kutya!

Azt hitte, hogy ahol sok gyerek van, ott nem fog feltűnni, ha egy hiányzik...

Így aztán belement, hogy ismét kipróbáljanak egy új fegyvert az arzenálból. Mégpedig az elcsalogatásos módszert!

Csikaszk egyik fia kisebb volt a többinél, és pofája is mókásabb volt, annak köszönhetően, hogy egyik füle kölyökkorában egy vadabb játék közben megsérült, kissé kajla lett. Úgy döntöttek, hogy ez a kölyök tölti be a csalétek szerepét. Az volt a dolga, hogy bájos megjelenésével addig vezeti Csikaszk felé a gyereket, ameddig bírja, és közben megkísérli tökéletesíteni a technikát. Ha már nem megy tovább a dolog, akkor segítségére siet három testvére, és a már bevált pánikba-kergetéssel Csikaszkhoz úzik a fiút.

Csikasz többek között azért is vágott bele az egészbe, hogy fiait önállóságra nevelje, ezért nem is vett részt személyesen az első szakaszban. Amikor már zajlottak az események, folyamatosan olyan távolságban tartózkodott, hogy a kölykök és a gyerek gondolatait végig figyelemmel tudta kísérni.

Tetszett neki, hogy az első kölyök helyesen értelmezte a fiú várakozását, és szinte azonnal elkezdte csóválni a farkát, noha ez a *fészek* jelzésrendszeréből gyakorlatilag hiányzott! Megfelelő hosszúnak ítélte azokat a szakaszokat, melyeket a kutya megfutott, ha rövidebbek lettek volna, akkor a gyerek előbb rájön a trükkre, ha hosszabb, akkor nem ment volna utána! Úgy értékelte, hogy a kölykök jókor váltottak stílust, és tértek át a csalogatásról a kergetésre. Azt is látta, hogy pontosan a legjobb állapotban – azaz holtfáradtan, tartalékai teljes elhasználásával, és minden reményét elveszítve – hozták elé kölykei a gyereket, megöléséhez akár egyikük is elegendő lehetett volna!

Egy dologra nem számíthatott. Arra, hogy kölykei Öcsit terelik elé!

Csikasznak hátszele volt, ezért szagát nem érezhette, gondolatait pedig nem ismerhette fel, hiszen annakidején még nem tudott olvasni bennük. Amikor ráismert, a kutya agya teljesen leblokkolt, és Öcsi szerencséjére ez söntölte a *fészek* többi tagjának a tudatátvitelét is!

Csikaszban szétáradt a szeretet, és legszívesebben odaszaladt volna Öcsihez! Képen nyalni, lábához dögölődni, csaholva körbeugrálni, és... És e helyett ott állt négy, ölésre áhítózó fiával, a mostani családjával, a *fészekkel*...

- Vissza! Nem bántjuk! Ez Öcsi... - Magához hívta a kölyköket, és hátra se nézve elkullogtak.

– Csikasz!... – suttogetta Öcsi, és elájult.

Tizenhatodik fejezet – Dzsekicsen

Dzsekicsen beszámolt Apónak Maugli gyerekeinek fejlődéséről, és arról, hogy a kölykök örökölték apjuk szokatlan képességeit. Addig ecsetelte, hogy milyen szépek, milyen erősek, milyen ügyesek a kiskutyák, míg végre Apó megígérte, meglátogatja őket!

Maugli és Dzsekicsen felkészítette a családot arra, hogy most egy olyan ember jön, aki előtt nem kell titkolózni! Illetve, Dzsekicsen nem szívesen dicsekedett volna a *saját* tehetségével, no nem azért, mert nagy titok lenne, hanem mert először elfelejtette mondani, és ezért szégyellte magát.

Megmondták a kölyköknek, hogy Apónál nem élhetnek korlátlanul lehetőségeikkel, hiszen Apó ebből a szempontból felkészületlen és védtelen!

Gyulával is kellett beszélni. Dzsekicsen előkészítette vele azt a találkozót, ami nagyon komolynak, és némileg kényelmetlennek is ígérkezett. Annyit Dzsekicsen mindenesetre elmondott Bótosgyulának, hogy majd szeretné neki bemutatni főnökét, aki nagyon érdekes ember, és biztosan szívesen sörözne egyet egy kellemes társaságban, hiszen igen ritkán tud kiszabadulni a Nagyváros taposómalmából. Végül megegyeztek, hogy Dzsekicsen elkészíti a halászlévet, és azt átviszik Gyuláékhoz. Ott elég nagy hely van a házban is, arra az esetre, ha rossz idő lenne. Sőt, ha netalán tovább „görbülne” az este a kezelhetőnél, hát ott van elég hely arra is, hogy ki-ki álomra hajtsa a fejét...

Apó megérkezett, és majdnem hanyatt esett a nevetéstől!

Az út mellett egyvonalban ült Réka és a négy kölyök, betartva a tornasort, és mindegyik mereven nézte Apót, miközben Mauglival ellépett előttük. Réka vakkantott egyet, mire a jobb első mancsukat a fülükhöz emelték, a következő vakkantásra pedig visszatették a földre, a másik mellé. Réka ekkor kettőt csaholt, mire az összes kölyök egyszerre rontott Apóra, kezét-lábát végignyalták, cipőjét harapdálták, kabátujját ráncigálták – szóval, egyszerűen kibírhatatlanul rosszak voltak. Ez néhány másodpercig tartott csak,

mikor Maugli ugatott egy öblöset, erre az összes kölyök, Rékával együtt, hanyatt vágta magát, és becsukta a szemét.

Apó már csak nyöszörögni tudott, aztán, mire végre levegőhöz jutott, csak annyit mondott:

- Dzsekicsen repülő cirkusza! Mikor fogtok fellépni?

A délutánt a stégen töltötték. Dzsekicsen és Maugli töviről hegyire elmondták Apónak azt, hogy mire számíthatnak az öttagú kóbor kutyafalkát illetően, illetve, mitől lehet tartani, ha a kölykök ivarérettek lesznek, és elkezdenek szaporodni. Arról is beszéltek, hogy elhullásuk után is komoly veszélyt jelenthetnek, mert, ha a dögöket bármi vagy bárki megeszi, az is hasonló következményekkel járhat!

Aggasztotta is őket, hogy vajon mi lett a Dzsekicsenék által megölt két kutyával! Az erdő átkutatásakor nem találták meg azokat, de erősen hitték, hogy a falka maga falta fel. Emellett szólt, hogy nem találtak más, mészárlásra utaló nyomot, és azért az öttagú falka néhány nap alatt kellett, hogy egyen valamit!

Végiggondolták azt is, hogy a falka jelenlegi formájában is szinte korlátlanul azt tehet, amit akar! Annak dacára, hogy nem túl nagy termetű egyedekből áll, fizikai erejüket láthatóan meghaladó tetteket hajtottak végre! A triatlonos századost például úgy tudták lemészárolni, hogy a kutyák láthatóan egy karcolás nélkül megúszták, közben a néhány tíz méterre lévő büfés egy hangot sem hallott az égésből!

Az általuk véghezvitt akciók egyre bonyolultabbak. Szemmel láthatóan tanul a falka, és olyan ismeretekkel rendelkezik már, ami magasan meghaladja bármelyik főemlőst! Amikor a szuka Mauglival „tárgyalt”, közel olyan bonyolult megfogalmazásokkal élt, mint Maugli! Egyszerre tettek szert telepátikus képességre. Ám, míg Maugli az első perctől kezdve emberek között mozgott, addig a szuka csak alkalmasszerűen találkozott velük! Miként lehet, hogy a falka ezt a hátrányt mégis kis híján ledolgozta?

A farka! Az a *közös tudat*, ami a szuka, és a születésüktől kezdve ebben a közegben felnövő kölykök között alakult ki! Magasabb rendű ez a szellemi kapcsolat, mint a Macska és Maugli, vagy a Maugli és Dzsekicsen közötti! Olyan lehet, mint ami Réka és a kölykök között van...

Egyszerre néztek Rékára, és a rajta csüngő kölykökre.

Este mindenképpen beszélni kell Bótosgyulával!

Apó kivette a csomagtartóból a három adag mirelit halászlevet, és a hat friss halszeletet, amit Dzsekicsen kérésére még a Nagyvárosban vásárolt, Dzsekicsen pedig elővette a bográcsot. Bizonyos rutinnal készítette már a jó erős *házi* halászlevet!

Apó kocsijával mentek át, de Maugli, Réka és a kölykök külön utat választottak. Hogy miképpen, nem tudni, mégis előbb érkeztek meg Gyuláékhoz. A boltos már tudta, hogy a kutyák után Dzsekicsenék is gyorsan megjöhhetnek, így a lakat már a bolton volt, mire Apó megállította az autót, Dzsekicsen pedig kiegyensúlyozta a fedővel letakart, de mégis gözölgő lábast, amit eddig lábai előtt tartott.

Kölcsönös bemutatkozások után Gyula a teraszra invitálta őket, és már tekerte is a vodkásüveg nyakát, válaszként Dzsekicsen első, már a formáságokat követő mondatára:

- Szevasz, Gyula, mit iszunk? – Pertut! – volt a boltos válasza, és ezzel gyakorlatilag a másik kettő is tökéletesen egyetértett.

Amíg a halat ették, nem sokat beszéltek, bár Gyula nem győzte dicsérni Dzsekicsen horgászszerecséjét és konyhaművészetét. Ilyenkor Dzsekicsen és Apó komoly életveszélyben voltak! Halevés közben a visszafojtott nevetés ugyanis egy igen kemény túlélési gyakorlatnak számít...

Jóllakottan hátradültek. Gyula és Apó cigarettára gyújtott. Az első kitöltött pohár sörök habja már leült, lassan kortyolni kezdték.

Maugli, érezve a helyzet komolyságát, most kihagyta a sörivást, Rékával együtt komoly pofával várta a fejleményeket.

Gyula törte meg a csendet. - Nohát. Akkor most már rátérhetnétek, hogy mit is akartok valójában?

Dzsekicsen már várta is a kérdést. Apóra nézett, aki belevágott.

- Rendőrtisztek vagyunk. Dzsekicsen őrnagyként a Különleges Csoport vezetője, én pedig az Életvédelmiséké! A segítségedre van szükségünk!

Tizenhetedik fejezet – Csikas

Csikaszt az Öcsivel való találkozás nagyon megviselte. Ez természetesen rányomta bélyegét a *fészek* hangulatára is! Csikasznak most semmi kedve nem volt mesélni, mégis kénytelen volt kielégíteni kölykei kíváncsiságát.

A kölykök most tudták meg, hogy az ember nem csak egyféleképpen ítéhető meg, pedig eddig csak azt tudták – az ember, az ellenség. Most hallottak egy olyan emberről, akivel egy fenntartás nélküli, kölcsönös szeretet állt fenn anyjukkal éveken keresztül, és ez összezúzta agyukban a kialakult képet!

Úgy érezték, hogy kicsúszik alóluk a talaj. Ez meg Csikasra hatott vissza, és ez egy önmagát erősítő folyamattá, *circulus vitiosus-sá* vált. Csikas kénytelen volt egyre régebbi, már elfelejtett, vagy elfelejtettnek hitt dolgokat elővenni, és minél inkább hátrált az időben, annál követelődőbbek voltak a kölykök.

Fájdalmas volt visszaidézni az Öcsivel töltött időt, és ezt ráadásul nem lehetett elintézni pusztá visszaemlékezéssel, de tudatosan át is kellett élni azt az időszakot! Át kellett élni ahhoz, hogy a kölykök is megértsék.

Eddig a kölykök nem is hitték volna, hogy létezik közös élet az emberrel! Mire világra jöttek, addigra Csikasban olyan mértékben

felgyűlt a keserűség és csalódottság Öcsi apja miatt, hogy ezek az érzések – mintegy védekezésképpen – a tudat legmélyére úsztak az emberrel kapcsolatos kellemes emlékeket. Így Csikaszk kölykei nem egy tudatos titkolózás eredményeképpen maradtak ki anyjuk korábbi emlékeiből, hanem azért, mert Csikaszk tudat alatt elfojtotta magában azt, aminek visszatértében nem reménykedhetett!

Csikaszk fáradtan feküdt, fejét mellső lábaira hajtva, és azt érezte, hogy fiai egymás után tűnnek ki agyából. Mintha egy nagy házat néznénk messziről, és látnánk, hogy alszanak ki a lámpák, hogy sötétedik el egymás után az összes ablak. Úgy tűnik, a kölykök tökéletesen elsajátították a legfrissebben tanult technikát, a kizárást.

A négy kölyök most nem tudatosan, mégis tökéletesen hajtotta végre a tanultakat. Mindnyájan úgy érezték, hogy át kell gondolniuk, újra kell értékelniük számtalan olyan dolgot, ami eddigi világuk alapjait jelentették.

Minden, amit eddig tudtak, megingott! Amit anyjuk elmondott, az nem egy történet elmesélése volt csupán, hiszen az a fajta kommunikáció, ami köztük létezett, az érzéseket, a hangulatokat is torzítás nélkül átadta. A kölykök most szembesültek azzal, hogy fajtársaik túlnyomó része él úgy, ahogy anyjuk élt korábbi éveiben. Csikaszk, és kölykei vannak valójában a periférián, nekik kell csak minden egyes napot külön-külön csataként átélni a létért való küzdelemben. Nekik nincsen csak megadva, hogy öreg korokra kíméllettel és szeretettel vegyék őket körül. Ők maradnak ki abból, hogyha egy gazdi, vagy a kutya elmegy, akkor a másik szíve kis híján megszakad...

Órák teltek el, mire a *fészek* tagjai egyenként visszatértek. Nem voltak egyformák, így kinek-kinek hosszabb-rövidebb időre volt szüksége a visszatéréshez.

A gyorsabbak nem voltak türelmetlenek, sőt, kíméllettel, szinte csak érintgetve nyúltak a két lassúbbhoz. Utoljára az a kölyök jött vissza, amelyik Öcsi elcsalogatását végezte.

Őt igazság szerint nagyon megérintette az a kedvesség, az a fellángoló szeretet és emlék-hullám, ami Öcsiből áradt, amikor megsimogatta! Akkor ezeket az érzéseket teljesen lefedte a *fészek* közös terve, közös akarata. Nem lett volna nehéz akkor Öcsit megölni, hiszen a falka részeként az egyéni érzések háttérbe szorulnak! Amikor viszont a *fészek tagjai* – most először! – kölcsönösen kizárták egymást, már nem tartotta volna elképzelhetőnek, hogy ennyire szembemenjen saját érzéseivel!

Mindenki visszajött, a *fészek* tudata teljessé vált. Elindult egy minden-irányú gondolatfolyam, amiben már Csikas is részt vett, bár visszafogottan, passzívan.

Ez a *fészek* már nem ugyanaz a fészek volt. Csikas kölykeinek már egyáltalán nem tetszett annyira az erdő, mint eddig, nem okozott elégedettséget az, hogy nincs igazi ellenfél, már nem tűnt *kizárólagosnak* ez életforma, amit maguknak választottak.

A kölykök már nem voltak biztosak abban, hogy ők *bármit is választottak volna*.

Tizennyolcadik fejezet – Dzsekicsen

Apó kiment a kocsihoz, és behozta a táskáját. Elővett egy újságot, kihajtotta, és odaadta Gyulának.

Gyula felgyújtotta a villanyt, és tanulmányozni kezdte a filctollal bekarikázott cikket.

„Túri Attila rendőr hadnagyot soron kívül előléptette századossá, és dicséretben, valamint pénzjutalomban részesítette a Főkapitány.

A fiatalember kitartásának, és tehetségének köszönhetően bravúros nyomozással vetett véget az egész országot rettegésben tartó, Macska néven elhíresült sorozatgyilkos tevékenységének.

A bűnöző, amikor észlelte, hogy már szorul körülötte a fiatal nyomozó által font hurok, öngyilkosságot követett el. A lakásán

végzett házkutatás alkalmával megtalált bizonyítékok mindenben alátámasztották a Rendőrség gyanúját, sőt, úgy tűnik, hogy még számos olyan bűncselekmény is napvilágra került, amiről eddig a hatóságoknak nem is volt tudomása!”

A cikk még taglalt néhány, talán kevésbé fontos, de az olvasók számára mindenképpen izgalmas és kellőképpen véres részletet, és fényképeket is tartalmazott. Gyula felismerte a képeken Dzsekicsent, bár az a díszegyenruhás, és igencsak megilletődött fiatalember igencsak különbözött attól, akit megismert.

- No, és mit akartok tőlem? – kérdezte, amikor végigolvasta a cikket.
- Itt a lényeg abban van, ami nincs leírva a cikkben! – mondta Apó. – Az egész ügy megoldásában, felderítésében ugyanis nagy szerepe volt Mauglinak!

- Miért, tán csak nem rendőr a kutyád is? – fordult Dzsekicsen felé Gyula, aki ugyan leplezni próbálta, de hangján mégis érződött a megbántottság. Rosszul esett neki, hogy titkolóztak előtte, igazság szerint már hónapok óta! Nagyon kedvelte a fiút, és úgy érezte, hogy visszaéltek feltétlen bizalmával.

- Félre ne érts minket! – vette át a szót Dzsekicsen, aki nemcsak hangulatváltozását érezte meg Gyulának, de gondolatait is értette. – Amikor a horgásztanyára jöttünk, Téged még nem ismertünk, nem is hallottunk Rólad! Ja, és Maugli sem ismerte Rékát... Mi valóban azért jöttünk ide, hogy egy kicsit regenerálódjunk, feltöltődjünk az átélt borzalmak, a hónapokig tartó idegfeszültség után! És jó, ha tudod, de Macska Zoli menyasszonyát is megölte!

Az igaz, hogy nem mondtuk meg Neked, kik vagyunk. Nem azért, mert bárki is be akart volna csapni! Egyszerűen arról volt szó, hogy szerettünk volna egy kicsit másról is beszélni, mint a Macska által elkövetett szörnyűségek. Ha valaki megtudta volna, hogy ki vagyok, akkor nem lehetett volna elkerülni a témát!

Teljesen függetlenül minden egyébtől, megismertelek, és úgy gondolom, hogy egy nagyon becsületes, őszinte barátra leltem személyedben! Ez volt az egyik oka, hogy a mai beszélgetésre sor került. Nem akartam ezt a felemás állapotot fenntartani.

A másik, és igen súlyos ok – ami miatt Apó is itt van – az, hogy az utóbbi időben történt néhány olyan szörnyűség, ami összefüggésbe hozható Macskával, illetve azzal a cselekménysorozattal, amit Macska követett el! Így aztán vége a kikapcsolódásnak, menni kell! Ráadásul most jóval nagyobb a baj, mint Macska esetében volt...

- Van még egy nagyon fontos dolog, ami a Te személyedet is fontossá teheti az ügyben! – szólt ismét Apó, miután megköszönte a torkát, hiszen a beszélgetés legkényesebb részéhez értek. – Maugli nem közönséges kutya. Talán észrevetted, hogy jóval intelligensebb, mint fajtársai! Feltűnhetett az is, hogy Réka is megváltozott kissé, amióta Mauglival kapcsolatba került, a kölykök képességeiről nem is beszélve!

- Csináltak valamit a kutyámmal?! – felháborodását nem is leplezte Gyula. – Nem kellett volna *előtte* kikérni a véleményemet?

- Semmi olyan nem történt Rékával, ami hátrányára szolgált volna! – mondta Dzsekicsen, majd hozzátette: - Egyébként is, kérdezd meg tőle!

- Mit csináljak? – lepődött meg Bótosgyula, és döbbsen nézett Rékára. Réka, míg beszéltek, odament elé, leült, és figyelmesen nézett gazdája szemébe. – Kérdezzem meg a kutyát?

- Igen! – mintha valaki megszólalt volna, de hangot nem hallott hozzá, ennek ellenére ez az „igen” élesen kiemelkedett sajtát, örvénylő gondolatai közül. – Igen, kérdezz csak meg! És akkor el fogom mondani, hogy *nagyon örülök* Mauglinak, a gyerekeimnek, *örülök*, hogy ismerem Dzsekicsent, és *nagyon örülök*, hogy minden gondolatodat, kívánságodat megismerhetem és megérthetem, és ezek közül, amire képes vagyok, azt meg is tehetem! *Nagyon örülök*, hogy fiaim is különlegeseek, gyönyörűen fejlődnek, és *fantasztikusan okosak!*

Gyula percekgig meg sem tudott szólalni, csak ült, és nyálasra rágta meg sem gyújtott cigarettáját. – Raktatok valamit a sörömbe, vagy álmodom, hogy tényleg Réka beszélt hozzám? – kérdezte végül,

tanácstalanul nézve a többiekre. – Szóljatok már meg! Meghülyültem?!

- Nem hülyültél meg, sőt! Az az igazság, hogy Maugli, Réka, és a kölykök telepatikus képességekkel rendelkeznek, mint ahogy az a falkányi vérengző fenevad is, amelyik most leírhatatlan veszélyt jelent mindnyájunkra! És most jön az, amit kérn szeretnénk Tőled...

Bementek a házba, mert már hűvösödött, és inkább az asztal köré ülve folytatták a beszélgetést. Töviről hegyire elmondták Gyulának az egész történetet, természetesen ígéretét véve, hogy bizalmasan kezeli a hallottakat. Ecsetelték a veszélyeket, miket az erdőt terrorizáló kutyák jelentettek úgy élve, mint holtan. És elmondták azt is, hogy a falkával csak egy profi módon együttműködő, begyakorlott csapat veheti fel a harcot!

Gyula mérge már rég elszállt. Úgy gondolta, hogy személyes sérelme nem mérhető össze a helyzet komolyságával! Az eddig történetek lenyűgözték, a várható veszélyek pedig félelemmel töltötték el. Értelmes ember lévén fel tudta mérni, milyen iszonyatos következményekkel járna, ha elszaporodnának a világon a telepatikus képességekkel bíró vad- és háziállatok! Arról nem is beszélve, hogy vége lenne a jó kis hajnali disznóvágásoknak, a csirkefarmok siralomházzá válhatnának, a halak röhögőgörcsöt kapnának a horog láttán, a legyek könnyedén kitérnének a légycsapó elől, az agér ösvényt taposna a csapda köré, a...

Amikor Gyula itt tartott gondolataiban, Dzsekicsen finoman elhúzta előle a sörösüveget.

Bótosgyula aztán újabb ötlettel állt elő.

- Évek óta nem vettem ki szabadságot! Szólok a húgomnak, vezesse egy kicsit, a boltot, én meg mehetnék veletek! Réka az én kutyám, a kölykök, ha úgy veszem, az én „unokáim”, mondhatnám, hogy nem engedem el őket felügyelet nélkül!

Dzsekicsen már várta ezeket a mondatokat. Apó egy kicsit meglepődött, de egyáltalán nem bánta az események ilyen irányba fordulását! Kis gondolkodás után kijelentette, hogy jogilag is megoldható a kérdés, hiszen szakértőként eseti megbízást is adhat Gyulának!

- Jól van, fiam! Elbarackoljuk a dolgot! – Noteszt vett elő, és tollat. – Mondd a teljes neved, mikor születted, hol, édesanyád neve, a pontos lakcím, adóazonosító számod, meg a többi! - Gyula pedig mondta: – Dékán Gyula, születtem ezerkilencszázhatvanhét augusztus 13-án...

A következő napok a készülődéssel teltek el. Apó hazament, és intézkedett, hogy béreljenek egy kertes házat az Északi Hegységben, közel ahhoz az erdőhöz, ahol az Erdőgazdaság furgonját megtalálták a halott sofőrrel. Gyula pedig hűgának telefonált, aki nagyon örült a felkérésnek! Éppen halasztott egy évet az egyetemen, és munkát vadászott erre az időre. Keresve sem talált volna jobb lehetőséget! Így szállásra nem kellett költenie, utazásra sem, és legalább a gyakorlatban is kipróbálhatta a marketingről tanultakat...

Dzsekicsen azt tervezte, hogy még egy hétig gyakorolnak a kutyákkal, de úgy, hogy esténként már Gyulát is bevonják a tréningbe. Ha majd Gyula hűga átveszi a boltvezetést, akkor a férfi részvételét a felkészülésben napi huszonnégy órára bővíthetik!

Délután csengett Dzsekicsen mobilja. – Gyertek át este, ha egy jót akartok enni! A hűgom megjött, és rögtön belevágott a sűrűjébe! Magára vállalta a vacsorát, és Ő még kislány korában boldogult anyáinktól leste el a konyhaművészetet!

Hét óra körül értek át Gyuláékhoz. Amikor Dzsekicsen a konyhába lépett, meglátott a pultnál, az ajtónak háttal egy lángvörös hajú lányt. Ő a zajt hallva megfordult, és lisztes keze helyett könyökét nyújtva mondta:

- Te vagy Dzsekicsen? Szia! Dékán Szilvia vagyok!

A vacsora valóban fantasztikus volt! Bár, az igazat megvallva, Dzsekicsent jobban elbűvölte az, aki elkészítette... Szíve szerint kifürkészte volna a lány minden titkos gondolatát, de úgy érezte, nem élhet vissza lehetőségeivel! Egyébként pedig tartott attól is, hogy Réka beárulja gazdájának...

Gyula csendes mosollyal figyelte az eseményeket, aztán a vacsora után, már a teraszon megsúgta a fiúnak, hogy Szilvi éppen facér. Nem volt teljesen önzetlen, elképzelte, milyen praktikus lenne, ha barátja lenne egyúttal sógora is!

Dzsekicsen már alig várta, hogy Szilvi kiérjen a házból a poharakkal. Tervezgette a beszélgetést a lánnyal, elhatározta, hogy ellenállhatatlan lesz és művelt, mindamellett nagyon férfias, persze, végtelenül érzékeny is... És ekkor megszörrent a mobil.

- **M**i újság? – kérdezte Apó. – Már aludtál?
- Már hogy aludtam volna, amikor Bótosgyuláéknál vagyunk, és most fejeztük be a világ legfinomabb vacsoráját!
- Nocsak, hoztattok egy pizzát? – csipkelődött Apó, majd megkérdezte: - Aztán mi finomat ittatok mellé?
- Csak egy pohár kékfrankost, de úgy látom, Gyula rátalált a legjobb fajta sörre!
- Hát az meg milyen?
- Rekeszes! – világosította fel nevetve Dzsekicsen, de Apó lelembozta.
- Baj van, fiam! Néhány kilométerre attól, ahol házat béreltünk ki a majdani főhadiszállásnak, tegnap délelőtt egy farka kutya megtámadott egy iskolásfiút! A gyerek állítólag rá is ismert a saját kutyájára. A sört tegyék a hűtőbe, és indulás! Már ma este az Északi hegységben alszunk!

Dzsekicsen, bár gyakran átélte, mégis minden alkalommal újra érezte ilyenkor, hogy az adrenalin végigáramlik ereiben. Tulajdonképpen panaszra nem volt oka, hiszen az utóbbi időben nem szenvedett hiányt az ilyen alkalmakban! Most azonban nem bánta volna, ha csak egy napot késik ez a telefonhívás...

Gyula - várakozáson felül - kedvezően reagálta le a hírt. Igazság szerint már várta, mint gyerekkorában a táborba való indulást! Szilvi

volt kissé csalódott, hiszen megakadt a szeme neki is a jóképű fiatal nyomozón, nem bánta volna, ha a vacsora utáni beszélgetésnél többet is megtudhatott volna róla! Erre, tessék, egyik percről a másikra, felkerekednek és elviharzanak! De még Gyula is elmegy, akit pedig ki lehetett volna faggatni Dzsekicsenről!

Apóval már a háromszobás, egy kicsi, viszont eléggé elhanyagolt kerttel rendelkező háznál találkoztak, a kulcsok is nála voltak. Az estét arra használták fel, hogy kirámoljanak és berendezkedjenek. Az egyik szobát a kutyák kapták. Más esetben kint lett volna a helyük, de ez a ház most egy bázis szerepét töltötte be! Elképzelhető volt, hogy a terveket egyeztetni kell majd velük, ne kelljen minden alkalommal az udvaron tartani a megbeszélést!

A másik szobában rendezték be a hálót. Nem volt túl nagy, de arra, hogy az ember holtfáradtan lefeküdjön, és megpróbáljon *gyorsan sokat* aludni, tökéletesen megfelelt.

A harmadik szoba, a legnagyobb, lett maga a főhadiszállás. Apó azonnal elővette a laptopot, csatlakoztatta a telefonvonalhoz, és fel is kúszott a Világhálóra. Aztán evett valamit – neki nem volt olyan szerencséje, hogy Gyuláéknál vacsorázzon –, és lefeküdtek. Tudták, hogy zsúfolt napok elé néznek. Reggelre várták például azt a fiút, akit megtámadtak a kutyák!

Tizenkilencedik fejezet - Öcsi

Öcsi néhány percig volt csak eszméletlen, de mire magához tért, a kutyák már nem voltak körülötte. Megpróbált tájékozódni, de elképzelése sem volt, merre lehetnek a többiek!

Elhatározta, hogy kiabálni fog. Igen, de mit? Azt, hogy - Segítség, eltévedtem! – nem akarta, mert szégyellte volna magát! Elment ágakat gyűjteni, és nem talált vissza... persze, kutyák támadták meg! És hol van rajta harapás? Vagy öt kutya megtámadja, már a földön fekszik, amikor ráadásul az egyikről kiderül, hogy a saját kutyája, erre elmegy mind az öt, neki meg a haja szála sem görbül meg... Ezt Öcsi se hitte volna el, ha más meséli!

Arra gondolt, hogy kifecamítja bokáját, és majd ezért kér segítséget! Még sajnálnák is a többiek, nemhogy kinevetnék! Aztán meggondolta magát, mert félt attól a fájdalomtól, ami ezzel járna.

Egyre növekvő aggodalommal ment körbe-körbe, egyre nagyobbra véve a kör sugarát, abban bízva, hogy ráakad saját nyomára, de nem járt eredménnyel.

Már nagyon fáradt volt. A menekülés a kutyák elől minden tartalékát felemésztette. Idegileg is felőrlődött, hiszen az öt kutya szisztematikusan rombolta le ellenállását, és az utolsó másodpercekben Öcsi már meg volt győződve arról, hogy támadói lemészárolják.

Teljesen összeomlott. Leült egy kidőlt fára, és már tulajdonképpen nem is számított semmire.

Ekkor hallotta meg, először csak halkán, később egyre hangosabban, hogy osztálytársai a nevét kiabálják!

Kitört rajta a zokogás. Felállt, de nem tudott kiabálni, csak intett a felbukkanó gyerekeknek, akik percekig csak simogatták, nyugtatgatták a sírástól el-elakadó lélegzetű, remegő vállú, összetört lelkű fiút.

A tanárnő pontosan tudta, mennyi ideig nem szabad kérdezgetnie a fiút, hogy mikor érzi a *gyerek úgy*, hogy mindenképpen beszélnie kell! Akkor odahívta magához, és leültek egymás mellé, egy pokrócra. A többiek tapintatosak voltak, nem zavarták meg őket, rájuk se néztek, talán csak a szemük sarkából.

Öcsi könnyeivel küszködve mesélte el kalandját, folyamatosan attól tartva, hogy a nő egy szavát sem fogja elhinni. A tanárnő viszont évek óta tanította Öcsit, és tudta, hogy a gyerek őszinte, és a történet - bár valóban hihetetlennek tűnt, mégis - igaz lehet!

Hogy a nagyobb kutya Csikas-z-e vagy sem, még lehetett kérdéses, hiszen Öcsi apja annakidején azt mondta a fiúnak, hogy sétáltatás

közben szökött el tőle a Nagyvárosban, egy játszótéren, vagyis igen nagy távolságra innen. Hogy mégis felvetődött, ezt a nő inkább annak tulajdonította, hogy a fiú próbált okot találni arra, miért is maradt el a végső támadás?

Megkérdezte a gyereket, hogy szeretne-e hazamenni, de Öcsi inkább maradni akart. Az viszont igaz, hogy ettől kezdve, míg le nem feküdtek, két méternél messzebb nem távolodott el a többiektől...

Este azért a tanárnő felhívta rendőrség ügyeletét. Abból nem lehet baj, ha tudnak az esetről!

Az ügyeletes első kérdése az volt, hogy megsérült-e a gyerek? Amikor megtudta, hogy egy karcolás sincs rajta, megnyugodott, de az szöveget ütött a fejébe, hogy öt egyforma kutya kergette meg!

Mint ügyeletes, természetesen megkapta Apó körlevelét, amit még a furgon eltűnésekor küldött szét. Most előkereste, és felhívta Apót az ott megjelölt telefonszámon. Bár tartott attól, hogy hülyének nézik, de mégis beszámolt a hallottakról. Apónak két kérdése volt:

- Elképzelhető-e, hogy egy szuka és a négy kölyke a támadó, és mi a tanárnő telefonszáma?

Apó le se tette a telefont, rögtön tárcsázta a tanárnőt, aki a telefonhoz hívta a fiút. Öcsi kicsit megszeppent, amikor megtudta, hogy az Életvédelmi Osztály főnöke van a túloldalon, de Apó megnyerő modorával hamar megnyugtatta. Aztán megkérdezte a gyerektől, hogy van-e kedve személyesen találkozni vele, és beszélgetni a történetekről? Öcsi lelkesen mondott igent, bár az egy kicsit lelombozta, hogy Apó elkérte szülei telefonszámát, időegyeztetés végett.

Apó semmiképpen sem akarta Öcsi szüleit kihagyni a dologból, hiszen gyermekeknél ezt a törvény sem engedi. Ezt Apó még akkor is betartotta, ha nem hivatalos kihallgatásról volt szó, mint jelen esetben sem, hiszen semmilyen bűncselekmény nem történt. Apót viszont izgatta, mi is történt valójában Csikasszal, Öcsi kutyájával, és itt az igazat csakis a gyerek apjától tudhatta meg!

Öcsi apjának majdnem a szíve állt meg, amikor Apó bemutatkozott! Utána egyszerűen elküldte Apót melegebb éghajlatra, azt gondolván, hogy valamelyik kollégája tréfálkozik vele. Néhány kör után azonban minden a helyére került, akkor meg attól ijedt meg, hogy Öcsivel történhetett valami!

Apó elmondta a férfinak, hogy Öcsit megkergették a kutyák, de nem bántották, viszont más ügy kapcsán lehet fontos ez a momentum, ezért kéri, hogy személyesen beszélhessenek. Szándékosan nem uralt Csikaszra, mert kíváncsi volt a férfi majdani viselkedésére, reakcióira. Megegyeztek abban, hogy másnap délelőtt találkoznak a bérelt házban. Apó felajánlotta az út költségeinek megtérítését, de a férfi ezt elhárította. Azt mondta, hogy ezt egy kirándulásnak tekinti, korán reggel a turistaházban felveszi Öcsit, és ha végeztek a beszélgetéssel, a nap többi részét majd ő is a gyerekekkel tölti, aztán együtt mennek haza.

Öcsinek a tanárnője szólt, hogy apja reggel érte jön, reggelizzen egy kicsit korábban, mint társai!

A gyerek szinte egész éjjel forgolódott. Csak rövidet aludt, akkor is rémálmok gyötörték. Négyen voltak egy szobában, társait is gyakran felébresztette. Reggelre viszont annyira fáradt és kimerült lett, hogy végre egy álomtalan, mély alvásba merült el.

Öcsi apja fel akarta kelteni, mérges is volt a gyerekekre, hogy még nincs kész, de a szobatársak tanácsára inkább hagyta még aludni! Felhívta Apót, megkérte, legyenek türelemmel! Apó a körülményeket meghallva, természetesen azt tanácsolta a férfinak, hogy hagyja csak aludni a fiút, sőt, inkább a turistaházba tették át a megbeszélés helyszínét.

Gyula Rékával és a kölykökkel a házban maradt, Apó, Dzsekicsen és Maugli viszont kocsiba ültek, Apó kocsijába. Kimentek a turistaházhoz, ahol, míg váraoztak, legalább meg tudtak reggelizni. A főtt kolbász mustárral Mauglinak sem volt ellenére! Apó felhívta Gyulát, vigyenek-e kolbászt nekik is, de Gyula tele szájjal mondta, hogy már késő...

Öcsi apja egy cédulát írt a fiúnak. Azt írta, hogy nyugodtan mosakodjon meg, öltözzön fel, és jöjjön le az étkezdébe, ott vár rá. Egy kicsit gondolkodott, aztán azt is odaírta, hogy nagyon szereti. Ezt eddig még mondani sem mondta soha, nemhogy leírta volna...

A cetlit Öcsi papucsára tette, így biztos lehetett benne, hogy ébredés után rögtön megtalálja!

Apó és Dzekicsen kezét fogott a férfival, kölcsönösen bemutatkoztak, majd leültek. Látva, hogy beszélgetőpartnerük milyen ideges, megnyugtatták, hogy nincsen semmi baj!

- Jó, hogy tudunk egy kicsit beszélgetni, mielőtt a fia hallaná! – mondta aztán Apó. – Arra lennének kíváncsiak, hogy mi is történt valójában Csikasszal, az Önök kutyájával? Öcsi ugyanis úgy tudja, hogy Öntől szökött meg, a lakásukhoz közeli játszótéren!

A férfi elkomorodott, és riadtan kapkodta tekintetét egyikről a másikra. Dzekicsen már tudta az igazat, és azt is, hogy mitől fél, de Apó miatt szerette volna, ha a férfi ki is mondja.

- Nyugodjon meg, mi nem foglalkozunk szabálysértésekkel! – próbálta feloldani a férfi szorongását. – De nagyon fontos tudnunk, hogy mi történt Csikasszal!

- Kivittem a Nagyváros-széli kiserdőbe... és otthagytam... mert vemhes lett!

Dzekicsen már nem tudta megakadályozni, hogy kimondja. Pedig akkor már érezte, hogy Öcsi hallja az egészet, hiszen akkor ért le az emeleti szobából. Valóban, néhány másodperc múlva megjelent Öcsi, elkerekedett, de már erősen könnybe lábadt szemmel, és nekitámadt apjának:

- Képes voltál magára hagyni egy erdőben úgy, hogy a hasában ott voltak a kiskutyák?!

Apja elvörösödött arccal ugrott fel, odalépett a fiúhoz, hogy megölelje, de az elhúzódtól tőle.

– Szörnyen sajnálom, kisfiam! Nagyon mérges voltam akkor, és nem gondoltam végig! Én már másnap visszamentem, de nem találtam meg Csikaszt, pedig sokáig kerestem! Megígérem, hogy mindenképpen veszek Neked egy kutyát, olyat, amelyet csak akarsz!

- Te nem értesz semmit... - mondta a fiú szomorúan, és leült. – Gyorsan, tessék kérdezni, hogy mit mondjak, aztán szeretnék hazamenni!

A férfi is leült, fiával szemben, és ettől kezdve egy szót sem szólt. Apó kérdezgetett, a fiú válaszgatott, Dzsekicsen, és a sarokban heverő Maugli pedig figyelte Öcsi gondolatait. Amikor úgy érezték, hogy mindent tudnak, amire kíváncsiak, Dzsekicsen intett Apónak, hogy vége. Elbúcsúztak hát, felálltak, a férfi és Öcsi az ajtó felé indult. Ekkor Maugli felkelt, megállt közvetlenül előttük, és Öcsi szemébe nézett. Öcsi önkéntelenül megsimogatta a mellkasáig érő, hatalmas kutya fejét, míg apja a fiú kezét akarta megfogni, attól félve, hogy baja esik.

Maugli oldalt lépett, apa és fia pedig felment a szobába, Öcsi csomagjáért. Egymás mellett mentek, de nem szóltak egymáshoz.

- Apád nagyon szeret! – küldte Öcsi után Maugli, mire a gyerek megrázta a fejét, mintha álomból ébredt volna. Felnézett apjára, és megfogta a kezét.

- Az egyik kölykömnek már van helye! – gondolta Maugli Dzsekicsennek.

Huszadik fejezet – Dzsekicsen

Apó és Dzsekicsen hazafelé kiértékeltek a hallottakat, Maugli pedig kiegészítette azokkal a gondolatokkal, melyeket Öcsiből fürkészett ki.

Leszögezhették, hogy a falka Csikaszból és kölykeiből áll, és Csikaszmintegy kétéves koráig nagy szeretetben, háznál nőtt fel, a Világvárosban. Így érthető, hogy nem fél az emberektől, és a gépkocsi, az utazás, a forgalom sem idegen a számára!

Azt, amit Csikaszk tud, ha áttételesen is, de kölykei is tudják! A *közös tudat* fantasztikus lehetősége a szemük láttára fedi fel titkait, hiszen Réka és a kölykök megfigyelése minden napra tartogat meglepetéseket.

Dzsekicsenék úgy gondolták, hogy helyzetük tulajdonképpen jónak mondható, hiszen minden előny a jó oldalon van! Mindkét oldalon létezik egy közös tudatú kutyafalka. Csikaszkék régebben gyakorolják, náluk viszont két felnőtt egyed van. Csikaszk kölykei jóval idősebbek, Rékáié viszont, a természetesebb szülők és a fajták miatt, jóval nagyobbak. És Csikaszkék mellett nem állnak felkészült emberek.

Viszont mentesek a gátlásoktól! Itt tulajdonképpen meg is találták azt a területet, ahol hátrányban vannak, és nagyon nehéznek tűnt megoldani! Csikaszk kölykei születésük óta természetesnek vették az ölést, mint minden ragadozó, amelyik maga kell, hogy előteremtse napról napra az élelmét. Ugyanitt a megszerzett zsákmánynak, de saját testi épségüknek megvédése is mindennapi feladat! Ehhez képest Réka és a kölykök készen kaptak dolgokat, és kialakultak bennük bizonyos gátlások! Ezek egy részét tudatosan le lehet győzni, de ez egy kiélezett helyzetben mindenképpen késedelmet okozhat!

Maugli életében már nagyobb szerepet kapott az önállóság, és a küzdelem sem volt idegen a számára, de *mindig volt mellette ember!* Igaz, a Macska eléggé szélsőséges helyet foglalt el ezen a palettán, de a tervezés és a döntések terén levett bizonyos terheket Maugli válláról.

Maugli viszont tudta, hogy családja ezen a téren *képzésre* szorul!

Megegyeztek Dzsekicsennel, hogy elviszi családját két napra. A fiú megbízott kutyája értékítéletében, csak azt kérte, hogy kerüljék a Csikaszk-falkát, hiszen a következő napokban nagy szerepet szántak a *meglepetésnek!*

Maugli és népes családja késő délután indult el ellenkező irányba, mint amerre Öcsit érte a támadás.

A három férfi ezt az éjszakát, és a rá következő napot is végigidegeskedte, szorongta, hiszen az egész „hadművelet” sorsa múlhatott azon, hogy mit végez a *család* a másfél nap alatt!

Következő éjjel, jóval éjjél után érkeztek haza Maugliék. Elöl Réka, aztán a kölykök, végül Maugli, libasorban, *szótlanul* mentek el az emberek között. Úgy pattant le róluk a *keresés*, mint a páncélról. Egyedül Maugli fordult Dzsekicsenhez: - Minden rendben. Majd reggel.

A férfiak némileg megnyugodtak. A kutyákon sérülés nem látszott, hasuk szépen gömbölyödött. Ahogy Maugli mondta, minden rendben. Majd reggel.

Reggel Maugli elég szűkszavúan csak annyit mondott Dzsekicsennek, hogy rendben ment a tréning, de nem szívesen mesélne róla. Dzsekicsen először ütközött ilyen ellenállásba, és ebben egységes volt az egész család. Maugli még annyit elárult, hogy kénytelen volt a cél érdekében átlépni bizonyos korlátokat!

Gyula már nem érezte jól magát. Úgy gondolta, hogy csak kutyái miatt hozták magukkal, de egyébként semmi szerepet nem szánnak neki!

Dzsekicsen, aki gondosan ügyelt arra, hogy „otthon”, barátai között ne kövessen el intimitást, most kivételt tett, hiszen annyira nyilvánvaló volt barátja rosszkedve. Amikor tisztába jött Bótosgyula problémájával, beszélgetést kedvezményezett vele, és addig terelte a témát, míg végre a tervek ecsetelésébe foghatott!

- Tudod, Gyula, az a szerencsénk, hogy Te is velünk vagy! – kanyarodott végre a témára.
- Mert van, aki enni adjon a kutyáknak? – kérdezte rezignáltan barátja. – Igaz, az íméleket is én szoktam elolvasni, és a kaját is én főzöm meg a leggyakrabban!
- Ez azért van, mert Te főzöl a legjobban! Ezt nem azért mondtam, hogy mostantól mindent odakozmálj... Azt hiszem, édesanyátok tényleg a konyha művésze lehetett! Már, ha lehet általánosítani

abból, hogy Te, és Szilvi mit tudtok... Tényleg, mikor beszéltél Szilvivel?

- Félórája... azt mondta, hogy egész jól mennek a dolgok! Én szívem szerint mennék már haza, de akkor vele is kiszúrnék. Most keresi meg a pénzt az a következő évre az egyetemen!

- Te csak ne akarjál hazamenni, hiszen Te vagy a kulcsfigura a haditervünkben! Én ezt nem is akartam Neked előre elmondani, mert akkor jobban működne, de látom, hogy kénytelen vagyok. Remélhetőleg így is sikerülni fog! – Gyula zavart ábrázatát látva folytatta. – Te vagy az, akit be fogunk csapni!

- Meg is verhetnétek... Vagy lelőtök? Ezek között csak fokozati különbségek vannak!

- Isten ments! De gondold végig! Kikkel harcolunk? Olyan kutyákkal, *akik* úgy olvasnak a gondolatainkban, mint egy nyitott könyvben! Illetve, jobban, mert olvasni, azt ugye nem tudnak... Szóval, ez olyan patthelyzet, mint amikor két profi hamiskártyás pókerezik! Vagy két olyan kompjúter sakkozók, amelyekben ugyanaz a program van. Azért kellesz, mert Téged be fogunk csapni, de Te sem fogod tudni, hogy mikor! Az összes kutya a Te gondolataid alapján fogja megismerni a tervünket, és Csikaszkék az ellenlépéseiket is e szerint lépik meg! És akkor jövünk mi, és tesszük a frankót...

Gyula ezt hallva, először azt gondolta, barátja csak vigasztalni akarja. De Dzsekicsen ekkor magára hagyta, így volt ideje nyugodtan átgondolni a hallottakat, és be kellett látnia, hogy a fiúnak igaza lehet! Ő sem tudott volna más megoldást találni erre az... ördöglakatra!

Apó a térkép fölött gubbasztott, amikor Dzsekicsen átment hozzá a másik szobába.

- Itt van egy rönkfából épült, szüette vadászház – bökött a térképre –, amit a vadászársaság le akar bontani, hogy egy modernebbet építsen. Megbeszéltem velük, hogy megtakaríthatják a bontás költségeit, ha átadják nekünk! Két hét múlva megkapják a ház helyét, felgerezve!

- A Technikára már beszóltál? – kérdezte Dzsekicsen

- Már mindent tudnak, holnap jönnek, de Te beszélj meg Gyulával, hogyan tartsák távol a falkát onnan, amíg nem végzünk az átalakítással! – nézett rá Apó, kialvatlan szemmel.
- Nem lesz gond. Az előbb estünk túl egy igen érdekes beszélgetésen. Azt hiszem, Gyula most már pontosan ismeri a szerepét a tervben, és egyet is ért az elképzeléssel!
- Ha végzünk ezzel az üggyel, elköltözöm egy úszó jégtáblára, belülről befalazom az iglu bejáratát, és kitűzöm a „Ne zavarjanak!” – táblát! – mondta Apó, és ott, a térképen – elaludt.

Huszonegyedik fejezet – Csikas

A fészek élete megváltozott. Na, nem hagyták abba a vadászatot, és továbbra is tökéletes összhang jellemezte támadásaikat, illetve általában minden tevékenységüket, de egyre többször fordult elő, hogy a család tagjai hosszabb-rövidebb időre *kizárták* a többieket.

Úgy gondolták, hogy szükségük van időnként a magányra! Mivel mindnyájan érezték ennek az igényét, hát kölcsönösen elfogadták. Csikasban bujkált ezzel kapcsolatban valami rossz érzés, de ennek okát nem találta, és igazság szerint neki is hiányzott az egyedüllét.

Csikas, ha *maga volt*, sokszor gondolt Öcsire. Amikor Öcsi apja az erdőben magára hagyta, Csikas körül felgyorsultak a dolgok, akkoriban nem ért rá emlékezni, azóta pedig a *közös tudat* nem adott rá időt. Amikor megnő azon csatornák száma, melyeken a tudat a külvilággal közlekedik, a beérkező információ mennyisége is növekszik! Ez az első időben különösen nyomasztó volt, hiszen hét látás, hét hallás, hét szimat, hét ízlelés, hét, hét, hét...

Ráadásul, amíg a kölykök kicsik voltak, minden beérkező inger egyúttal egy kérdést is magával vonzott! Ezekre a kérdésekre válaszolni is kellett, de ha lehet, úgy, hogy az ne egy újabb kérdést indítson útra!

Csikas belefáradt. A kölykök már nagyok, önállósodhatnak! És nem lenne baj, ha egy kutya egy lakásban öregedhetne meg, ha naponta egyszer kitenné egy tálba neki az ennivalót a gazdája, ha

kiszedné füléből a toklászt valaki, ha az élősködőket kiirtaná a bundájából...

Öcsi.

Aztán lehetnének újra kölykei! Igen, de úgy, hogy a gazda odatenné elé az ételt és a friss vizet, hogy csecse mindig tele lehessen, és hogy ne kelljen holtfáradtan vadásznia ezért!

Csikasz belefáradt. Felnőttek a kölykei, már igazán nem is igénylik az ő támogatását. Okosak, mindent tudnak, amit ő. Ha még kisebbek és gyengébbek is, de mindenképpen ügyesebbek és talpraesettebbek, mint ő volt, amikor világra hozta a hat kölyköt.

A kölykök vadászni indultak, nem ment velük. Hoztak neki is. Vagyis, elhozták azt, amit nem ettek meg – ezt azért rendszeren beléjük nevelte, nem hagyunk magunk után nyomot! -, és megengedték, hogy egyen belőle.

Lehet, hogy legközelebb nem engedik meg. Lehet, hogy nemsokára a négy kölyök egyszerűen csak szukák és kanok lesznek, és ha találkoznak, felhúzott ínnyel, morogva adják egymás tudomására, hogy nem kívánják a közeledést.

A négy kölyök ismét elment. Nem mondták, hova, lehet, hogy nem is vadászni, hiszen nemrég ettek. Nem kérdezték, hogy velük megy-e? *Feketére zárt* aggyal mentek el mellette, egymás után, és azt vette észre magán, hogy ez már nem is érdekli.

Csikasz belefáradt. Igazán már nem érdekelte semmi. Nem volt éhes, nem volt szomjas, kicsit fáradt volt, sebaj, karikára forogja magát, és alszik egyet. Majd, ha felébred, és éhes lesz, legfeljebb keres valami kisebb vadat. Vagy megvárja, míg kölykei nem figyelnek, és eszik abból, amit otthagytak.

És akkor megérezte, hogy kétségbeesett kölykök hívják az anyjukat.

Huszonkettedik fejezet – Dzsekicsen

A technikusok kijöttek, és Apó útmutatása alapján preparálták a vadászházat. Ez alatt Gyula a *családdal* néhány kilométerrel arrébb egy technikát próbált elsajátítani. A lényeg az volt, hogy Maugli és Réka *ármékolta* Gyulát a négy kölyökkel szemben! A kölykök megkísérelték rábíni Gyulát, hogy meneküljön, Maugli és Réka pedig együttes erővel söntölte azok akaratát. Jól sikerült a próba, hiszen Gyula az egészből nem érzékelt szinte semmit!

A következő gyakorlat az volt, hogy kifürkészés ellen próbáltak tenni valamit, de ez nem járt eredménnyel. Némileg megnehezítették a kutató agy dolgát, de lehetetlenné nem tudták tenni! Maugli ezért a *zavarással* kísérletezett, ez eredményes volt, viszont Gyulát is zavarta!

Ekkor csengett Gyula mobilja. Apó azt kérte, hogy Mauglit és Rékát indítsa útba hazafelé, ő pedig vigye a kölyköket a vadászházba, zárja be őket, és szintén siessen haza. Dzsekicsen majd Rékával később elmegy a kölykökért, a többit otthon megbeszéli.

Réka és Maugli már a beszélgetés alatt elfutottak, a kölykök pedig várták, hogy Gyula megtalálja a térképen a vadászházat. Gyula igencsak lihegett, mire a házhoz értek. A kölykök egy perc alatt belakták a szobát, Gyula pedig rájuk zárta az ajtót, és már indult is haza.

Az úton kezdett el csak gondolkodni, hogy mi is történhetett, hogy ilyen hirtelen kellett cselekedni? Apó, amikor telefonált, gyorsan beszélt, válaszra vagy kérdésre időt se hagyott. A beszélgetés óta pedig szinte végig sietni kellett, illetve nagy összpontosítást követelt, hogy megtalálják a vadászházat. Most azonban jobban ráért gondolkodni, és rájött, hogy nem érti, mi lehet a háttérben?

Megpróbálta felhívni Apót és Dzsekicsent, de ki voltak kapcsolva. Ez lehetett jogos is, ha éppen akcióznak valahol. – Mindegy most már - gondolta –, ha hazaérek, okosabb leszek!

Az első félórában a kölykök lekötötték magukat, gyakorolták a tréningen tanultakat. El akartak dicsekedni anyjuknak azzal, hogy milyen ügyesek! Kijavították egymás hibáit, együtt örültek annak, ha valami sikerült.

Aztán már több idő telt el, mint amennyi általában szokott, így, anya nélkül. Kettőnek már vizelnie is kellett, ezt persze a többi is érezte, aztán közösen kerestek valami kijáratot, de nem találtak. Már a másik kettő is nehezen tartotta vissza.

A legkisebb nem bírta tovább, és odapisilt a sarokba. Szűkölt, szégyellte magát. De aztán nem volt mese, a többi is kénytelen volt megszabadulni a fájdalmas feszüléstől!

Már több idő telt el, mint valaha is, úgy, hogy nem volt mellettük Réka! Éhesek voltak, és főként szomjasak, *és nem mondta meg senki, hogy mit csináljanak!*

Korukhoz képest nagyok voltak, és erősek.

De most nagyon egyedül voltak – soha ennyire még –, és nagyon tanácstalanok. Kölykök, akiknek nagyon hiányzott az anyjuk! Már négy közönséges kutyakölyök kaparta sírva az ajtót.

A szomszéd helység ablakán ekkor beugrott egy szuka, és vakkantott egy anyásat. A zsalu becsapódott mögötte. Dzsekicsennél megszólalt a riasztó.

Gyula már megnyugodott, feldolgozta magában, hogy *most volt az a bizonyos becsapás!*

Megnyugodott abból a szempontból is, hogy a kölyköknek a „hajuk szála” sem görbülhet meg, és, hogy Csikasz ne okozzon nekik lelki törést, arról a szobába porlasztott altatógáz gondoskodott.

Valóban, mire a házhoz értek, az egyik helyiségben már békésen aludt Csikasz, a másokban pedig négy megkönnyebbült kölyökkutya üdvözölte őket!

Nem volt más dolguk, mint Csikaszt átvinni abba a szobába, ahol eddig a kölykök voltak, a csapdaajtónak kiképzett zsalut újra kitámasztani, a kiürült altatógázos palackot pedig kicserélni. Néhány percig még szellőztettek, aztán elindultak hazafelé.

Huszonharmadik fejezet – Csikas

Csikas megérezte, hogy kétségbeesett kölykök hívják az anyjukat!

A fáradtság egy pillanat alatt elszállt, szemei kipattantak, és képességei teljes birtokában ugrott talpra. Fülelt, szimatolt, megpróbálta a helyes irányt megállapítani. Elindult a völgy felé, de gyengültek a jelek. Megfordult, és elégedetten vette tudomásul, hogy ez már a jó irány. Futni kezdett, és néhány száz méter után meglátta a vadászházat!

Lassúbb iramra váltott, néha megállt szimatolni, embertől tartva. Érzett is emberszagot, de hát ez természetes, hiszen a házakban emberek laknak! Emberi gondolat viszont nem volt, még alvóé sem. A kiskutyák viszont egyre kétségbeesettek voltak! Csikasban régen nem érzett gondolatok törtek elő, hiszen ilyen kétségbeesett sírást saját kölykeinél sem tapasztalt soha!

Futott egy kört a ház körül, és észrevette a nyitott ablakot.

Mivel embertől nem kellett tartania, gondolkodás nélkül beugrott. Még körül sem tudott nézni, elhagyta ereje, és elsötétült előtte minden.

Magához tért. Lassan tértek vissza gondolatai, és mivel más gondolatot nem érzett a közelben, ki sem nyitotta a szemét, amíg a szédülés el nem múlt. Aztán felkelt, és *nagyon nem értette*, hogy mi történt vele!

Egy zárt helyiségben volt, ahol régebbi ember-, és frissebb kutyaszagokat érzett. Sőt, még vizelet is volt a szobában, elég friss. Nem érezte a kölykök gondolatait, és nem értette, hogy hova lehettek a kiskutyák!

Körbevizsgálta a szobát, de nem talált kijáratot. Eszébe jutott az az idő, amikor még emberekkel lakott. Volt, hogy fél napig is be volt zárva!

Ha már egyszer úgyis volt vizelet a sarokban, hát odaengedte a sajátját is, aztán lefeküdt. Még egy kicsit úgyis szédült, hát fogta magát, és elaludt.

Órák múlva tért csak teljesen magához, de akkor már éhes is volt! *Erősen körbegondolt*, bízva, hogy talán kölykei a közelben lehetnek, és valóban, halványan megérezte azokat. Mind a négy megvolt, de valami furcsa vibrálást érzett! A kölykök menekültek valami elől!

Huszonnegyedik fejezet – Dzsekicsen

Réka és kölykök kölcsönösen körbenalakodták egymást, aztán a csapat elvonult vagy egy kilométerre, hogy ne hagyjanak túl sok nyomot, és haditanácsot tartottak.

Háromfelé vált a társaság, Réka ment Gyulával, Maugli ment Apóval, a kölykök pedig Dzsekicsennel. Elindultak három irányba, megkísérelték Csikaszk kölykeit felkutatni.

A férfiak bekapcsolt telefontal, fülhallgatóval ellátva, a kutyák pedig beélesített orral vágtak az útnak.

Gyulák bukkantak nyomra. Szerencsájük volt, a szél feléjük fújta a kölykök szagát, és előbb szimatolta azt meg Réka, mint hogy a négy kölyök megérezte volna gondolataikat!

Gyula mobilon hívta Dzsekicsent, elmondva, hogy milyen irányból, milyen tereptárgyakat lát, és merről jelezte Réka a szagot. Dzsekicsen hívta aztán Apót, és mivel mindketten vagy négy-öt kilométerre lehettek Gyulától, így háromnegyed órával későbbre beszéltek meg az akciót.

Megindult a hajtás. Gyula és Apó lemaradt, mert az eredeti tervvel ellentétben, nem vált be az *árnyékolós* módszer, így Csikaszk kölykei

tőlük információhoz juthattak volna. Igazság szerint nem is volt rájuk szükség, hiszen a *család* és Dzsekicsen kiválóan begyakorolta már a tennivalókat!

U – alakba fogták a négy kölyköt, és szerencsájukra a szél az U szárai felől fújt! Ez az irány egyébként megegyezett a vadászházéval, így sokkal egyszerűbbé vált az akció, mint legmerészebb álmaikban gondolták volna!

Mivel a négy kölyök együtt volt, Dzsekicsenék csapata viszont egyenletesen szétszórva. A támadók meglehetett, hogy mindegyik megközelítse a kölyköket az érezhetőség határáig, és ott várakozzon. Ők már érezték a négy kölyök együttesét, de azok nem érezhették a külön-külön álló várakozókat!

Amikor az U összeállt, Dzsekicsen indulást vezényelt.

A jóllakottan heverésző testvérek agyában felrobbant valami! Ilyet még nem érezték. Hat kutya és Dzsekicsen együttes energiával, az *interferenciát* kihasználva, valami örületes kavalkádót produkált a négy kölyök agyában! Ahogy fejvesztetten szaladgáltak, úgy változott agyukban a sok parancs, hiszen ez volt az *interferencia* lényege, egyszer erősítették, egyszer gyengítették egymást a parancsok. Dzsekicsenék pedig, megbeszélésük értelmében, egymásnak ellentmondó dolgokat sugalltak, *de egyéneként következetesen ugyanazt*. Ha valaki elszaladt egy sor előtt, egyszer az egyiktől kapott utasítást, másszor a másiktól. Egyetlen egy irány nyújtott némi nyugalmat, és ez az U – alak nyitott része volt!

Csikasz kölykei hihetetlen pánikba estek, egymás gondolatait már nem is értették! Menekültek, már akkor egy irányba, és később már egymás mellett. A hajtók viszont lassítottak, annyira, hogy Csikasz a házban őket már ne érezze. A kölykök viszont szinte egy időben érezték meg anyjukat, *aki* – kölykei kétségbeesését érezve – hát persze, hogy kiküldte nyugalomra intó gondolatait!

A kölykök úgy érezték, hogy kő esett le a szívkürről! Megérezték anyjukat, aki mellett *még soha nem voltak kitéve* ilyen iszonyatnak, mint amit most éltek át! Tudták, hogy a házban van anyjuk. Embert

nem éreztek. Néhány másodperces különbséggel ugrottak be az ablakon.

A spaletta becsapódott, az altatógáz egyszerre áramlott szét a két helyiségben.

Néhány perc múlva Dzsekicsenék is a házhoz értek.

Maugli – aki mindnyájuk közül a legélesebben érzékelte az ilyesmit – jelentette, hogy öt egyenletesen lélegző, alvó kutya van benn, és más senki.

Apó megnyomott egy gombot egy távirányítón. Most egy másik fajta palack tartalma ürült be a helyiségekbe. Kint enyhe keserúmandula-szag érződött.

Maugli nemsokára kijelentette, hogy *nincs élőlény a házban*.

A speciális, és célszerűen elhelyezett vegyi anyagoknak köszönhetően a tűz szinte egyszerre, és nagy erővel csapott fel a faház különböző pontjain. Közben kiérkeztek a tűzoltók is, de mindenféle kapkodás nélkül, hiszen előre meg volt beszélve, hogy kijönnek. Csak arra ügyeltek, hogy a tűz ne terjedjen át a környező fákra.

Dzsekicsen, Apó és Gyula nagyon szomorúan, de egyre nagyobb nyugalommal nézték a tüzet. Arra gondoltak, hogy jó munkát végeztek, és hogy rettenetes nagy bajt akadályoztak meg. És arra, hogy ezt soha senki nem fogja megtudni róluk.

Huszonötödik fejezet – A többiek

Az utóbbi idők legkomolyabb megbeszélése már a horgásztanyán zajlott.

Ezen már a közben hazaérkező Zoli is részt vett, akinek Dzsekicsen tőviről hegyire elmesélte a történetet.

A kutyák helyzete volt igencsak kérdéses!

Maugli és Réka már régóta tudták, hogy erre a beszélgetésre előbb-utóbb sor kerül, de a kölykök is hamar megértették, hogy ez elkerülhetetlen!

Dzsekicsen volt a szószóló. Összefoglalta azt, amit mindannyian tudtak! Hogy a telepatikus képesség állatok esetében, különösen akkor, ha ez szaporodás és étkezés útján tejed, a bolygó élőlényei között évmilliók alatt kialakult sorrendet borítaná fel! Maugli megjegyezte, hogy ezzel eljönne az igazság pillanata, de ezt csak Réka fogadta tetszéssel...

Az emberek és Maugli ezt már egyébként is tudták, de végül Réka, és a kölykök is egyetértettek vele. Mindamellett szorongtak is kissé, hiszem nemrég a szemük előtt zajlott le ennek a kérdésnek egyfajta megoldása, Csikas és kölykei esetében.

Dzsekicsen előadása egyébként csak Gyulának és Zolinak hatott újszerűen, hiszen Apóval együtt beszéltek meg, a többiek meg már rég leszedték Dzsekicsen fejéből...

Egy szónak is száz a vége, az összes kutya beleegyezett egy fájdalommentes beavatkozásba, amivel megállítják a szaporodás útján történő továbbterjedést! Azt, hogy nem engedik magukat megenni, még könnyebben elfogadták...

Néhány nap múlva Apó telefonált Öcsi apjának, és elhívta egy nemhivatalos beszélgetésre. Mintegy félórás eszmecsere után megegyeztek abban, hogy Réka fiai közül egy kiválaszthatja Öcsit! Öcsinél boldogabb kisiú biztosan nem volt se közelben, se távol, különösen akkor, amikor látta, hogy két kölyök is indul kegyeiért! Végül a kisebbiket választotta, és ebben az esetben apja sem támasztott ellenetést a kölyök szuka-mivolta miatt! Tudott a műtétről...

Egy kölyök Zolival „szúrte össze a levet”, egyet Apó vitt haza, egy pedig marad Bótosgyulánál. Persze, ezzel a kölyökkel Szilvinek is

voltak tervei, de jelenleg úgyis Gyulánál lakott, így a megoldás több volt, mint átmeneti.

Szilvi.

Dzsekicsen addig sürgölődött körülötte, míg sikerült négyszemközt maradniuk.

Elmondta a lánynak, hogy a félbe maradt vacsora hányszor jutott eszébe, hogy Szilvi hányszor jutott eszébe, hogy hányszor nem jutott eszébe más, pont Szilvi miatt, hogy ahhoz képest, hogy megmentette a Világot, még nem is nagy kérdés, hogy találkozzanak...

Szilvi kedves mosollyal hallgatta végig a fiú esetlen udvarlását, hiszen az első perctől kezdve kedvelte Dzsekicsent. Szívesen fogadta közeledését, és tulajdonképpen már alig várta, hogy színt valljon, és szíve szerint még gyorsított is volna az eseményeken!

- Átjöttek holnap este vacsorára? Egy házi halászlét főznék!

Dzsekicsen zipzárt húzott a szájára, félt, ha most megszólal, elneveti magát.

- Na, nem olyanra gondolok, mint Te, hanem *tényleg házira!* – mondta Szilvia, mire Dzsekicsenben meghűlt a vér. Hát már Szilvia is?!...

- Te... tudod? Honnan?!

- Gyula mondta! Rengeteget neveltünk azon, hogy olyan halakból „főztél” halászlévet, amilyenek nálunk nincsenek!